

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κοζερί της εβδομάδος

ΕΤΟΙΜΑΖΕ τον εαυτό της για τα ρόδια σύνερα και βρέθηκε ξαφνικά στην γη. Με ποιόν να τα βάλη; Τίποτα δεν έχει να καταλογίσει εις βάρος του νέου που πήρε για σύζυγο. Μήπως δεν τον διάλεξε η ίδια; Το είδύλλιο, ή συγκάθεσι των γονέων, το στάδιο των αρραβώνων, ο γάμος. Όλα έγιναν ή πορεία σε όλες τις φάσεις της. Γάμος από έρωτα. Όλοι μακαρίζουν τους νεόνυμφους. Γιατί όχι; Νέοι είναι, υγιείς είναι, όμορφοί είναι, ωραία εκείνη. Αγαπιούνται, συνεννοούνται, πνευματικές αποστάσεις μεγάλες δεν τους χωρίζουν, τα δε οικονομικά, που παίζουν κι' αυτά σημαντικό ρόλο στη ζωή, δεν είναι ίσως πολύ απλόχωρα, αλλά και δεν δημιουργούν τις δύσκολες εκείνες καταστάσεις που μαραινούν τον άνθρωπο. Έχουν, οτι τους χρειάζεται για μια ξεκούραστη ζωή. Ένας ικανοποιητικός μισθός του συζύγου, ένα τουαλετικό εισόδημα από την προίκα, όταν δε τα κλείσουν οι «γέροι» — είναι κι' αυτά ένας παράγων, που χωρίς να το θέλουν τον σκέπτονται κάποτε τα παιδιά — θα υπάρχει και από τις δυο πλευρές η κληρονομία, που θα κάνει ακόμα πιο άνετο το βίο του αντρώπου.

Γιατί λοιπόν να μη τους μακαρίζουν όσοι ξέρουν τα καθήκοντα; Μόνο η νεόνυμφη στους μακαρισμούς που της άπαιτούνται κινεί μηχανικά το κεφάλι. Φυσικά, δεν λέει σε κανένα τίποτα. Πώς να πει, όταν δεν έχει κανένα στοιχείο να παραπονεθεί; Θα την έλεγαν άχρηστη. Θα τη ρωτούσαν τι είναι εκείνο που της λείπει και την κάνει να παραπονιέται. Γινόμαστε τόσο πρακτικοί όταν πρόκειται για τους άλλους.

— Μα τί θέλεις τέλος πάντων; Έχεις το σπίτι σου, τον άντρα σου, το φαγάκι σου, το ρουχαλάκι σου... Δε δοξάζεις;

“Αν πέρα απ’ αυτά έχω τις ανησυχίες που δεν ικανοποιεί, τα όνειρα που δεν εκπληρώνει, τα ιδανικά στα οποία μάταια απλώνεις τα χέρια σου, ο άλλος δεν το λογαριάζει. Αυτός σε βλέπει σαν ένα ζωντανό, που άμα εξασφαλίσω δυο κεραμίδια κι' ένα πιάτο, οφείλεις από ένθουσιασμό να πετάς τη σκούφια σου στον αέρα.

Ξέροντας αυτή τη νοοτροπία ή νεαρή κυρία δεν ανοίγει το στόμα να μιλήσει. Προτιμά το άνωθυμο γράμμα για να ξεσπάσει.

“Ω, δεν είναι ευχαριστημένη από τη ζωή της. Την περίμενε τόσο διαφορετική... Η απογοήτευση δεν προέρχεται από ένα συγκεκριμένο γεγονός. Δεν κατηγορεί τον άντρα της. Είναι πάντα καλός μαζί της. Ζεστός, ευχάριστος, εργατικός, περιποιητικός, έξυπνος, με καλή καρδιά. Και την αγαπά τόσο... Όπως και στην αρχή. Ίσως και περισσότερο από την αρχή. Ο γάμος γι' αυτόν δεν ήταν το νεκροταφείο στο οποίο έθαψε τον έρωτά του. Ανθίζει και μετά το γάμο ή αγάπη του.

Του το άναγνωρίζει. Αναγνωρίζει όλα του τα χαρίσματα, αφού άλλωστε — που θα τα ξέραμ' έμεις; — μόνη της τα προβάλλει. Μήπως και η ίδια δεν τον αγαπά; Όπως πρώτα κι' αυτή. Τον αγαπά, τον εκτιμά, για τίποτα δεν παραπονιέται. Μόνο που αισθάνεται κενή τη ζωή της. “Αν τη ρωτήσετε, πώς νομίζει ότι θα μπορούσε να τη γεμίσει,

Οι κόσμοι των παραμυθιών, που της μιλούσαν για βασιλόπουλα, που θάρχονταν να την πάρουν...

δε θα ήταν σε θέση να σας απαντήσει. “Αν τη ρωτήσετε πώς, πριν από το γάμο της φανταζόταν ότι θα ζούσε, πάλι θα τη φέρετε σε άμνην. “Ανίκηνη όμως να εξηγήσει σε τι συνίσταται το κενό, μιλεί για κενό. Δεν σας λέει: «Να είχα αντί του διαμερίσματος, το μέγαρο μου. Να είχα την κούρσα μου, το ταξίδι μου στο εξωτερικό, τις προσκλήσεις μου σε δεξιώσεις πρεσβειών». Δεν είναι αυτά που αναζητεί. Ούτε, άλλωστε, της λείπουν απόλυτα. Λίγο — πολύ την κοινωνική επίφάνειά της την έχει. Το κενό είναι ακαθόριστο, ασύλληπτο, διάχυτο. Περιμένει από μας να της πούμε τι είναι εκείνο που ψάχνει να βρει.

Είναι όμως τόσο γνωστό αυτό που αναζητεί... Αναζητεί τους κόσμους που έπλεσε στα παιδικά χρόνια της. Τους κόσμους των παραμυθιών και των ναυουρισμάτων, που της μιλούσαν για βασιλόπουλα, που θάρχονταν καβάλλα στα χρυσά αλόγα να την πάρουν και να τη μεταφέρουν στα μαγικά τους παλάτια. “Ω, να μη νοιάζεται για προίκα... Την καθυσχάζαν την ώρα που την αποκοιμίζαν στην κούνια της:

Κοιμήσου και παράγγειλα στην Πόλη τα προίκα σου, στη Βενετιά τα ρούχα σου και τα άσημικά σου...

Το παραμύθι παρακολουθεί τις κοπέλες μας και στην εφηβική ηλικία τους. Από το παραμύθι αυτό που έχει ενσταλαχθεί στο υποσυνείδητο, κάτι πάντα μένει και αφού ενηλικιωθούν τα κορίτσια. Κι' άλλες μέν, περιμένοντας το βασιλόπουλο, μένουν στο γεροντοκορισμό τους άλλες πάλι συμβιβάζονται επιφανειακά με την πραγματικότητα που παρουσιάζει η ζωή, μέσα τους όμως μένουν ανικανοποίητες, και εξακολουθούν να ζουν τα παραμύθια της παιδικής ηλικίας.

Μια ζωρή έπιθεσι έναντι των παραμυθιών αυτών διάβαζε τώρα τελευταία. Ένας Άγγλος κοινωνιολόγος ο δρ Τζων Κέρσον, σε μια διάλεξη που έδωσε με τον τίτλο «Τι πρέπει να κάνουμε για να είναι ευτυχής ο γάμος», τάβαλε με τους μύθους που φουσκώνουν τα μυαλά. Τίποτα, λέει, δεν προξενεί τόσο κακό στο γάμο, όσο εξαφάνη ή Σταχτοπούτα. Όλες οι πτωχές περιμένουν υποσυνείδητα ότι θα παρουσιασθή και σ' αυτές το πριγκιπάτοπουλο.

“Επειτα, δώσαμε στο γάμο παραδεισιακή εικόνα. Στο γάμο τοποθετούν το τέρμα των δεινών τους τα κορίτσια. Όταν δεν είναι ευχαριστημένα από τους όρους διαβίωσης στο πατρικό σπίτι, ζουν με την ελπίδα ότι ο γάμος θα τερματίσει τη δυσάρεστη κατάσταση. Όταν είναι φτωχές, βλέπουν ότι με το γάμο θα τελειώσουν τα δεινά της φτώχειας. Όταν εργάζονται επαγγελματικά, περιμένουν — οι Έλληνίδες ιδίως — την ώρα που θα παντρευτούν για να παύσουν να δουλεύουν.

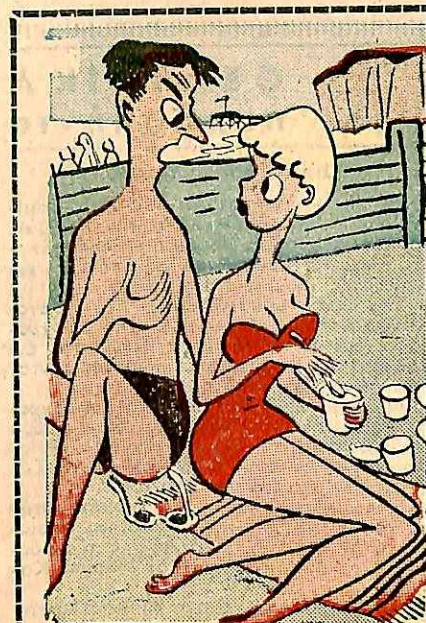
Σφαλερή αντίληψη. Ο γάμος δεν περιέχει ούτε τη δυστυχία, ούτε την ευτυχία. Τα πρόσωπα που παντρεύονται θα του δώσουν μορφή και θα τον κάνουν ευχάριστο ή δυσάρεστο. “Αν τα κορίτσια μας συνήθιζαν από τα παιδικά τους χρόνια να μην έχουν μεγάλες απαιτήσεις από τον έγγαμο βίο τους, αν είχαν υπ' όψη τους ότι η κατάσταση της παντρεμένης γυναίκας δεν είναι ισοβίος περίπατος στους λειμώνες της μακαριότητας, τότε πολύ μικρότερος θα ήταν ο αριθμός των απογοητευμένων και των πικραμένων.

“Εργο των γονέων και του σχολείου, χρειάζεται η έγκαιρη προσέγγιση των κοριτσιών. Ένα ψαλλιδάκι για να κόβεις τα φτερά των ονείρων που σχηματίζονται πάνω στο γάμο. Ακόμα καλύτερα, να μη δώσης αφορμή στην ανάπτυξη ονείρων, που θα χρειαστή να ψαλλιδίσουν ύστερα. Αντιμετώπισι της πραγματικότητας. Δε θα πής ότι ο γάμος είναι κόλασι. Θάλεγε ανακρίβεια. Δε θα πής ότι είναι παράδεισος. Θάλεγε παραμύθι. Γάμος είναι αυτό που φέρνει ή μοίρα. Κι' αν φέρνη το καλό, θα το φτιάξουμε ακόμα καλύτερο, αν είναι το κακό, θα δεχθούμε μ' έγκατερίρη την αναποδιά και θα προσπαθήσουμε να της αφαιρέσουμε τ' άγκάθια.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ο πρίγκιψ πυροσβέστης

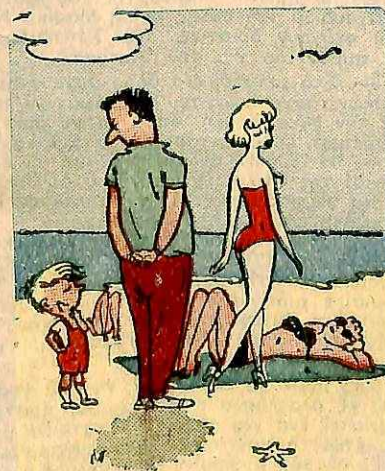
Πριν από λίγο καιρό, ο πρίγκιψ “Ινγκολφ της Δανίας είχε πη ότι θα προτιμούσε να ήταν πυροσβέστης παρά βασιλιάς. Κολαυμένοι απ' αυτή τη δήλωσή του, οι πυροσβέστης του Λός “Αντζελος τον ανακήρυξαν επίτιμο μέλος της οργανώσεως των και του έστειλαν το δίπλωμά του μαζί με μερικά εργαλεία και βιβλία σχετικά με το επάγγελμά του.

— “Επειτα από τόσα παγωτά που έφαγες, καταλαβαίνω γιατί είσαι ψυχρή μαζί μου!...

— Παχουλό, παχουλό το μωρό σας... Φαίνεται πως τρώει καλά!...

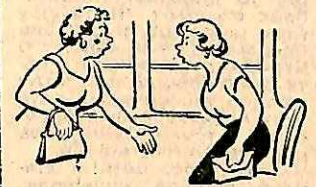

ΤΟΝ ΕΚΑΨΕ

— Μπαμπά. Σε ζητάει ή μαμά!...

Η μία κυρία κάθεται. Και είναι καμμία σαρανταριά χρονών. Η άλλη κυρία, μόλις μπήκε, και είναι καμμία εξηνταριά χρονών. “Αλλά πολύ πιο κοκκίνα απ' την πρώτη. Μαλλί λουακί, κοκκινάδι, πουδρίτσα και ντεκολτεδάκι. “Απρόσθετη στην ευγένειά της ή πρώτη κυρία βλέποντας την δεύτερη ώριμη συνεπιβίτισσα όρθη μπροστά της, σηκώνεται και της παραχωρεί τη θέση της.

— Καθίστε παρακαλώ! “Όπου ή νεάζουσα υπερώριμη κυρία με τα λουλα-

κια μαλλιά γίνεται έξω φρενών και την κεραυνοβολεί:

— Πώς είπατε; “Η πρώτη κυρία τα χάνει λιγάκι:

— Τίποτα. Καθίστε, είπα. “Η δεύτερη ανασηκοκκινίζει και ρωτά:

— Γιατί; — Μα... — Καθίστε παρακαλώ!

Καθίστε στη θέση σας! “Ορίστε μας! Αυτό μας έλειπε!

Και στρέφοντας — μπαρουτί! — τις πλάτες:

— “Η υπερέκα! Προσφέρει τη θέση της!...

Και οι μὲν επιβάτες που παρακολούθησαν τη σκηνή γελούν κάτω απ' τα μουστάκια τους ή δε πρώτη κυρία καταρτίζεται την ώρα και την στιγμή που είχε την άτυχη εμπνευσί να φανή ευγενική, πρὸς μια εξηντάρια που αγωνίζεται! — φεύ! — και πιστεύει πως δεν φαίνεται παρά μονάχα τριαντάρα. Και ο σχολιαστής της περιστάσεως μουρμουρίζει:

— “Αμα βλέπεις γρή να με λουλακί μαλλί, τί περιμένεις;...

Αέρας δυνατός. Και καθώς φυσά παίρνει φου-

στάνια, μαλλιά, καπέλλα — όσα βρίσκει. “Όπου σε μια στιγμή τινάζει ψηλά τη φούστα μιας κοπέλλας. Κι' ένας ένθουσιώδης θεατής βάζει φωνή:

— Δώσε! Δώσε!... Καταγνακτισμένη ή κοπέλλα κατεβάει την φούστα της και στρέφεται στον αδιάκριτο θαυμαστή των συγκλονιστικών τοπίων της:

— Βλάκα! Κι' ο νεαρός θαυμαστής μελαγχολικά:

— Μεροσί! Και για το βλάκα που άκουσαμε και για τα βράια που είδαμε!

Κι' οι άλλοι περαστικοί χαμογελοῦ με κακεντάρεσια

— “Αστους μωρέ! Είναι παντρεμένοι!...

Και το ζευγάρι γελά. Πραγματικά ήταν παντρεμένοι — πελατεία, δηλαδή

“Ετσι ή υπόθεσι μένει έκκριμα.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΟΥ ΞΕΡΕΙΣΙ

Στη φτωχή μας τούτη χώρα, που έχει χιλιοπαιδεύτη, πιθανόν και τον... “Αρμάνδο να τον δοῦμε δουλεύει. “Απειλεί κι' αυτός να βάλει τη γνωστή του τη βελ.

— “Αλλά, για να μὲς νοικοκυρέψη και να σώσει την “Ελλάδα!

“Εννοεί κι' αυτός να βρούμε τον εὐθύ τον δρόμον (ήτοι, που σημαίνει πάνω-κάτω και θα πη... Δρομοκαίτι, “Αλλά μήπως, μέχρι τώρα, θα μὸι πήτε μερικοί, είδε ο τόπος ο δικός μας... Λογική πολιτική;

Δοκιμή, λοιπόν, ας γίνη και τρελλών πραγματικῶν και κομμάτων... τρελλοφρόνων ή Δελλαπατριδικῶν, ίσως, έτσι, τα δεινά μας εἰς το μέλλον να ξεχνάμε και στην κυριολεξία. Δοκίμ... τρέλλα να περναμε! Γ. Θ-ς.

ΕΤΟΣ ΙΖ' - ΑΘΗΝΑΙ, 18 ΙΟΥΛΙΟΥ 1954. ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 816

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΦΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι.Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ. 27-135-29-967 Θ ΤΙΜΗ Δρ. 6.-

παρακαλώντας τον αέρα... να ξαναφυσήσει!

Την ιστορία αυτή την αφηγείται ο «καλλιστειομάχος» κληρικός που ανέλαβε τον άγωνα κατά των καλλωνών και ισχυριζόμενος ότι οι έλληνικές αρχές δεν μπορούν να επέμβουν στο ζήτημα των καλλιστείων, επειδή ή προέλευσίς τους είναι αμερικανική. Το όποιον σημαίνει ότι οι καλλονές έφετος δεν κινδυνεύουν από το φούμο... *

Και ο χιουμορίστας της περιστάσεως, άκούσας όλα αυτά, έδηλωσε: — Τσαχὺς ο δόδομος πρὸς ρωτευμένων ζευγαριών. *

Σε συνοικιακό αστυνομικό τμήμα παρουσιάζεται μια κυρία ηλικιωμένη και ζητά τον διοικητή.

— Τί επιθυμείτε κυρία μου;

— Κύριε αστυνόμε, λέει φουντωμένη ή κυρία, ήλθα να σας καταγγείλω ένα γείτονα μας που κάθεται άπέναντί μας και μένει κάθε βράδυ τσιτισίδος, άφίνοντας το παράθυρό του ανοιχτό. Είναι σκάνδαλο! Πραγματικό σκάνδαλο!

“Ο διοικητής καλεί τόν... γυμνιστή που είναι ένας πενηντάρης.

— Γιατί το κάνετε αυτό; — Ζεσταίνονται κ. διοικητά!

— Και γιατί δεν κλείνετε το παράθυρό σας; — Και γιατί δεν το κλείνει ή γειτονισσά μου που σοκάρεται;

“Ο αστυνομικός στρέφεται στην κυρία:

— Γιατί δεν κλείνετε έσείς το δικό σας; — Ζεσταίνονται κ. αστυνόμε! Να σκάσω επειδή το θέλει ο κύριος;

— Να σκάσω κι' εγώ επειδή το θέλει ή κυρία;

— “Ενα ματσάκι; — “Αλλά ο κύριος διώχνει και αυτή. “Όπου την ώρα που έτοιμάζεται να ζυγώσει κι' ένας φουκαράς γυρολόγος βιολίστης ή πονηρή άνθοπαλίσ φωνάζει από μακριά:

— “Αστους μωρέ! Είναι παντρεμένοι!...

Και το ζευγάρι γελά. Πραγματικά ήταν παντρεμένοι — πελατεία, δηλαδή

“Ετσι ή υπόθεσι μένει έκκριμα.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΟΥ ΞΕΡΕΙΣΙ

Στη φτωχή μας τούτη χώρα, που έχει χιλιοπαιδεύτη, πιθανόν και τον... “Αρμάνδο να τον δοῦμε δουλεύει. “Απειλεί κι' αυτός να βάλει τη γνωστή του τη βελ.

— “Αλλά, για να μὲς νοικοκυρέψη και να σώσει την “Ελλάδα!

“Εννοεί κι' αυτός να βρούμε τον εὐθύ τον δρόμον (ήτοι, που σημαίνει πάνω-κάτω και θα πη... Δρομοκαίτι, “Αλλά μήπως, μέχρι τώρα, θα μὸι πήτε μερικοί, είδε ο τόπος ο δικός μας... Λογική πολιτική;

Δοκιμή, λοιπόν, ας γίνη και τρελλών πραγματικῶν και κομμάτων... τρελλοφρόνων ή Δελλαπατριδικῶν, ίσως, έτσι, τα δεινά μας εἰς το μέλλον να ξεχνάμε και στην κυριολεξία. Δοκίμ... τρέλλα να περναμε! Γ. Θ-ς.

ΕΤΟΣ ΙΖ' - ΑΘΗΝΑΙ, 18 ΙΟΥΛΙΟΥ 1954. ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 816

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΦΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι.Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ. 27-135-29-967 Θ ΤΙΜΗ Δρ. 6.-

παρακαλώντας τον αέρα... να ξαναφυσήσει!

Την ιστορία αυτή την αφηγείται ο «καλλιστειομάχος» κληρικός που ανέλαβε τον άγωνα κατά των καλλωνών και ισχυριζόμενος ότι οι έλληνικές αρχές δεν μπορούν να επέμβουν στο ζήτημα των καλλιστείων, επειδή ή προέλευσίς τους είναι αμερικανική. Το όποιον σημαίνει ότι οι καλλονές έφετος δεν κινδυνεύουν από το φούμο... *

Και ο χιουμορίστας της περιστάσεως, άκούσας όλα αυτά, έδηλωσε: — Τσαχὺς ο δόδομος πρὸς ρωτευμένων ζευγαριών. *

Σε συνοικιακό αστυνομικό τμήμα παρουσιάζεται μια κυρία ηλικιωμένη και ζητά τον διοικητή.

— Τί επιθυμείτε κυρία μου;

— Κύριε αστυνόμε, λέει φουντωμένη ή κυρία, ήλθα να σας καταγγείλω ένα γείτονα μας που κάθεται άπέναντί μας και μένει κάθε βράδυ τσιτισίδος, άφίνοντας το παράθυρό του ανοιχτό. Είναι σκάνδαλο! Πραγματικό σκάνδαλο!

“Ο διοικητής καλεί τόν... γυμνιστή που είναι ένας πενηντάρης.

— Γιατί το κάνετε αυτό; — Ζεσταίνονται κ. διοικητά!

— Και γιατί δεν κλείνετε το παράθυρό σας; — Και γιατί δεν το κλείνει ή γειτονισσά μου που σοκάρεται;

“Ο αστυνομικός στρέφεται στην κυρία:

— Γιατί δεν κλείνετε έσείς το δικό σας; — Ζεσταίνονται κ. αστυνόμε! Να σκάσω επειδή το θέλει ο κύριος;

— Να σκάσω κι' εγώ επειδή το θέλει ή κυρία;

— “Ενα ματσάκι; — “Αλλά ο κύριος διώχνει και αυτή. “Όπου την ώρα που έτοιμάζεται να ζυγώσει κι' ένας φουκαράς γυρολόγος βιολίστης ή πονηρή άνθοπαλίσ φωνάζει από μακριά:

— “Αστους μωρέ! Είναι παντρεμένοι!...

Και το ζευγάρι γελά. Πραγματικά ήταν παντρεμένοι — πελατεία, δηλαδή

“Ετσι ή υπόθεσι μένει έκκριμα.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΟΥ ΞΕΡΕΙΣΙ

Στη φτωχή μας τούτη χώρα, που έχει χιλιοπαιδεύτη, πιθανόν και τον... “Αρμάνδο να τον δοῦμε δουλεύει. “Απειλεί κι' αυτός να βάλει τη γνωστή του τη βελ.

— “Αλλά, για να μὲς νοικοκυρέψη και να σώσει την “Ελλάδα!

“Εννοεί κι' αυτός να βρούμε τον εὐθύ τον δρόμον (ήτοι, που σημαίνει πάνω-κάτω και θα πη... Δρομοκαίτι, “Αλλά μήπως, μέχρι τώρα, θα μὸι πήτε μερικοί, είδε ο τόπος ο δικός μας... Λογική πολιτική;

Δοκιμή, λοιπόν, ας γίνη και τρελλών πραγματικῶν και κομμάτων... τρελλοφρόνων ή Δελλαπατριδικῶν, ίσως, έτσι, τα δεινά μας εἰς το μέλλον να ξεχνάμε και στην κυριολεξία. Δοκίμ... τρέλλα να περναμε! Γ. Θ-ς.

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΕΚΛΟΓΗ

«Ετοιμη γιά να θυγ, ή φρανσουάζ διατάζει, ξανακάθεται. 'Ακίνητη, ακουμπώντας τα χέρια της στην τσάντα, λέει και ξαναζει ένα μυστηριώδες δράμα και το πρόσωπό της είναι ξαναμμένο. Κλείνει τα μάτια της γιά να δει καλύτερα μέσα στις αναμνήσεις της, ένα Ζαν-Πιέρ τρυφερό, που της πρόσφερε εδω κι' ένα χρόνο την τσάντα.

«Είναι τέσσερα χρόνια που αγαπιούνται κι' ο Ζαν-Πιέρ δεν σκέπτεται ποτέ να πη στην φρανσουάζ: «(Ας παντρευτούμε!) 'Υπομονητική, ή φρανσουάζ δεν είπε ποτέ τις τίποτα...

Σπκωνεται, κυττάζεται στον καθρέφτη και βλέπει ένα πρόσωπο — το δικό της — μιας γυναίκας εικόσι οκτώ χρόνων μάλλον ώριμης. Τα μάτια της είναι υγρά λιγνά, μα τώρα δεν θέλει πια να σκεφτεί τίποτα. 'Ετσι, σε λίγο, βρίσκει το δρόμο.

Νάτη τώρα μπροστά στο σπίτι του Ζαν-Πιέρ. Είπ' ετοιμος κι' αυτός να θυγ. Κρατάει στο χέρι του ένα βιβλίο. Συναντώνται στην είσοδο.

«Είναι γιά σένα αυτό το βιβλίο, της λέει μόλις τη βλέπει, ήθελα νάρθω σπίτι σου.

«Οχι, του απαντάει, δεν μπορώ να το δεχτώ... δεν μπορώ πια να δεχτώ κανένα δώρο σου...

«Εκείνος δεν καταλαβαίνει, την τραβάει διά της θιάς, πάνω, στο σπίτι του, τη σπρώχνει πάνω σε ένα ντιβάνι, της πιάνει τα χέρια της και βλέπει το ποικίμο της πρόσωπο. 'Αρκίζει να φοβάται, θέλει να μάθει τι συμβαίνει.

«Νά, του απαντάει αυτή, θέλω να χωρίσουμε.

«Τί συμβαίνει, φρανσουάζ; τη ρωτάει κατάχλωμος. 'Αγαπας κανέναν άλλον;

«Οχι, δεν αγαπώ κανέναν άλλο, παρά μονάχα σένα.

«Τότε, δεν καταλαβαίνω. Δεν είσαι ευτυχισμένη μαζί μου; 'Ακριβώς, αυτό που σε κατηγόρησε ή μάλλον δεν σε κατηγόρησε γιά τίποτα. 'Ετσι, είσαι πλασμένη. 'Εγώ φταίω γιά όλη αυτή την ιστορία. Διψώ γιά πολλά πράγματα και δεν σου τα γυρεύω. Θάθελα νάρθω ένα σπιτι δικό μου, παιδιά, κάτι το στέρεο...

«Ο Ζαν-Πιέρ ακούει την φρανσουάζ κι' άπορεί. Την ξέρει καλά και την πιστεύει, μα με τον εγωισμό του υπερασπίζεται τις ανέσεις του, τις συνήθειές του, την ανεξαρτησία του και δεν λέει λέξη γι' αυτό που περιμένει ή νεαρή γυναίκα.

«Όταν εκείνη φευγει γι' αυτό, πόνο κι' απελπισία, κάτι σπάει στην καρδιά του Ζαν-Πιέρ, υποφέρει κι' αυτός...

Το ίδιο βράδυ, ή φρανσουάζ τσάκασε, με την ψυχή αναστατωμένη, γιά να μην πάει αυτός να τη βρει. Είχαν συμφωνήσει πως την άλλη μέρα θα φευγαν μαζί γιά την Κιανή 'Ακτι, μα ή φρανσουάζ έφυγε με το νυχτερινό τραίνο γιά τη Βρετανία.

Τη πρώτη μέρα δεν θυγίκε καθόλου απ' την κάμαρά της πούχε νοικιάσει σε μία μικρή πανοιόν. 'Ερωγχε εκεί μέσα. Όταν θυγίκε, γιά πρώτη φορά, ένοιωσε τον έαυτό της αδύνατο και ή ώραία γαλανή θάλασσα, ή καθαρός αέρας την ζάλισαν. Κάθισε πάνω σε μία πέτρα, κυττάζοντας το γαλανό κύμα, που έσπασε στους βράχους. Καί ξαφνικά, ή μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα. Γύρισε το κεφάλι της άλλοι, γιά να μην τη δουν. Καί τότε πρόεξε πως «εκείνος» την κυττάζε...

θαίνεται θά ήταν κοντά της από ώρα και δεν τον είχε αντίληψη. 'Η φρανσουάζ σκεφθηκε, αλλά τα βήματά της ήταν άσταθι και λίγο έλειψε να πέση. 'Εκείνος έτρεξε άμέσως κοντά της και την έπιασε. 'Η φρανσουάζ τον ευχαρίστησε και θέλησε να γυρίσει μόνη στην πανοιόν. Της είπε τότε πως καθόταν κι' αυτός εκεί. Την είδε, όταν έδινε και την παρακολούθησε από μακριά. Σκέφτηκε πως ίσως να χρειάζονταν τη βοήθειά του... 'Επειτα τις συστήθηκε: «Ντανιέλ 'Αμπριέλ.

«Υστερα κρατώντας την απ' το μπράτσο, τη συνόδεψε σιωπηλός. 'Η πανοιόν ήταν μικρή, με λίγους διαδρόμους κι' ένα κήπο. 'Ο Ντανιέλ παρουσιάζονταν πόστο διάδρομο, πότε στην αίθουσα του φαντορι, πότε στον κήπο κι' έτσι ή φρανσουάζ τον έδλεπε κάθε μέρα, θέλοντας και μη.

Στο τέλος, αυτή ή επιμονή του τη συγκίνησε. Την παραμονή που θα φευγε, ή Ντανιέλ της ζήτησε να συναντηθούν στο Παρίσι. 'Εκείνη, δίχως να σκεφτεί, δέχτηκε.

Στο σπίτι, ή φρανσουάζ βρήκε ένα μπλιέτο του Ζαν-Πιέρ. Της έγραφε πως ήθελε να τη δει. Με την καρδιά αναστατωμένη, ή φρανσουάζ έλπιε πως ή Ζαν-Πιέρ θα είχε επί τέλους αντίληψη το φλογερό της έρωτα γι' αυτόν και πως θα την αγαπούσε τώρα κι' αυτός με την ίδια έντασι, ώστε να της ζήτησε αυτό που περιμένε από τόσα χρόνια: να την παντρευτεί. Μα ή Ζαν-Πιέρ γύρισε μόνο να την ξανακαταχτήσει και τίποτα περισσότερο. 'Απελπισμένη, του απάντησε, λενόντας του ψεύματα, πως αγαπούσε έναν άλλον.

Πέρασαν μήνες. 'Ετσι, ή φρανσουάζ άρχισε να εκτιμά την πιο πολύ τον Ντανιέλ. Τέλος, αυτός της ζήτησε να την κάνει γυναίκα του. 'Η φρανσουάζ του είπε πως δεν ήθερε άν τον αγαπούσε, αλλά πως ένοιωσε γι' αυτόν μεγάλη φιλία και ίσως και κάποια τρυφερότητα. 'Ο Ντανιέλ της άποκρίθηκε πως θα τη κατάφερε να κερδίσει την αγάπη της.

«Η φρανσουάζ δέχτηκε την πρόταση του και ώρισαν την ημερομηνία του γάμου τους.

Μερικές μέρες πριν, ή φρανσουάζ έγραψε στον Ζαν-Πιέρ γιά να τον είδοποιήσει πως θα παντρευόνταν. 'Εκείνος της απάντησε ευγενικά από άποψη με-τάξ, με χρυσά κεντήματα, παρακαλώντας την να την κρατά την ημέρα του γάμου της.

Λίγη ώρα πριν απ' την τελετή, ενώ οι συγγενείς και οι φίλοι είχαν μαζευτεί στο σπίτι του Ντανιέλ, ή φρανσουάζ ζαλισμένη από όλο αυτό το θόρυβο πήγε στην κάμαρά της κι' έπιασε κατάκοπη σε μία πολυθρόνα. 'Εξάφνης, είδε πως το χέρι της άκουμπουσε στη μετέξω τσάντα. Τότε, δίχως να το θέλη άρχισε να κλαίει και τα δάκρυά της έπεφταν πάνω στην τσάντα.

«Παντρεύομαι με τον Ντανιέλ, με τον Ζαν-Πιέρ αγαπώ, έλεγε μέσα στους λυγμούς της. Μα σε λίγο ξαναβρήκε τον έαυτό της και παντρεύτηκε τον Ντανιέλ, με την έλπίδα πως ό γάμος αυτός θα γιάτρει τη ραγισμένη καρδιά της.

ΜΑΡΣΕΛ ΒΕΡΜΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντινκο ρεπορτάζ

Με την «Πριγκίπισσα του Ιπποδρομίου», την θεατρική όπερέττα του Κάλμαν, που ανέβασε αύριο βράδυ ή «Λυρική Σκηνή», κλείνει ή πρώτος κύκλος από τις πρεμιέρες της καλοκαιρινής σεζόν.

Στο ωραίο μουσικό έργο, που πρωτοπαίχθηκε στην 'Αθήνα πριν από 30 χρόνια, έχουν αυτή τη φορά ξεχωριστό ενδιαφέρον τή 8 χορευτικά, που οφείλονται στον 'Αγγελο Γριμάνη.

«Ο τελευταίος, ύστερα από μακροχρόνιο απουσία από την σκηνή, θα έχει δύο εμφανίσεις με τη νέα σολίστ Ντέ Νάττ, στο «Αυτοκρατορικά Βάλς» και με τη Σάσα Ντάριο σε ένα τσάρλεστον.

«Γεμάτες... χρυσάφι, γύρισαν στην 'Ελλάδα, ύστερα από όκταμηνο περίο-δεία στην 'Αφρική, οι βεντέτες της μουσικής μας σκηνής, 'Αννα και Μαρίκα Καλουτά.

«Αυτό που μάς έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση σ' όλη μας την περίοδεία, ήταν ότι δεν είδαμε κανένα λεοντάρι!», μάς είπαν.

«Κάτι άλλο που μάς διασκέδαζε ιδιαίτερα—προσθέτει ή Μαρίκα—ήταν οι ολόγυμοι μαύροι που κυκλοφορούσαν παντού με... ποδηλάτα!.

Οι δύο δημοφιλείς μας βεντέτες έφεραν μαζί τους πολλά πρωτότυπα δώρα, που τους χάρισαν οι θαυμαστές τους. Μεταξύ αυτών είναι ένας δολοφονικός... μικροσκοπικός λόχος... «Μάου-Μάου» υπό έβενο και ένας τεράστιος κροκόδειλος από ελεφαντόδοντο.

Στο Λεοπολδίδι του Κογκά, όπου έδωσαν την άποχαιρετιστήριό τους παραστάσι, ή ελληνική κοινότη παρέδωσε το ίδιο βράδυ ένα μεγαλοπρεπές γεύμα, στο οποίο παρέκάθησαν 80 άτομα, το δε τραπέζι ήταν στολισμένο με εξωτικά λουλούδια.

Καί, την άλλη μέρα το πρωί, που επρόκειτο να αναχωρήσουν, κινήτα μεγάφωνα, έπάνω σε αυτοκίνητα που κυκλοφορούσαν στους δρόμους, μετέδιδαν: «Καλώς σας ταξίδι, 'Αννα και Μαρίκα Καλουτά. Θα περιμένουμε να μάς ξαναλάβετε σύντομα!...».

Στη φαντασμαγορική επιθεώρηση του πάγου που θα ίδουν αυτές τις μέρες οι 'Αθηναίοι στο Στάδιο, συμπεριλαμβάνονται και δύο Αυστριακοί πρωταθληταί, που είχαν πάρει δεύτερα βραβεία στους 'Ολυμπιακούς άγώνες παγοδρομίας του 'Όσλο (1952), ή 'Ελλη Στάρκ και ή Χάρρυ Γκάρρις.

«Ο πρώτος δημιουργός του λαϊκού τραγουδιού Τσιτσάνης και ή Μαρίκα Νιου φεύγουν οριστικά τον Σεπτέμβριο, με συμβόλαιο γιά την 'Αμερική.

Στο μεταξύ, ένα άλλο συγκρότημα λαϊκών τραγουδιών, του Παπαϊωάννου, μετ' την Νέα 'Υόρκη, όπου έμεινε αρκετό διάστημα, εμφανίζεται τώρα στο Σικάγο.

«Η 'Ελλη Κανδυλάκη έκαμε την εμφάνισή της στην τηλεόρασι του Λονδίνου, με το γνωστό τραγούδι του συνθέτου Γ. Μουζάκη «Λά μπέλλα σενιόρα».

«Ο σκηνοθέτης 'Αρης Μαργέζος και ή όπερατέρας Κώστας Παπαδόπουλος, που σπούδασαν στην 'Ιταλία, ετοιμάζουν γύρισμα μιά νέας ρεαλιστικής ταινίας, που είναι εμπνευσμένη από ένα γνωστό διήγημα της κ. 'Αθηνάς Ταρσούλη, με τον τίτλο «'Αντανά».

Στο ιδιότυπο αυτό φίλμ, που θα γυρισθ' έξ ολοκλήρου στο Μέγαρο, πρωταγωνιστεί ένα νέο ταλέντο δεκατριών μόλις ετών, ή μαθήτρια Δώρα Καρυώτη, μαζί με τον μικρούλη Ευάγγελο Κρόζο, γνωστό από το «Ξυπόλυτο τάγμα».

Μετ' την Νάνσυ Ντόνοβαν και ή Σπανιόλα τραγουδίστρια Πέλλυ Μπαγιόνα, λανσάρει τώρα ένα ελληνικό τραγούνα, που έμαθε λίγες μέρες μετά την άφιξή της στην 'Αθήνα.

ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Ίγκόννιτο στους δρόμους

Μαί, ώρα 11 πρωινή, μόνη εκ των μεγάρων μου — ούτε λιμουζίνα να με ακολουθή, ούτε υπηρέτης, παρά μονάχα από άσημνια άλυσιδίτσα ή άριστοκρατική σκυλίτσα μου: Ρίτα Χαίγγουορθ.

Καλέ άστέιο που είναι να περπατά κανείς με τα πόδια! 'Αντιλαμβάνεστε, τόση συνήθεια με λιμουζίνες, έξεσυνήθισαν τα άριστοκρατικά μου ποδαράκια, και μου φαί-

«'Εξηγήσου και ταχέως μάλιστα, γιατί δεν σε ένωσα και δεν έπιθυμώ να χάνω το χρήμα μου...

«Νά έξηγηθώ, πάραυτα, αλλά ποιά χρήμα χάνει ή ύψηλότη κυρία;

«Τόν χρόνον μου, άνόητε! Δεν γνωρίζεις; «Τάιμ ιζ μόνε»... Φαντάσου! 'Ούτε τρία σραβά άγγλικούλα δεν έμαθες!... 'Απορία και έξίστασι πώς σε έχω εις την ύπηρεσίαν μου!... 'Αλλ' αντιπαρέρομαι... Λοιπόν; Γιατί είναι αδύνατον να έξέλθω εις περίπατον;

«'Ω, συμφορά! 'Η ύψηλή μου κυρία δεν ροδεΐται διά καμμίαν δολοφονικήν έπιθεσιν;

«Ποσώς!

«'Αλλά εκείνος έπιμένει: 'Υψηλότη κυρία, μιά δόξα του τόπου μας, όπως του λόγου σας, διατρέχει κινδύνους, χωρίς συνοδείαν. 'Ο λαός είναι άναίδης.

«'Εχει, όμως, το γούστο του! Καί, ενώ ή μέγας πρωτοκόλλαρης μου τραβά τας όλίγας τρίχας του, άπελπισμένος, τόν διατάσσω να μη με ένοχλή.

«Εις τή κάτω-κάτω, άνόητε, του λέω, τ'ά εδοκίμασα όλα εις την ζωή μου, παρεκτός τας άποπείρας δολοφονίας! 'Ας τή δοκιμάσω και αυτό.

Με κυττάζει πλήρης θαυμασμού και άνοίγει τή στόμα του τρείς πήχες. «Τί θάρρος! Τί γενναϊότης! 'Η ύψηλή μου κυρία είναι πιο άξιοθαύμαστη από τ' ήρώδες του 'Αλεξάνδρου Δουμά!...

«Βεβαίως, άνόητε!...

«'Εν τώ μεταξύ, το γεγονός κυκλοφορεί εις τή σαλιόνα μου και άναστατώνεται τή άνάτατον ύπνερπικόν προσωπίκόν μου, που τρέμει, διότι έθύνεται διά την ζωή μου και πληρώνεται άδράς διά να χάρω άκρας ύγείας και ευδαιμονίας.

«Τέλος πάντων, άνόητοι, λέω, άπαλλάξτε με από άνοησίας και βλακειάς, προτού με πιάσουν τα μπουρίνια μου.

«'Εξαφανίζονται, λοιπόν, διότι γνωρίζουν τί τους περιμένει όταν με πιάσουν τ'ά άριστοκρατικά μπουρίνια μου! 'Όσον γιά τή λόγου μου, έίδουμαι άπλά — τουλάχιστον — και έξέρχομαι — και έξέρχομαι — και έξέρχομαι...

Περιττόν να πώ, ότι άλλοι ύποχωρούν άμέσως, άλλοι, όμως, γελούν άναίδως και έπείδης τούς κάνει έντωπώς τή «βλάξ», τή έπαλαμαδάνουν!

«Βλάξ Μάμ!... 'Εννοείται πάλιν, ότι καρφί δεν μου κίγεται διά τσιούτας άναίδεις, παρολόνότι νευριάζω έλαφρώς. Αλλά τή δυστύχημα δεν άργεί να συμβή: 'Ιδού, ότι πλησιάζει ένας τεράστιος λαϊκός σκύλος, διά να άρχίση έρωτοτροπίας με την σκυλίτσα μου. Προς άποφυγήν σκανδάλου, τραβά την άλυσίδα και κάνω πως δεν άντελήφην, αλλά ή λαϊκός σκύλος δεικνύει έπιμονήν και παρακολούθει βήμα προς βήμα, τρέχει εις στυλούς, σηκώνει τή πόδι, έξαπολύει στιγμιαίας ύγραςίας και άκολούθως τρέχει πάλιν κοντά στη σκυλίτσα μου.

«'Ανόητε! φωνάζω. Ούστ από κεί! Γιά τή μούτρα σου είναι ή σκυλίτσα μου; 'Αλλά εκείνος δεν έννοεί να ύποχωρήσει και πού να πάρη από λόγια! 'Οχι μόνον δεν φεύγει, αλλά άποθρασύνεται, προς μεγάλην μου άνηχανία, και ή άμόρφωτος κοσμάκης να βρίσκη τή πράγμα διασεδα-στικόν και να μαζεύεται όλόγυρά μου και να γελά;

«Ούστ, ήλίθιε, άναιδέστατε, γελοίο τετράποδο τύπε! φωνάζω εις τόν λαϊκό σκύλο και τού δίνω, καταγανακτισμένη, μία κλωτσιά.

Και τή άποτέλεσμα άπαίσιον! 'Ο βρωμέρος εκείνος τετράποδος, χυμά και μου δαγκώνει τή πόδι.

«Παναγίτσα μου! φωνάζω. 'Γάου, γάου... 'Ούστ! Ούστ, άναιδέστατε! 'Γάου, γάου... 'Ούστ! Κοπρόσκυλο!...

Κυττάζω τή πόδι μου και βλέπω σκισμένη την κάλσα μου (νάυλον έξτρα-έστρα, πανάκριβη ή άφιλοτιμή!) και βλέπω σταγόνες τού γαλαζίου αίματος μου!...

«Συμφορά μου! λέω με φόβον. Πρέπει να έπιστρέψω οίκαδε!... Μαζεύεται περισσότερος κόσμος και πολλοί γελούν άναίδως και λένε:

«'Αστο, καϊμένη, τή σκυλί να παίξη!... 'Οπότε, βλέποντας, ότι έπεσα αίχμάλωτος τών άγρίων, διατάσσω ένα ταξί, μπαίνω μέσα, παίρνω και τή Ρίτα Χαίγγουορθ και διατάσσω:

«Εις τή Κολωνάκι! Μέγαρο Μαντάμ Σουσους Καγκακουήνο!

Και, ενώ φεύγουν, από πίσω άκούονται άναίδεις φωναί:

«'Οασάα! Νά, αυτός είναι ή λαουτζίκος, δίποδος και τετράποδος! Είναι να βγαίνει κανείς Ιγκόννιτο στους δρόμους;

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΒΟΥ

Ευθυμιοι διάλογοι

Σ' ένα κατάστημα καλλυντικών. «Θέλω μιά καλή όδοντοπάστα.

«Μάλιστα, κύριε. Αυτή έδώ άρώμα-τίζει τή στόμα, αυτή δυναμώνει τ'ά ούλα, αυτή τούς δίνει ώραίο χρώμα...

«Με συγχωρήτε, αλλά... δεν έχετε καμμία πού να καθαρίζει τ'ά δόντια;

*

«'Ο έκδότης στον «ποιητή» που τού έ-

φερε την καινούργια του συλλογή:

«Με βεβαιώνετε πως κανείς πριν από μένα δεν διάβασε αυτά τ'ά χειρόγραφα σας;

«Κανείς άπολύτως.

«Μά τότε, πώς τή ένα μάτι σας είναι μαυρισμένο και πλησμένο;

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Χρήστος πήλυνε το χαλαρό του φρεμα στη κυρία Αντιγόνη. Η Φωτεινή, την άλλη ημέρα παρουσιάστηκε μπροστά του για να τον «πληρώσει», με ο Χρήστος θυμωσε και της έδωσε ένα χαρτονάκι. Οι δυο νέοι χωρίστηκαν ανταλλάσσοντας σκληρά λόγια. Η Φωτεινή γύρισε στο δωμάτιό της γεμάτη κακία και απογοήτευση, μὴν πιστεύοντας στην εὐτυχία και στην αγάπη. Τὸ πρῶτο τράβηξε γιὰ τὸ βρεφοκομείο, μετὰ τὴν ἀπόφασί να ζητήσει πληροφορίες γιὰ τοὺς γονεῖς της. Κανείς δὲν μπόρεσε νὰ τὴ βοηθήσῃ. Μόνο σ' ἕνα παλιὸ βιβλίο ὑπάρχον δυὸ ἀράδες πού ἐγράφαν ὅτι, δυὸ χρόνια μετὰ τὴν υἱοθεσία της ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Βένεγα, παρουσιάσθηκε κάποιος ἀντράς πού ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὴ Φωτεινή...

13ον — Μὰ πρέπει νὰ θυμᾶστε! φώναξε ἡ κοπέλλα μετὰ πάθος. Πρέπει νὰ βασανίσετε τὸ μυαλό σας, νὰ θυμηθῆτε. Ὁ ἀντράς αὐτὸς ἴσως θὰ ἦταν ὁ πατέρας μου.

Κούνησε ἡ γυναίκα θλιμμένη τὸ κεφάλι της.

— Κι' ἂν φανταστοῦμε πὼς ἦταν ὁ ἀληθινὸς σου ὁ πατέρας; Τοῦ δώσαμε τὴν πληροφορία, ὅτι σὲ υἱοθέτησαν, τοῦ δώσαμε καὶ τὴ διεύθυνσι τῶν θετῶν γονέων σου. Τί ἔκανε αὐτός; Δὲν φάνηκε νὰ σὲ διεκδικήσῃ, νὰ σὲ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς Βένεγα. Ὡστε τί νόημα εἶχε κι' ἡ ἐπίσκεψί του ἐδῶ, δὲν μποροῦ νὰ καταλάβω.

— Ἐσείς τί νομίζετε; ρώτησε τρέμωντας σύγκορμη ἡ Φωτεινή. Γιατί νομίζετε πὼς ἦρθε νὰ ρωτήσῃ;

— Ἐκείνη σήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Πού θέλεις νὰ ξέρω, κόρη μου; Ἰσως γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὴ συνείδησί του... Ἰσως νὰ τὸν ἐστειλὲ ἡ μητέρα σου... Ἰσως μετὰ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ μάθαινε, ὅτι πέθανες... ναι, ναι, δυστυχῶς, ὑπάρχουν καὶ τέτοιες περιπτώσεις. Ἀνθρώποι πού δύσκολα κρύβουν τὴ χαρὰ τους, ὅταν πληροφορηθοῦν πὼς τὸ παιδί πού κάνουν τάχα ὅτι ζητᾶνε, πέθανε... Εἶναι ἀσχετὰ πράγματα αὐτά, πού σοῦ λέω, παιδί μου... Κι' ὁμως πρέπει νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια... Ἐσὺ ὁμως δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέσαι. Ἦσουν ἀπὸ τίς τυχερές. Σὲ υἱοθέτησε μιά ἀξιοπρεπὴς οἰκογένεια, εὐπόρη... Εἶσαι ἀπὸ τίς εὐτυχισμένες. Τί νὰ πούμεν; Ἄλλα τὰ δυστυχισμένα τὰ παιδάκια, πού, βγαίνοντας ἀπὸ δῶ, μένουν σὸ δρόμο!...

Ἦταν φανερό πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν ἤξερε τί εἶχε συμβῆ μετὰ τὴν υἱοθεσία. — Πέστε μου πὼς ἦταν ὁ ἀντράς πού μετὰ τὴν υἱοθεσία, ἡ Φωτεινή. Σὰς παρακαλῶ, πάρα πολύ, νὰ προσπαθήσετε νὰ θυμηθῆτε.

Μπροστὰ στὸ ἱκετευτικὸ της ὕφος, ἡ γυναίκα ἐκείνη φάνηκε νὰ καταβάλλῃ μιὰ προσπάθεια νὰ θυμηθῇ. Ἐπειδὴ δὲν τὰ κατάφερε, φώναξε μιά ἀδελφὴ ἀπὸ μέσα.

— Ἐκείνη, μόλις εἶδε τὴ Φωτεινή, τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε. Καί, σὸ τέλος, θυμήθηκε.

— Βάζω στοίχημα πὼς ἦταν ὁ πατέρας της! εἶπε. Τώρα πού τὴ βλέπω εἶσι μεγάλη, εἶμαι σίγουρη πὼς ἦταν ὁ πατέρας της! Μελαγχρινὸς κι' αὐτός, εἶσι βεργολυγρὸς, ὁμορφος ἀντράς, πολὺ νέος, πάρα πολὺ νέος.

— Μήπως ἦταν κανένας ἀδελφός της; ρώτησε ἡ ἀλλή.

— Ὁχι. Δὲν πιστεύω. Σίγουρα θὰ ἦταν ὁ πατέρας της. Τὸ ὕφος του ἔδειχνε ἐνοχλή... Γι' αὐτὸ λέω πὼς ἦταν ὁ πατέρας της...

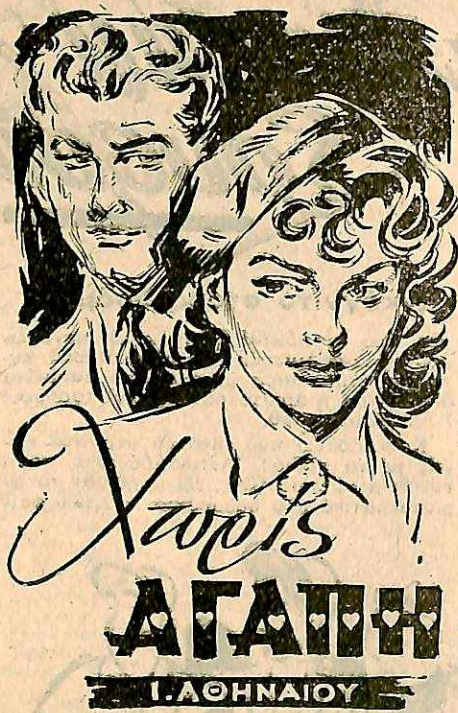
— Φαινόταν πλούσιος ἢ φτωχός; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

— Καλοντυμένος, ἀποκρίθηκε ἡ ἀδελφὴ. Πολὺ καλοντυμένος. Μοῦκανε ἐντύπωση...

Ἡ Φωτεινὴ δὲν ἀκούσε τίποτ' ἄλλο. Χωρὶς κἂν νὰ εὐχαριστήσῃ, ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἱδρυμα.

Ἐξῶς, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν θαμπή. Καί, μέσα στὴ θαμπάδα αὐτή, ἔβλεπε τώρα καθαρά ἡ κοπέλλα τὴν οὐνεροφαντασία της ζωτανεμένη. Τὴν τελευταία. Τὸ μεγάλο, πλούσιο κρεβάτι, πού μοσχοδούσε, τὴν ὁμορφὴ νεαρὴ γυναίκα, μετὰ τὸ ἄσπρὸ κι' ἀδιάφορο ὕφος. Καί τώρα, δίπλα της, ἔβλεπε καὶ τὸν ὀραῖο ἀντρά, ψηλὸ, λυγρό, καλοντυμένο...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ, ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

— Ὁ πατέρας μου!... Δάγκωσε τὸ δάχτυλό της γιὰ νὰ μὴ ξεφάνισῃ στὴ μέση τοῦ δρόμου. Περιπάτησε πολλὰ ὥρα ἐτσι στὴν τύχη. Τὸ μῖσος ἀπλώνονταν μέσα της σὰν δηλητήριο. Κάποιος τὴ σκούνησε ἀδελά του. Αὐτὴ στάθηκε, τὸν κεραυνόβησε καὶ τοῦ φώναξε, ἔξω φρένων! — Τέρας!... Ὁ ἀνθρώπος ἐξαφάνισθηκε, τὴν κύτταξε, κούνησε τὸ κεφάλι του, καὶ προχώρησε μετὰ τὴ βεβαιότητα πὼς εἶχε σκουνηθεῖ κάποια ἀνίστορη. — Ἐτσι, τρέχοντας σὰν τρελλή, ἔφτασε μπροστὰ σὸ σπῆτι τῶν Βένεγα. Τὴν εἶχε σπρώξει ὡς ἐκεῖ κάποια λογική... Δὲν θὰ μπορούσε νὰ πῇ. Τὸ μόνο πού ἤξερε, ἦταν, ὅτι, ἂν δὲν ἐξοπούσε ὁ θυμὸς της, θὰ πέθαινε...

Ἐνθιανταίνε

Ἀνδρικά μαννεκέν — Ὁ νεᾶρὸς δοκιμαστικὸς ἐργάζεται ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια σ' ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν, πού ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ὁμορφῶς κοπέλλες γιὰ μαννεκέν. — Ἐτοί, καὶ νῦν ὑπάλληλος, πού προσλαμβάνεται, παίρνει διπλάσιο σκεδὸν μισθὸ ἀπὸ τὸν δοκιμαστικὸν πού ἀδικα διαμάρτυρεται σὸ Διευθυντή. — Ἐξῶ τὰς χρόνια σὸ κατάστημά σας, κύριε Λιγίδη, λέει, καὶ παίρνω τὰ μισθὰ ἀπὸ κάθε κἀνούργιο! — Μὰ φίλε μου, ὅπως ξέρετε, ὑπάρχει μεγάλῃ κρίσις ἐπὶ τὸ ἐμπόριον, τοῦ ἀπαντᾶ μετὰ ὑπερκαρπυλὸν τὸ διευθυντὴς του. — Καλὰ, καὶ γιὰ τίς ὑπάλληλους σας δὲν ὑπάρχει κρίσις; ἐπιμένει ὁ δοκιμαστικὸς. — Ἀ! Αὐτὸ εἶναι ἄλλο, νεᾶρ μου! Οἱ κοπέλλες ἐκθέτουν καθημερινῶς τὸ ὄμμα τους σ' ὀδίσκρια βλέμματα τῶν συζυγίων τῶν πελατισσῶν μας. — Ὁ δοκιμαστικὸς ἀπελπισμένος λέει ξανά σὸ Διευθυντὴ του: — Τότε, κύριε Λιγίδη, νὰ παρουσιάσετε σὸ κατάστημά σας καὶ ἀνδρικά μαννεκέν! Θὰ ἦταν ὁ μόνος τρόπος, ὅπως βλέπω, γιὰ νὰ πάρω μιὰ ἀσέση, ἀφοῦ θὰ... ἐξέβητε καὶ ἐγὼ καθημερινῶς τὸ ὄμμα μου σ' ὀδίσκρια βλέμματα τῶν γυναικῶν, πού θὰ συνοδεύουν τοὺς ἀνδρὲς τοὺς! — Κόκκαλο ὁ Διευθυντὴς της. — Ο ὄρακος

Χτύπησε μετὰ μανία τὸ κουδούνι. Ἀργησαν νὰ τὴς ἀνοίξουν. Ἐπὶ τέλους, μιὰ ἡλικιωμένη χοντρή ὑπέρβη, ἀνοίξε, μετὰ ὅπως κατσοφικῶς.

— Ὅριστε! Τί θέλετε;... — Ὄλεω νὰ δῶ τὴν κυρία Βένεγα; εἶπε ἡ κοπέλλα.

Τὸ ὕφος της ἦταν τόσο θυμωμένο, πού ἡ ὑπέρβη τὴν κύτταξε δύσπιστα.

— Τί τὴ θέλετε;... — Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴς μιλῶ.

Κι' ἔκανε ἕνα βῆμα νὰ προχωρήσῃ μέσῃ. — Σταθθε! φώναξε ἡ γρηλὴ ὑπέρβη.

Τί τρόπος εἶναι αὐτός; Νὰ ἰδῶ ἂν μπορῇ νὰ σὰς δεχθῇ...

Μπορεῖ δὲν μπορεῖ, θὰ με δεχθῇ! φώναξε ἡ Φωτεινὴ καὶ προχώρησε μέσῃ.

Ἡ γρηλὴ ἔτρεξε πίσω της, ἔγινε θορύβος. Μιά φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ κάπου: — Τί τρέχει;

Ἡ Φωτεινὴ σταμάτησε. Ἀδελά της ἐνοῖσε τὸ αἶμα νὰ παγῶνι στὶς φλέβες της. Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς «μητέρας» της, ἡ φωνὴ πού τὴν παγώνει τόσες φορές στὰ παιδιὰ τῆς χρόνια. Κάπως ἀλλοιωτικὴ ὁμως, κάπως παραξένη. Σὰν πονεμένη, σὰν ναρκωμένη ἀπὸ πολὺ μακρυά.

Ἡ ὑπέρβη στὸ μετὰ τὴν προσπέρασε, μῆκε μέσα. Καί, σὸ τέλος, ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τῆς Χρυσῆς Βένεγα: — Ἀς περάσῃ... Ἀφοῦ εἶναι τόσο βιαστικὴ...

(Θυμωμένη φωνή, ἐπαναστατημένη).

Ἡ Φωτεινὴ πέρασε στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς κυρίας Βένεγα, ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν ἡ φωνὴ της. Ἡ Χρυσὴ καθόταν ἀνὰ μιὰ πολυθρόνα καὶ στήλωνε τὴν πόρτα μετὰ σκληρὰ τῆς μάτια περιεργα. Οἱ ματιές της ἀπαιτητικῶς.

Ἡ Φωτεινὴ ἔμεινε ριζωμένη σὸ κατῶφλι.

Εἶχε ἔρβει ἀπόλυτα ἀποφασισμένη νὰ φερθῇ ἐπιτιμῶν. Ἡ ματιά ὁμως τῆς θετῆς μητέρας της τὴν παρέλυνε, ὅπως τὰ παλὰ τὰ χρόνια.

— Ἀ, ἐσὺ εἶσαι, Φωτεινὴ; μίλησε πρώτῃ ἡ Χρυσή. Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβω.

— Ἀπὸ τί; ρώτησε μετὰ χεῖλη σφιχτὰ ἡ κοπέλλα.

Τὰ διαπεραστικὰ μάτια τῆς γυναικὸς στήλωθηκαν μετὰ κακία ἀπάνω της.

— Ἀπὸ τὸν ἀνάγων τρόπο σου, κορίτσι μου! Ἀπὸ τί ἄλλο;

Ἡ Φωτεινὴ προχώρησε. Τώρα πού ἔρχιζε πρῶτα ἡ ἀλλὴ τὴν ἐπιθέσει, ἔπαιρνε κι' αὐτὴ θάρρος. Πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴν πολυθρόνα τῆς Χρυσῆς.

Ἦταν ἀνάγκη νὰ σὰς ἰδῶ, εἶπε μετὰ πάθος. Γι' αὐτὸ, δὲν μπορούσε νὰ περιμένω νὰ με δεχθῆτε. Ἦταν ἀπόλυτὴ ἀνάγκη νὰ σὰς δῶ.

— Ἐκάνες πάλι καμμιά τρέλλα, καμμιά κουταμάρα;

— Ὁχι... Δὲν ἦρθε νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά σας, ἐννοία σας.

Στὰ λόγια της αὐτά, σὰν νάφυγε τὸ βαρὺ σύννεφο ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς ἀλλῆς.

— Τί θέλεις, λοιπόν;

Μιὰ ἐρώτησι μόνον θέλω νὰ σὰς κάνω. Ὄλεω, ἔχω τὴν ἀξίωσί νὰ μοῦ πῆτε τί ξέρετε γιὰ τοὺς γονεῖς μου, γιὰ τοὺς ἀληθινὸς γονεῖς μου ἐννοῶ.

Ἡ Χρυσὴ τὴν κύτταξε παραξενεμένη. — Τί ξέρω; Ἀπολύτως τίποτα!...

Μοῦ τὸ ὀρκίζεστε αὐτό;

Πάλι πῆρε τὸ αὐστηρὸ της ὕφος ἡ γυναίκα.

— Πρῶτα νὰ μάθης νὰ φέρεσαι...

— Ἀφήστε τὴν κατήχησι! φώναξε ἡ κοπέλλα. Δὲν ἦρθε γιὰ νὰ με μάθετε τρόπους! Ὄλεω νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια!

— Ἐ, σὴ λέω τὴν ἀλήθεια. Εἶσαι βρεσμένη, σὲ πέταξαν στὴ βρεφοδόχο. Αὐτὴ εἶναι ὅλη-ὅλη ἡ ἱστορία σου, καὶ σοῦ τὴν ἔχω πῇ πολλές φορές.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια! παραδέχτηκε μετὰ σκληρὴ εἰρωνεία, ἡ κοπέλλα, καὶ τὰ χεῖλη της τρεμουλιάσαν. Μοῦ τὴν εἶχες πῇ τόσες φορές, πού θάπρεπε νὰ τὴν ξέρω ἀπ' ἐξῶ αὐτὴ τὴν περιφρήσι ἱστορία μου. Κι' ὁμως, βλέπετε, γιὰ νὰρχωμαι νὰ σὰς ξαναρωτήσω, θὰ πῇ ὅτι ἔχω κάποια ἀμφιβολία.

— Καί πού στηρίζεται ἡ ἀμφιβολία σου;

— Ὅθι σὰς πῶ... Ἡ μάλλον θὰ σὰς ρωτήσω κατὰ ἀκόμα. Μήπως ἦρθε ποτὲ νὰ σὰς ρωτήσῃ γιὰ μένα κανένας κύριος;...

Ἦνας ὀραῖος ψηλὸς ἀντράς;

— Ξεφορτώσου με! φώναξε ἡ Χρυσὴ μετὰ κακία. Τί εἶναι αὐτός ὁ ὀραῖος ψηλὸς ἀντράς; Κανένας φίλος σου; Καί τί δουλεῖ ἔχω ἐγὼ μ' αὐτούς, κορίτσι μου; Γιατί θάρχονταν σὲ μένα νὰ ρωτήσουν;

— Εἶναι ὁ πατέρας μου, εἶπε ἡ Φωτεινὴ μετὰ χεῖλη πανισμένη.

Ἡ Χρυσὴ κοκκάλωσε. — Ὁ πατέρας σου; Ὁ ἀληθινὸς σου πατέρας; Τὸν γινώσκεις;...

— Ὁχι. Ξέρω ὁμως ὅτι εἶναι... Κι' εἶναι ἐτσι, ὅπως σὰς λέω. Γι' αὐτὸ, σὰς ρωτῶ... Μήπως, ὅταν ἦσουν μικρὴ, ἦρθε κανένας νὰ ρωτήσῃ γιὰ μένα;

Σούφρωσε ἡ Χρυσὴ τὰ φρύδια της, σὰν νάθελε νὰ θυμηθῇ.

— Στάσου... Δὲν θυμάμαι... Μοῦ φαίνεται...

— Ἦρθε ἡ δὲν ἦρθε; φώναξε ἐπιτακτικὰ ἡ κοπέλλα.

Τὸ πρόσωπο τῆς Χρυσῆς σκλήρυνε. — Γιὰ νὰ σοῦ πῶ!... Μετὰ ποῖο δικαίωμα μοῦ μιλᾶς ἐτσι; Φύγε ἀμέσως ἀπὸ δῶ...

Ἡ Φωτεινὴ μάλωνε.

— Με συγχωρεῖτε... Σὰς παρακαλῶ, σὰς ἱκετεύω νὰ θυμηθῆτε...

— Μοῦ φαίνεται, ἀποκρίθηκε ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ἡ κυρία Βένεγα... Ναι, μοῦ φαίνεται... Κάποτε, πᾶνε πολλὰ χρόνια...

Ἦσουν τότε ἴσως δεκατρία χρόνια ἐστὶ. Κάποιος ἦρθε νὰ ρωτήσῃ γιὰ σένα, μετὰ πολὺ ἐνδιαφέρον. Εἶπε ὁμως ὅτι ἦταν ἀπεσταλμένος τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας. Μάλιστα, ζήτησε νὰ σὲ δῇ.

— Καί με εἶδε; Τοῦ μίλησα; ρώτησε μετὰ λαχτρά ἡ κοπέλλα.

Ἡ Χρυσὴ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Ὁχι. Δὲν τὸ ἐπέτρεψα ἐγὼ. Σὲ εἶδε ἀπὸ μακρυά. Στάσου, νὰ θυμηθῶ τί ἔκανες ἐσὺ ἐκείνη τὴν ὥρα;...

— Ἀ, μελετούσες! Ναι, ἦσουν σκυμμένη στὰ βιβλία σου καὶ μελετούσες. Φάνηκε νὰ εὐχαριστήθηκε πολὺ.

— Καί τί σὰς ρώτησε γιὰ μένα;

— Πολλὲς λεπτομέρειες... Πὼς περνώ, πὼς εἶσαι...

— Δὲν ξέρετε ποῖος εἶναι; ρώτησε ἀθελά της μετὰ φωνὴν τρεμουλιάσθη ἡ Φωτεινὴ.

— Δὲν τὸν ξαναεἶδα, οὔτε εἶχα καμμιά δρεξί νὰ τὸν ξαναδῶ.

Ἐκανε ἡ κοπέλλα μιὰ κίνησι ἀπελπισίας. — Ἐπρεπε νὰ σὰς πᾶν σὸ νου, ἔπρεπε νὰ μάθετε... Μήπως ξέρεῖ ὁ πατέρας;...

— Ἀν ἤξερε, θὰ μοῦ τόλεγε. Κι' εἶπετα...

Τὰ μάτια τῆς Χρυσῆς στήλωθηκαν μετὰ τὴν παλὰ τους σκληρότητα στὴν κοπέλλα.

— Ἐπειτα, δὲν θὰ ὀφελούσε σὲ τίποτα, Φωτεινὴ. Ἀς ὑποθέσουμε, ὅτι ἦταν ὁ πατέρας σου κι' ὅτι ἦρθε ἐστὶ ἀπὸ περιέργεια νὰ δῇ πὼς εἶσαι, λέγοντας ψέμματα, ὅτι εἶσαι σταλμένος ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο...

Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι φρόντισε μετὰ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ νὰ μὴν ἀποκαλύψῃ τὴν ταυτότητά του. Γιατί ἦταν πολὺ ἐξυπνος, ὅσο τὸν θυμάμαι. Κι' ἀπὸ τίς πράξεις του, φάνηκε ἐξυπνος... Ξεφορτώθηκε ἕνα περιττὸ βάρος. Καὶ βρεθήκαμε ἐμεῖς οἱ βλάκες, νὰ τὸ φορτωθῶμε, γιὰ νὰ πούμεν καλὴ τὸς χρόνια, καὶ γιὰ νὰ μείνουμε σὸ τέλος ἐρημοὶ στὸν κόσμον...

Σταμάτησε ἡ φωνὴ της σὰν νὰ ράγισε. Τώρα πρῶτῃ φορὰ ἡ Φωτεινὴ τὴν παρατήρησε. Τόση ὥρα τὸ μυαλὸ της ἦταν μακριὰ καὶ τὴν κύτταξε χωρὶς νὰ τὴ βλέπῃ.

Ἡ Χρυσὴ ἦταν υπερβολικὰ παχειά, καὶ τὸ πρόσωπό της εἶχε ἕνα χρώμα μελιτζανί. Πάχεια παραμορφώναν τὴ φυσιογνωμία της γύρω σὸ σαγόνι καὶ σὸ λαιμό. Ἀν καὶ τόσο παχειά ὁμως, εἶδεν τὴν ἐντύπωσι μιᾶς ἄρρωστης γυναικὸς.

— Ποῖος ρωτᾷ ἐν ζῶντι ἂν πεθάναι; εἶπε ἡ Χρυσή, σὰν νὰ μιλοῦσε μὴνυχῇ της. Ποῖος νοιάζεται ἂν μπορῶ νὰ πάρω τὰ πόδια μου νὰ σηκωθῶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν πολυθρόνα; Ἀν δὲν εἶχα μιὰ δεκάρα στὴν σέσιπ νὰ πληρώσω, θὰ φοφοῦσα σὰν τὸ σκυλί...

Γιατί τόλεγε αὐτά; Γιὰ νὰ κίνησῃ τὸν οἶκτο τῆς θετῆς της κόρης;...

Αὐτὴ στεκόταν ὀρθρὴ καὶ τὴν κύτταξε μετὰ μάτια στεγνά. Συλλογιζόταν ἐχθρικὰ: Ἐλεῖ νὰ εἶναι ἄρρωστη;... Ἀς νὰ τὴν τιμώρησῃ ὁ Θεὸς καὶ νὰ τὴς ἐστειλὲ καυμιά ἄρρωστεια;...

Μὲ μιὰ ἀνατριχίλα, ὅπως κάθε φορὰ ποῦ σκεπτόταν τὸ κακό, κατάλαβε πὼς καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ μάθῃ, ὅτι ἡ Χρυσὴ ὑπέφερε.

Γι' αὐτὸ, ρώτησε τάχα μ' ἐνδιαφέρον: — Δὲν εἴσατε καλά;... Τί ἔχετε;... Τὴν κύτταξε ἐχθρικὰ ἡ γυναίκα.

— Τί ἔχω;... Δὲν με βλέπετε;... Ἐρεῖπιό εἶναι! Τί περιμένετε;... Τόσες συγκινήσεις! τόσα καρδιοχτύπια!...

— Ἐξ αἰτίας μου; ρώτησε ἡ Χρυσὴ μετὰ φρίκη.

— Λίγο συνετέλεσες κι' ἐσὺ; Δὲν σοῦ λέω... ἴσως νὰ ἦταν καὶ γραφὸ μου. Πάντως, ἡ καρδιά μου δὲν πάει καλά. Δὲν μοῦ τὰ λένε ὅλα, ἀλλὰ τὰ καταλαβαίνω. Δὲν πρέπει νὰ κουράζωμαι... Λαχναρίζω μετὰ τὸ παραμικρό. Περνώ ὅλη μου τὴν ἡμέρα σχεδὸν ἀκίνητη. Πάλι ὁμως παχαίνω...

Εἶμαι μιὰ ἀρρωστη γυναίκα. Ποῖος με λυπάται ὁμως;... Κανένας, κανένας!...

Ἡ Φωτεινὴ σηκώθηκε. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ κρύβῃ οὔτε ἀπὸ τὸν αὐτὸ της, οὔτε ἀπὸ τὴν Χρυσή, ὅτι ἐνοῖωθε χαρὰ γι' αὐτὴ τὴν κατὰστασι.

— Εἶμαι βεβαία, ὅτι τὰ βλέπετε ὑπερβολικὰ τὰ πράγματα, εἶπε κρύα. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμα ἡ καρδιά σας εἶναι ἀρρωστη, ὑπάρχουν πολλοὶ γιατροὶ στὴν Ἀθήνα...

Χαίρετε τώρα, κυρία Βένεγα... Ὡστε ὀριστικὰ δὲν μπορεῖτε νὰ με βοηθήσετε; Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ ἄρρωστη. Γύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸν τοῖχο καὶ δὲν τὸ ξανάστρεψε πρὶν ἀκούσῃ τὸν χτύπο τῆς πόρτας.

«Ἐν ἐνόματι τοῦ νόμου»

Δὲν εἶχε κατεβῇ οὔτε τὸ πρῶτο σκαλοπάτι τοῦ σπιτιοῦ τῆς θετῆς μητέρας της ἡ Φωτεινὴ, ὅταν βρέθηκε ἀντιμέτωπη μετὰ τὸν ἀστυφύλακα, πού ἀνέβαιναν τὴ σκάλα. Ἡ καρδιά της φτερούγισε. Ἦταν κατὰ πού δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ οὔτε στὸν αὐτὸ της. Πάντως, κάθε φορὰ ποῦβλεπε ἀστυφύλακα, φοβόταν. Ἦταν τάχα ἐπειδὴ εἶχε δοκιμάσει τὴ φυλακή; Ἦταν ἐπειδὴ εἶχε πάντα ἕνα ἀόριστο συναίσθημα ἐνοχλή; Ἡ ἀπὸ τὸν καιρὸ πού εἶχε χτυπήσει τὸ Ρίκο Βερβέτι, κάποια κρυφὴ γωνίτσα τῆς ψυχῆς της φοβόταν διαρκῶς;

Ἡ πρῶτῃ της κίνησι ἦταν νὰ κρυφθῇ. Κύτταξε γύρω της, δὲν ἦρε μέρος νὰ κρυφθῇ. Οἱ ἀστυφύλακες ὁμως, σὰν νὰ ἀντελήφθησαν τὴν κίνησι τῆς κι' ἦρθαν μετὰ βῆμα σίγουρο, γρήγορο, κοντὰ της.

— Τὴν ταυτότητά σας, δεσποινίς!

Τοὺς κύτταξε μετὰ τρόπο μιὰ στιγμή.

— Γιατί;

— Τὴν ταυτότητά σας! τῆς ξανάπαν κοφτά.

Τὸ αὐστηρὸ τους ὕφος τὴν παρέ

Η πολιομυελίτις ΥΠΟΧΩΡΕΙ

ΙΣΩΣ καιμιά άλλη αρρώστια δεν έκαμε τους πολιτισμένους λαούς της εποχής μας να νοιώσουν τόσο φοβισμένοι κι' ανίσχυροι, όσο η πολιομυελίτις. "Επειτα απ' όσα έχει διαβάσει γι' αυτήν ο πολυς κόσμος, τη βλέπει σαν ένα... δράκο, έτοιμο πάντα να χτυπήσει, να σκοτώσει ή να καταστήσει ισοδύως ανάπηρα τα δυστυχισμένα θύματά του! Καιρός είναι λοιπόν να διαλυθούν οι υπερβολικοί αυτοί φόβοι και να περιορισθεί ο έχθρος στις πραγματικές διαστάσεις του. Σ' όσα έχουμε γράψει μέχρι σήμερα —και τελευταίως ακόμη—

Ο ιός που υπερασπίζεται... το σπίτι του

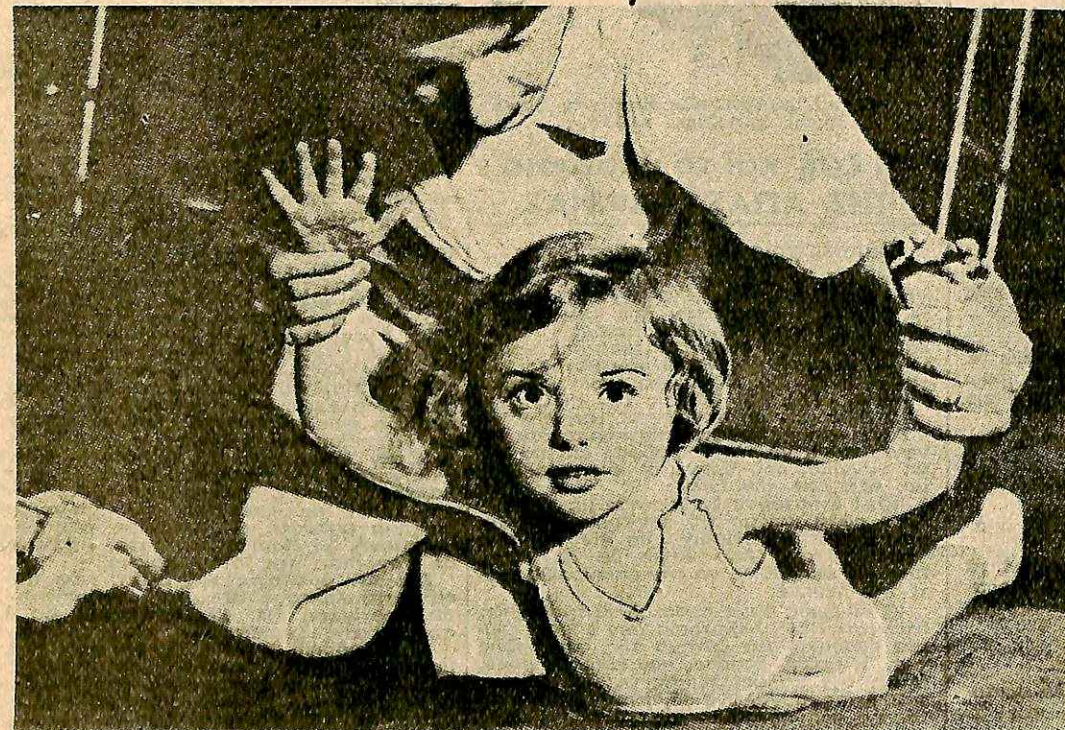
μυδαλών, ούλιτιδες από έξαγωγές δοντιών, κλπ.) φαίνεται πως διευκολύνουν κάποτε τη δημιουργία μιας προδιάθεσης. Από τους χιλιάδες όμως ανθρώπους που μολύνονται με τον ιόν, ελάχιστοι παρουσιάζουν τα συμπτώματα της πολιομυελίτιδας. Έχει αποδειχθεί πράγματι, ότι τα 25 % των παιδιών κάτω των 2 ετών, έχουν ανοσία κατά της πολιομυελίτιδας. Η αναλογία δε αυτή αυξάνει με την ηλικία και φτάνει τα 80 % στα παιδιά των 14 ετών.

Πού οφείλεται αυτή η φυσική ανοσία; Προφανώς, στην ύπαρξη μέσα στο αίμα των κατάλληλων αντισωμάτων, που εξουδετερώνουν τον ιόν της πολιομυελίτιδας.

Κατά το δόκτωρ Μπορνέτ, οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν αποκτήσει ανοσία σ' ένα ώριμο είδος ιού πολιομυελίτιδας, που εισχωρεί θάμνα στον οργανισμό τους κι' έρχεται σ' επαφή με τον βλεννογόνο των εντέρων τους. Υπάρχουν όμως τρία διάφορα είδη ιών αυτής της ασθένειας. "Αν λοιπόν μολυνθεί κάποιος μ' άλλο είδος ιού, που το έφερε απ' άλλο κόπορος ένοος, μπορεί τότε να παθί πολιομυελίτιδα.

Ευτυχώς, εκατοντάδες παιδιά και ενήλικοι μολύνονται μ' αυτόν τον τρόπο δίχως να το αντιληφθούν, γιατί τα μοναδικά συμπτώματα που παρουσιάζουν είναι μια ελαφρά γαστρική διαταραχή ή έρεθισμός του αναπνευστικού συστήματος. "Ακόμη και σ' αυτούς παίρνει σοβαρότερη μορφή η ασθένεια, οι παραλύσεις είναι σπάνιες, σχεδόν πάντα δε υποχωρούν μάλλον, όταν περάσει το δευ στάδιον της αρρώστιας.

*Ένας άλλος λόγος που δεν

Αισιοδοξία, θέλει και έπιμονη χρειάζεται το θύμα της πολιομυελίτιδας για να κατανικήσει τ' αποτελέσματά της...

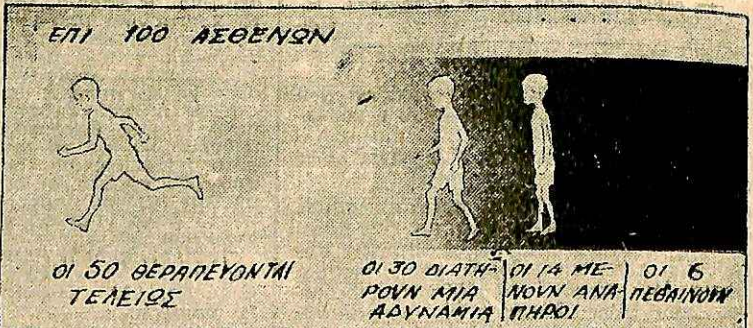
περί πολιομυελίτιδας έρχονται να προστεθούν τώρα τα εξαιρετικά ενδιαφέροντα και άγνωστα στοιχεία ενός επιστημονικού άρθρου που δημοσίευσε ο ειδικός Άγγλος δόκτωρ Ληρόντ.

Το σπουδαιότερο σημείο του άρθρου αυτού αφορά τον τρόπο μεταδόσεως της πολιομυελίτιδας. Το πρόβλημα αυτό απασχόλησε πάντα τους γιατρούς και προκάλεσε ζωηρότατες συζητήσεις. Για πολύν καιρό, λοιπόν, είχε επικρατήσει η θεωρία, ότι ο ιός της πολιομυελίτιδας μπαίνει στο σώμα από τη μύτη, προερχόμενος από τις εκκρίσεις του ρινοφάρυγγος ενός αρρώστου. "Αλλ' οι έρευνες, ακολουθώντας αυτή την κατεύθυνση, σημείωσαν παταγώδη αποτυχία, κι' η θεωρία αποδείχθηκε ψευτική.

Ποιές είναι οι νεώτερες απόψεις της επιστήμης πάνω σ' αυτό το επίμαχο ζήτημα; Τις αποδίδει η πρόσφατη ανακοίνωση του σερ Μακφάρλαν Μπορνέτ, διευθυντού του "Ινστιτούτου "Ιατρικών Έρευνών της Μελβούρνης: Μολονότι ο ιός της πολιομυελίτιδας έχει βρεθεί συχνά μέσα στο λαιμό των αρρώστων, η ασθένεια αυτή είναι κυρίως έντερική. Μόνο σε ώριμες περιπτώσεις, ο ιός της περνάει από το βλεννογόνο των εντέρων στο αίμα ή εξαπλώνεται στο νευρικό σύστημα.

Συμπεώς, η κυρία έστια της μόλυνσεως είναι τα ανθρώπινα κόπρανα. "Αν αποδειχθεί πως είναι και η μοναδική, το πρόβλημα της προφυλάξεως από την πολιομυελίτιδα απλουστεύεται σημαντικά.

Όπως σήδηποτε, ο δόκτωρ Μπορνέτ παραδέχεται, ότι οι μύγιες είναι εκείνες που μεταφέρουν τον ιόν από τα κόπρανα των αρρώστων σε διάφορα τρόφιμα. Μπαίνει, λοιπόν, ο ιός στον ανθρώπινο οργανισμό από το στόμα κι' εγκαθίσταται στα έντερα. "Ωρισμένοι παράγοντες (όπως η πρόσφατη αφαίρεσις των α-

*Ένα ένθαρρυντικό γεγονός είναι το ότι η πολιομυελίτις, και μάλιστα με τη σοβαρή μορφή της, που προκαλεί παραλυτικά συμπτώματα, δεν μπορεί να θεωρηθεί κοινή ασθένεια. Πράγματι, σύμφωνα με τα στατιστικά δεδομένα του έτους 1952, επί πληθυσμού 158 εκατομμυρίων "Αμερικανών, μόνον 57.000 έπαθαν εξακριβωμένη πολιομυελίτιδα, δηλαδή περίπου 1 στους 2.750. "Εξ άλλου, επί 100 ασθένων από πολιομυελίτιδα, πεθαίνουν μόνο οι 6, άλλοι 14 διατηρούν μόνιμες αναπηρίες, σε 30 οι συνέπειες που απομένουν είναι ασημαντές, και οι υπόλοιποι 50 γίνονται έντελως καλά.

παθαίνουν οι περισσότεροι άνθρωποι πολιομυελίτιδα, είναι ίσως το ότι υπάρχει ήδη ένα είδος ιού πολιομυελίτιδας εγκατεστημένο στο βλεννογόνο των εντέρων τους, κι' αυτό δεν επιτρέπει την εγκατάστασι άλλου ιού — εκτός αν κάποια άλλη ασθένεια ή έρεθισμός ελαττώσει την άμυντική ικανότητα του «φίλικού» μας αυτού ιού που υπερασπίζεται το...σπίτι του!

Το ενδιαφέρον αυτό φαινόμενον οδηγεί στη σκέψη, ότι και άλλοι ιοί, όπως π. χ. της Ιλαράς ή της παρωτίτιδας, μπορεί να έμποδίζουν την εισβολή του ιού της πολιομυελίτιδας. Τα αντισώ-

ματα που δημιουργούνται από τους ιούς αυτούς, μπορεί να είναι δραστικά και έναντιον της πολιομυελίτιδας.

Χρειάζεται βεβαίως να γίνουν πολλές ακόμη έρευνες προς αυτή την τελείας καινούργια κατεύθυνση. Πιθανόν ν' ανακαλυφθεί έτσι ότι στα παιδιά που έπαθαν π.χ. Ιλαρά, δεν εμφανίζεται πολιομυελίτις, ή τουλάχιστον ότι η ασθένεια αυτή μένει ήπιας μορφής, χωρίς παραλυτικά συμπτώματα.

Φαίνεται ίσως πολύ απλό, αυτό.

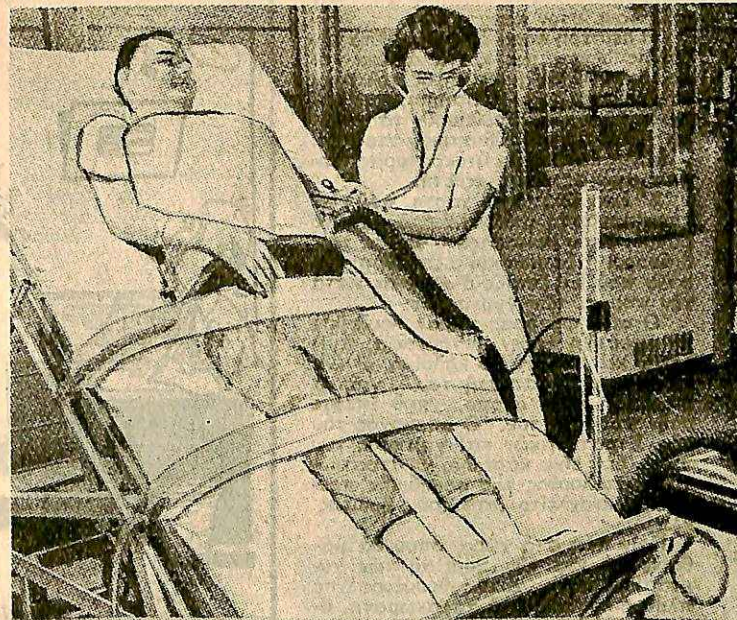
"Αλλά πόσες μεγάλες ανακαλύψεις ήταν τόσο απλές, ώστε κανείς δεν τις σκέφθηκε επί πολλά χρόνια!

Στο μεταξύ, ο δόκτωρ Ληρόντ συνιστά ένα απλό και αποτελεσματικό τρόπο προφυλάξεως από την πολιομυελίτιδα.

"Όπως είπαμε, υποστηρίζει ότι η κυρία πηγή της μόλυνσεως είναι τα ανθρώπινα κόπρανα.

Τονίζει εξ άλλου ότι το «χαρτί καθαριότητας», που χρησιμοποιούμε συνήθως, είναι παρωδες. "Αν π.χ. τυλίξουμε ένα μας δάχτυλο μ' αυτό το

*"Ανω: "Η νέα αυτή αναπνευστική συσκευή απελευθερεί τα θύματα της πολιομυελίτιδας από τον ογκώδη και ενοχλητικό σιδηρούν πνεύμονα. Δεν δυσχεραίνει καθόλου την κυκλοφορία του αίματος και τονώνει το ήθικόν του αρρώστου, επιτρέποντάς του να βλέπει τον γύρω κόσμο κανονικά. Κάτω: Τα παραλυσία παιδιά των μικρών αυτών κινησθούλων του Χόινγκ-Κόινγκ γυμνάζονται με σύστημα μέσας σε ζεστό νερό, για να τονωθούν οι έστω και να τονωθούν οι έστω και να μην άξασθενήσουν. "Η μέθοδος όμως αυτή απαιτεί μεγάλη ειδικότητα, γιατί μπορεί να βλάψι αντί να ωφέλησι, αν δεν εφαρμόσθι άπως πρέπει.

χαρτί και το βουτήξουμε σε μελάνι ή σε λάσπη, σε λίγο θα λερωθεί το δάχτυλό μας, γιατί το μελάνι ή η λάσπη περνάει απ' τους πόρους του χαρτιού.

Κατά τον ίδιο τρόπο λοιπόν περνάει κι' ο ιός της πολιομυελίτιδας και κόλλει στα δάχτυλα, κατά τη χρησιμοποίησι αυτού του χαρτιού για το σκοπό που προορίζεται συνήθως.

"Ο δόκτωρ Ληρόντ υπεισέρχει ν' αντικατασταθί το χαρτί καθαριότητας με βαμπακί.

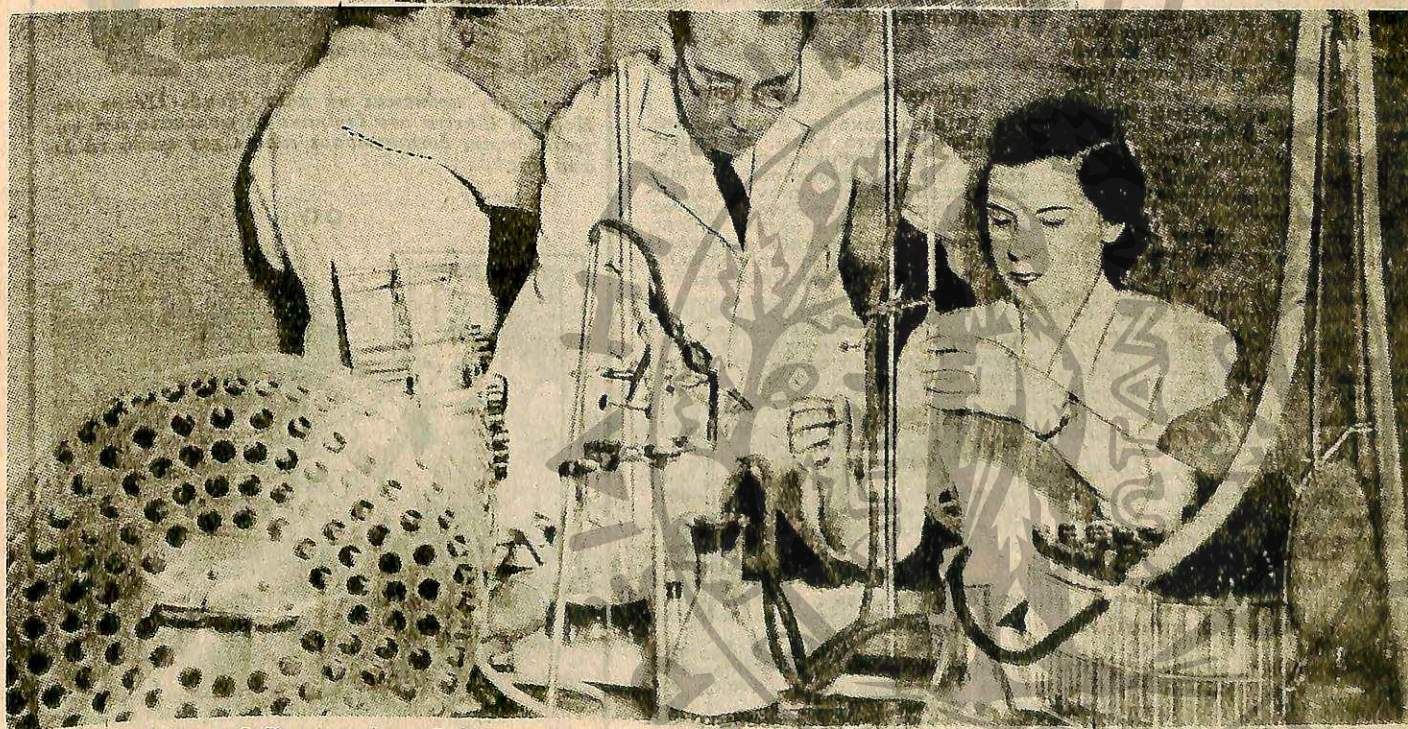
Συνιστά επίσης να πλένονται κατόπιν τα χέρια με άραχη διάλυσι υπερμαγγανικού καλίου ή οξυζενέ — γιατί ο ιός της πολιομυελίτιδας έχει μεγάλη εύαισθησία σ' αυτά τα απολυμαντικά. Τέλος, συμβουλεύει να φωτίζονται τα δημόσια ανακουφιστήρια και τα αποχωρητήρια των σχολείων με απολυμαντικές λάμπες υπεριώδων ακτίνων, όταν υπάσχη φόβος επιδημίας πολιομυελίτιδας.

"Ακόμη σπουδαιότερη προφύλαξι είναι ν' αποφεύγουμε τις χειραψίες μ' όποιονδήποτε, σε περίπτωση επιδημίας πολιομυελίτιδας.

Γι' αυτόν προφανώς το λόγο οι αρχές της Δυτικής Αυστραλίας παρακάλεσαν τη βασίλισσα "Ελισάβετ να μη δώσει σε κανένα το χέρι της, κατά την επίσκεψί της στην Πέορθ πριν από λίγον καιρό.

"Όπως σήδηποτε, μπορούμε να πούμε ότι η πολιομυελίτις δεν πρέπει πιά ν' αποτελή φόβητρο, έφόσον άλλωστε άρχισε να υποχωρή μ' έπιποστά στις συντονισμένες έπιθέσεις των έπιστημόνων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η πολιομυελίτις στην "Ελλάδα. Μία διαφωτιστική συνέντευξις με τον καθηγητή κ. Χωρέμη.

"Ο δόκτωρ Σάκκ, του Πανεπιστημίου του Πίτσμπουργκ, πειραματίζεται με το νέο έμβολό του κατά της πολιομυελίτιδας, που δοκιμά-

ζεται τώρα σε μεγάλη κλίμακα στις "Ηνωμ. Πολιτείες, κι' έχει άπο- δώσει πολύ ικανοποιητικά αποτελέσματα ως αυτή τη στιγμή.

Ο αυτοκράτωρ της Αιθιοπίας Χαϊλέ Σελασιέ.

ΧΑΪΛΕ ΣΕΛΑΣΙΕ ο ήρωας - αυτοκράτωρ

Τρεις χαρακτηριστικές μορφές του

Μετά μερικές ημέρες, προερχόμενος από τις 'Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, θα επισκεφθή την 'Ελλάδα ο φιλέλληνας αυτοκράτωρ της Αιθιοπίας Χαϊλέ Σελασιέ.

Με την ευκαιρία αυτή, δεν θα ήταν άσκοπο να τον παρουσιάσουμε, όπως τον είδαμε πριν από ένα μισό μήνα, στη χώρα του, την 'Αθηνά.

Τον Νεγκούσι τον είδαμε σε τρεις διαφορετικές εκδηλώσεις του, από τις οποίες μπορεί κανείς να αντιληφθεί την προσωπικότητα του ηγεμόνα αυτού, που πραγματικά λατρεύει ο λαός του:

Η πρώτη ήταν, όταν δέχτηκε στα ανάκτορά του της 'Αδδīs Αμπέμπα μερικούς 'Ελληνες δημοσιογράφους.

Όση ώρα τον περιμέναμε στο μεγάλο πολυτελές χώ, μας κρατούσε συντροφιά ο ύπουλος του ιδιαιτέρου του γραφείου, που εξυπηρετικός και πρόθυμος καθώς ήταν, μάς εξηγούσε τα σπάνια θέματα που υπήρχαν εκεί στις βιβλίες.

Ολόχρυσα καράβια, ασπίδες και ξίφη με κάθε είδους πολύτιμες πέτρες. Πάτριος τεραστίος άξιας και μια χρυσή έκκλησις, στολισμένη με άμυθου αξίας τεράστια πετράδια, βρισκότουσαν στο χώ με τις βαρείες κορνίζες.

Το σαλόνι που μάς έδεχθη, είχε μια ευγενική απλότητα. Ο ίδιος όρθιος, χωρίς, με συμπαθή φυσιογνωμία, μάς κύταζε σοβαρά, καθώς προχωρούσαμε κάνοντας τις τρεις υποκλίσεις (στην είσοδο του δωματίου, στη μέση και κατά τη χειραψία), που υπαγορεύει το αυστηρό πρωτόκολλο της Αιθιοπίας.

Για αρκετό διάστημα δεν μιλούσε κανείς, πρώτοι δε έμεινε αρχίστα τη συνομιλία, ευχαριστώντας τον για την τιμή που μάς είχε κάνει και γενικά για τις περιποιήσεις που βρήκαμε στη χώρα του.

Άκουγε με προσοχή κι' ένα ελαφρό χαμόγελο φώτιζε τα έρευνήτικά μαύρα μάτια του.

Κατόπιν του είπαμε πόσο όμορφη βρήκαμε τη χώρα του και τον διαβεβαίωσε για τα αισθήματα του ελληνικού λαού προς το ένδοξο πρόσωπό του και τον ηρωικό λαό του.

Φορούσε μια άνοιχτη μπέζ στολή στρατάρχη, με πολλά παράσημα και κάθε τόσο χαίδευε τα δύο μικρο-

σκοπικά σκυλάκια του, που άνεδοκα-τεβάνανε στον καναπέ του.

Η δεύτερη φορά ήταν έξω από την 'Αδδīs Αμπέμπα, κοντά σ' ένα λόφο, όπου είχαν μαζευτεί οι πολιτικοί και στρατιωτικοί επίσημοι, προκειμένου να παρακολουθήσουν τα μεγάλα γυμνάσια του αιθιοπικού στρατού.

Μόλις έφτασε ο αυτοκράτορας, άρχισε άμεσως και η τελετή.

Σ' έναν ανάγλυφο χάρτη, που είχε κατασκευαστεί μπροστά στο πέτρινο βάθρο, όπου βρισκόταν ο θρόνος του, διάφοροι αξιωματικοί εξηγούσαν το ρόλο που θα έπαιζε ο καθένας κατά την πορεία των γυμνασίων.

Ο αυτοκράτορας παρακολουθούσε με προσοχή κάθε λεπτομέρεια, αμίλητος και κάθε τόσο καλούσε μ' ένα νεύμα τον ύπασπιστή του, για να διορθώσει κάθε άτοπο, που έπεφτε στην προσοχή του. Ο ύπασπιστής των Στρατιωτικών και γαμπρός του π. χ. δεν είχε καρέκλα, ο στρατιωτικός ακόλουθος της σουηδικής πρεσβείας ένοχλειότο από τους θρήνοις κλπ.

Πριν πάει στο χώρο, όπου θα μάθαινε τα νέα της πορείας των γυμνασίων, πήγε, ακολουθούμενος από πλήθος κόσμου, στα χαρακώματα, όπου βρισκότουσαν καμουφλαρισμένα τα βαρεία κανόνια, τα οποία ήδη είχαν αρχίσει να βάλλουν με εξαίρετική επιτυχία έναντι των στόχων.

Ο αυτοκράτορας, με ένκνηση ζαρκαδιού, πήδησε χαντάκια, ανέθηκε σε μικρά ύψωματα, χώθηκε στα άμπρι και ρώτησε τους στρατιώτες για ένα πλήθος λεπτομερειών.

Η τρίτη συνάντησις έγινε το ίδιο απόγευμα στο μεγάλο κρατικό νοσοκομείο, που φέρει το όνομά του.

Εκεί, με μεγάλο ενδιαφέρον, επισκέφθηκε όλους τους βαρεία ασθενείς και μίλησε μαζί τους με ενδιαφέρον και πατρική στοργή. 'Ενοίωθε πραγματικό πόνο, καθώς έσκυβε πάνω από κάθε άρρωστο, για να του, τη μερικές λέξεις παρηγοριάς και να ανακουφίσει τον πόνο του.

Εκεί φάνηκε ο πραγματικός άνθρωπος. Αυτός που ζή τις αγωνίες και τους πόνους του λαού του.

Μ' αυτές τις τρεις μορφές γνωρίσαμε τον αυτοκράτορα της Αιθιοπίας, τον θρυλικό Ρας Τάφαρι του 'Ιταλοαιθιοπικού πολέμου.

X. Λ.

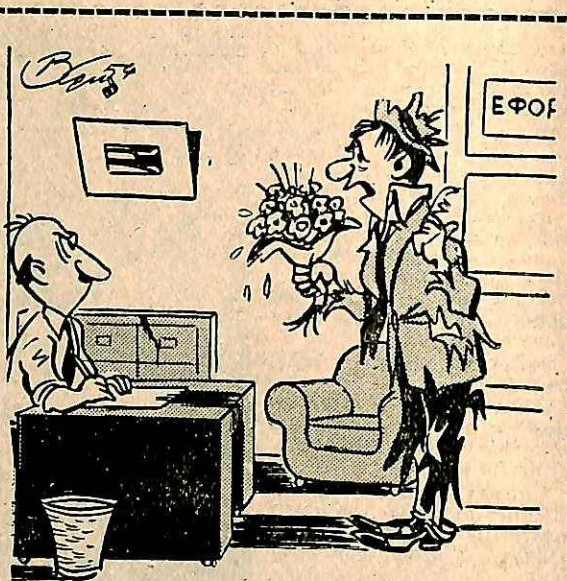
Τα περίεργα των ζώων

★ Οι σκαντζόχοιροι έχουν τρομερή αδυναμία στο άλατι, σε σημείο που να ριψοκινδυνεύουν τη ζωή τους για να το αποκτήσουν. Υπάρχουν παραδείγματα σκαντζόχοιρων που μπήκαν σε κουζίνες για να βρουν και να φάνε άλατι. 'Επίσης μασούν και τρώνε κάθε αντικείμενο που το έχει πιάσει πριν ιδρωμένο χέρι, επειδή ο ιδρώτας έχει αλμυρή γεύση.

★ Τα «πεκινούα» σκυλιά δεν έχουν στραβά πόδια εξ αιτίας του βάρους του σώματός τους. Τα «πεκινούα» ήταν ιερά σκυλιά των Κινέζων μοναχών που μόλις γεννιόντουσαν, τους στράβωναν τα πόδια, για να δυσκολεύονται στις κινήσεις τους και να μην απομακρυνώνται από το μοναστήρι.

★ Τα ζώα μεταχειρίζονται τις ουρές τους για 25 τουλάχιστον διάφορους λόγους: Για να κολυμπούν, να μάχονται, να ισορροπούν κλπ. Την πιο παράξενη όμως χρήση της ουράς την κάνει ένα είδος ποντικών στον Ειρηνικό. Την μεταχειρίζονται για δόλωμα! Την κουνάνε, δηλαδή, μέσα στο νερό για να προσελκύουν τα κοράβια που είναι η μόνη τους τροφή.

★ Ο άσθος - ένα μικρό ζώο που μοιάζει με το σκυλί - μπορεί σε λίγα δευτερόλεπτα να ανοίξει στο έδαφος ένα τούνελ! Μεταχειρίζεται συχνά τα τούνελ μικρά τούνελ και τα τούνελ μεγάλα τούνελ. Κατόπιν σκεπάζει τα δύο στόμια του τούνελ με θαμναστή τέχνη, έτσι που κανένα μάτι δεν μπορεί να το διακρίνει.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ
— Πιπίνου 654, έχουσε ένα λυκόσκυλο. Δεν πάτε να τους φορολογήσετε; (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Δεν πρόκειται να πάμε έξω, Πέτρο μου. Μόλις η Κατίνα μου έτοιμασε τα φορέματα που της χρειάζονταν, διαπιστώσαμε πως είχαν σωθή τα λεφτά μας!...

— Έχω ευχάριστα νέα για σένα, Γιάννη: Θα πάρουμε κάποιον να σε βοηθήσει τα βράδια και τις Κυριακές!...

Η ομορφιά, ή γυναικεία τουλάχιστον ομορφιά, είναι κάτι το πολύ σχετικό. Κάθε εποχή έχει τον εχωριστό τύπο της ομορφιάς. Κι' είναι πολύ αμφίβολο αν μια γυναίκα θα μπορούσε να θεωρηθεί παντού και πάντοτε όμορφη.

Άλλ' ας δούμε τους κυριότερους τύπους της γυναικείας ομορφιάς, μέσα στους αιώνες.

Άρχαία Αίγυπτος

Οι καλλονές της αρχαίας Αίγυπτου έβαφαν τα βλέφαρά τους με «κόλ», μια μαύρη ουσία, για να τα προστατεύουν ίσως από την έκθεσιν στην λάμψη του αφρικανικού ήλιου. 'Εφτιαναν επίσης μια μαύρη γραμμή, που ξεκινούσε από την εξωτερική γωνία των ματιών κι' έφτανε σχεδόν ως τ' αυτιά. Τα κάτω βλέφαρα τα έβαφαν με μια πράσινη αλοιφή. 'Εδιναν έτσι στα μάτια τους μια ανίγιμητη ήδυστατή λάμψη.

Τα αυτιά των γυναικών της Αίγυπτου ήταν πολύ μακριά για τα σημερινά γούστα μας. Οι μύτες τους μικρές και κάπως πλατείες στην άκρη. Είχαν χείλη σαρκώδη και αισθησιακά και τα έβαφαν πάντοτε. Το κοντό και στρογγυλό σαγόνι τους έκανε πιο γοητευτική και έκφραστική την καμπύλη γραμμή του προσώπου τους.

Οι Αιγύπτειες είχαν χέρια μακριά και λεπτά. Με τη σημερινή αντίληψή μας, θα μπορούσαμε να τα αποκαλέσουμε ατροφικά και δύσκαμπτα. Τα δάχτυλά τους ήταν επίσης μακρούλα και λεπτά. Οι γυναίκες των ανωτέρων τάξεων έβαφαν πάντοτε τα νύχια τους. Από τις μούμιες, τα αγγέλματα και τις διάφορες παραστάσεις που διασώθηκαν ως τις ημέρες μας, μπορούμε να συμπεράνουμε, ότι οι γυναίκες της

δόντια λευκά και καλοδαλμένα, ή μύτη ίσια κι' όχι πολύ πλατεία.

Στην 'Ιταλία, οι ξανθές γυναίκες ύμνηθηκαν περισσότερο από τις μελαχρινές. Ο Πετράρχης μάς λέει, ότι η Λάουρα, μ' όλο που τα μάτια της ήταν μαύρα, είχε δέρμα λευκό σαν το χιόνι και ξανθά μαλλιά. Κι' οι άλλοι ποίηται της εποχής εξυμνούν επίσης τις γυναίκες με χιονάτη επιδερμίδα, χρυσόξανθα μαλλιά και λαμπερά μάτια.

Αναγέννησις

Η 'Ισαβέλλα της 'Εσθης συμβολίζει αναμφισβήτητα τον ιδανικό τύπο της γυναίκας της Αναγέννησεως. 'Ενας σύγχρονός της την αποκαλεί «ωραιότερη γυναίκα του κόσμου». 'Ενας άλλος μάς λέει, ότι «τα μάτια της ήταν μαύρα και λαμπερά, ή επιδερμίδα της υπέροχη και τα μαλλιά της ξανθά» και κάποιος τρίτος προσθέτει, ότι οι χρυσόξανθοι μπούκλες της έπεφταν στους ώμους της σαν χαίτη.

Για τις 'Ιταλίδες της εποχής ξέρουμε επίσης πως κάθονταν ατέλειωτες ώρες στον ήλιο για να καμουν ξανθά τα μαλλιά τους.

17ος αιώνας

Ο ιδανικός τύπος αυτής της εποχής, είναι ή μαρκίσια ντε Πριμπαντούρ. Ο Πολωνός Στρίενσκι μάς λέει γι' αυτήν: «Το στρογγυλό πρόσωπό της, τα κανονικά χαρακτηριστικά της, ή υπέροχη επιδερμίδα της, τα εξάισια χέρια της και τα φωτεινά μάτια της, όπου έλαμπε ή ευφύια της, έκαναν έντύπωση σε όποιον την έβλεπε».

Είχε επίσης καλοσχεδιασμένα χείλη και θείο χαμόγελο. Άλλ' είχε παρειά την κακή συνήθεια να σαγκώνει τα χείλη της για να κρύβει τις συγκινήσεις της. (Μήπως δεν ήταν υποχρεωμένη, για να διατηρήσει τη θέση της ευνοουμένης, να φροντίζει ή ίδια για τις εφημέριες διασκεδάσεις του Λουδοβίκου 15ου;). 'Ετσι το στόμα της έχασε σιγά-σιγά την ομορφιά του.

18ος αιώνας

Η λαίδη Χάμιλτον εκφράζει καλύτερα από κάθε άλλη την αισθητικές τάσεις της εποχής της. Είχε ολύμπια ομορφιά και γεροδεμένο κορμί, που το χρωσταύσε πιθανόν στην κατάγωγή της. (Ο πατέρας της ήταν σιδηρουργός). 'Ενας σύγχρονός της γράφει πως ήταν αδύνατο να την δει κανείς χωρίς να την αγαπήσει άμεσως. Κι' αυτής ακόμη ο Γκαίτε μιλάει έγκωμιαστικά γι' αυτήν.

Σύγχρονη εποχή

Η εποχή μας προσπαθεί να πλησιάσει ολόενα και περισσότερο στα αρχαία ελληνικά πρότυπα. Θέλει τη γυναίκα καλοφτιαγμένη, με γερούς ώμους, πλούσιο στήθος, λεπτή μέση και αρμονική διάπλαση. Και φαίνεται, ότι ή εποχή μας αποδίδει περισσότερη σημασία στη σωματική διάπλαση παρά στα χαρακτηριστικά του προσώπου.

Αριστερά: Η γυναίκα με τη λευκή καλύπτρα, έργο του Ροζέ Βαν ντερ Βέυντεν (18ος αιών). Μεσαία: Η περίφημη 'Ισαβέλλα της 'Εσθης, έργο του Τισιανού (16ος αιών). Δεξιά: Η λαίδη Χάμιλτον, έργο του Άγγλου ζωγράφου Ρόμνευ.

'Η θεία λειτουργία ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ

Μιά πρωτοτυπία του 'Αμερικανού
βιομηχάνου Στουπάκωφ

Κάθε Τετάρτη στις 9.30 το πρωί και στις 5 ή ώρα το απόγευμα οι μηχανές ενός μεγάλου εργοστασίου κεραμικής στη πόλη Λατρόμπ της Πενσυλβανίας σταματούν για ένα τέταρτο. Οι εργάτες και οι υπάλληλοι διακόπτουν και αυτοί τη δουλειά τους και γυρίζουν προς την ανατολή, με σταυρωμένα τα χέρια και με μία μικρή κλίση του κεφαλιού τους προς τα εμπρός. Την ίδια στιγμή, στο ιδιαίτερο γραφείο του κ. Στουπάκωφ, του ιδιοκτήτη του εργοστασίου, ένας παπάς αρχίζει να διαβάσει διαφορές προσευχές. Δίπλα του, σε μία γωνία του γραφείου, ένας μουσικός αφήνει ν' ακουστή από ένα αρμόνιο μία απλή εκκλησιαστική μουσική που συνοδεύει τον ιερέα στους ψαλμούς του. Κάτω δε, στα διάφορα τμήματα του εργοστασίου, οι εργάτες και οι λοιποί υπάλληλοι παρακολουθούν έτσι από τα μεγάφωνα, που είναι τοποθετημένα σε επίκαιρα σημεία, την θεία λειτουργία.

Και σε λίγο ακούγεται η φωνή του διευθυντού τους Σίμωνος Στουπάκωφ, που υπενθυμίζει στο προσωπικό του τις θρησκευτικές του υποχρεώσεις...

Η μέθοδος αυτή του Σ. Στουπάκωφ δεν παρουσιάζει τίποτα το εξεζητημένο. Μοιάζει πολύ με την ιδιοτροπία εκατομμυρίων 'Αμερικανών που λατρεύουν τον Θεό, χωρίς να ηγαλίζουν στην εκκλησία. Προσφέρουν την λατρεία τους και σε άλλα μέρη και με άλλους τρόπους, και οι περισσότεροι απ' αυτούς θα μπορούσαν να καταλάβουν αυτό που κάνει το Στουπάκωφ να εκπέσει το θρησκευτικό αίτημα μ' ένα ιδιαίτερο τρόπο στο ιδιόκτητο εργοστάσιό του.

Η συμμετοχή του προσωπικού στη λειτουργία που γίνεται δύο φορές την ημέρα, κάθε Τετάρτη, στο εργοστάσιο κεραμικής, δεν είναι υποχρεωτική. Οι περισσότεροι όμως παρίνουν μέρες σ' αυτήν με την θέλησή τους. Η πόλη Λατρόμπ, όπου έχει χτιστεί το εργοστάσιο του Στουπάκωφ, έχει 16 εκκλησίες όλων των δογμάτων, που εξυπηρετούν πληθυσμό 12.000 κατοίκων, που είναι γνωστοί για την ιδιαίτερη προσήλωσή τους στη θρησκεία.

Αξίζει να σημειωθεί ότι κοντά στην πόλη Λατρόμπ οι Βενεδικτινοί μοναχοί έχουν χτίσει το 1846 το Κολέγιο του 'Αγίου Βικεντίου. Τη θεία λειτουργία την αναλαμβάνουν εκ περιτροπής ιερείς από όλες τις εκκλησίες της πόλεως.

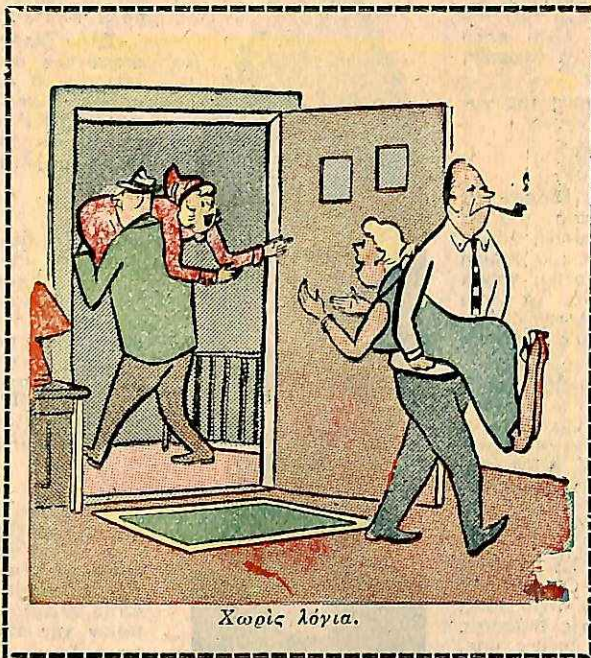
Ο Στουπάκωφ έχει τη γνώμη πως η λύση των προβλημάτων της καθημερινής ζωής απαιτεί ζωντανή και ενεργό πίστη στον Θεό. Υποστηρίζει ακόμα πως αυτό το είδος της πίστης, ως προσφέρει κάποια προστασία από τις πολιτικές έκτακτες θεωρίες, που επικρατούν να υποτιμήσουν την αξία της δυναμείας του Θεού.

Παρουσιάζει δε ένα επιβλητικό θέαμα το εσωτερικό του εργοστασίου του, κατά την ώρα της λειτουργίας. 'Ανδρες και γυναίκες, κάθε σχεδόν ηλικίας, στέκονται ευλαβικά δίπλα στα μηχανήματα και παρακολουθούν με κατάλυξη τη λειτουργία που μεταδίδεται από τα μεγάφωνα. Για να υποδοθούν καλύτερα την αυτοσυγκέντρωσή τους, ο Στουπάκωφ έκτος από τη μουσική του αρμονίου, έχει φροντίσει να μεταδίδεται από τα μεγάφωνα και άλλη απλή και γλυκειά μουσική.

Συχνά, οι ραδιοφωνικοί σταθμοί της περιοχής καθώς και σταθμοί τηλεόρασης ηχογραφούν ή κινηματογραφούν την λειτουργία που γίνεται κάθε Τετάρτη στο εργοστάσιο του Στουπάκωφ για να την αναμεταδώσουν αργότερα στους ακροατές τους! 'Επίσης κι' έξι από το εργοστάσιο μαζεύονται συχνά αρκετοί κάτοικοι της πόλεως για να παρακολουθήσουν την πρωτότυπη αυτή λειτουργία.

Ο Στουπάκωφ όμως δεν είναι ο μόνος 'Αμερικανός, όπως αναφέραμε πιο πάνω, που εκδηλώνει με αυτό τον τρόπο την θερμή πίστη του προς τον Θεό.

Υπάρχουν σε διάφορα σημεία της χώρας, μέσα σε καταστήματα, σε καφετέριες και σε σπίτια αρμόνια ή ραδιοφώνια που μεταδίδουν αεική θρησκευτική μουσική.

Χωρίς λόγια.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΑΝΤΑΔΑ

Τό παραθύρι με τὸ κόκκινο γεράνι,
πού την καρδιά μου ἔχει μαράνε,
εἶναι κλειστό...

Κι' ἐγὼ τοῦ κόκκου περιμένω σὰν βραδυάξη
καὶ ξενοχτάω μὲς τὸ ἀγιάζι
καὶ ἀρρωστῶ...

*

Περνοῦν πολλοὶ περαστικοὶ καὶ με κοιτάζουν
καὶ κάτι σιγοκουβεντιάουν
ψιθυριστά.

Κι' ἀκούω πότε-πότε λόγια πικραμένα
πὼς τὰ παντζούρια σου γιὰ μένα
τάχεις κλειστά!

*

'Εγὼ περῶ, δὲν ἀπελπίζομαι δόξω
κι' ὥσπου νὰ μωὶ μέσα στὸ χῶμα
θὰ καρτερῶ

μήπως μιά νύχτα τὸ παράθυρό σου ἀνοιξῇ
καὶ κάποιον βλέμμα σου μὲ ρίξῃ
πὺλ τρυφερό!

*

Πῶς με πειράζει, φῶς μου, ἡ τόση ἀπὸνιά σου
κι' ἂν ὅλοι πιά στὴ γειτονιά σου
μ' ἔχουνε δῆ

θὰ σιγολένε: "Ἄν γυρεύς κι' ἄλλο θῆμα,
νὰ πᾶν χαμένο θάναι κρῖμα
τέτοιον παιδί!..."

*

"Ἀνοιξε, φῶς μου, τὸ κλειστὸ παράθυρό σου,
ἀνοιξέ το πιά καὶ φανερώσου
γιὰ νὰ σὲ δῶ,

τὴν πονεμένη μου καντάδα, ἂν θέλῃς ἀκου,
γιὰ νὰ μὴ λέω πὼς τοῦ κόκκου
σοῦ τραγουδῶ...

*

Λίγη συμπαθία θέλω, ἀγάπη μου, νὰ δείξῃς
καὶ τὸ παράθυρό ν' ἀνοιξῇ,
σκληρὴ καρδιά,

προτοῦ μὲ πιάσουν τὰ μπουρνια μου κι' ἐμένα
καὶ δῆς τὰ τζάμια σου σπασμένα
καμμιὰ βραδυά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

"Όταν ὀργιάζουν ΟΙ ΔΙΑΔΟΣΕΙΣ

Ο "προδότης" πρίγκιπ και η
"Νύφη της Μάλτας"

Για κάθε Βρετανό, ο "Άγγλος βασιλιάς" αποτελεί το ιερό και σεβαστό σύμβολο της ενότητας της Αυτοκρατορίας και της συνέχειας των παραδόσεων. Καταλαβαίνετε λοιπόν πόσο εξοργίζεται, όταν ακούει ή διαβάσει ξένα έντυπα τις εξωφρενικότερες διαδόσεις για τον ίδιο το βασιλιά ή για τα μέλη της βασιλικής οικογένειας!

Στα τελευταία χρόνια π. χ. διαδόθηκε: "Ότι ο δούδ του 'Εδιμβούργου είχε φυλακισθί στον Πύργο του Λονδίνου, προκειμένου να δικασθί για έσχάτη προδοσία. "Ότι η βασίλισσα 'Ελισάβετ, στα ταξίδια της, δεν δεχόταν ποτέ να φιλοξενηθί από κανένα υπηκόου της, αν δεν έκαναν πρώτα το ακόλουθο της ένα 'Ελεγχο στα μαγειρεία του. "Ότι η πρίγκηπισσα Μαργαρίτα σκόπευε να μπι σε μοναστήρι κι' η βασιλομήτωρ... να ξαναπαντρευθί!"

"Οι διαδόσεις αποτελούν μία ένδοξη, από την όποια δεν μπόρεσε ποτέ ν' απαλλαγί η οικογένειά μου—έμε κάποτε ο δούδ του Ουίνδσορ. "Είπα κι' η προίμμη μου παραπονιόταν γι' αυτό..."

Έννοούσε τη βασίλισσα Βικτωρία, που ήταν ωστόσο αούτηρή και τυπική σε τέτοιο σημείο, ώστε ν' αποκλείεται απόλυτος το να κυκλοφορήσουν σχόλια και όημες εις βάρος της. Οι "αδιαδοσίαι" όμως τάδεσαν τότε με το σύζυγο της, τον γερμανικής καταγωγής πρίγκηπα 'Αλβέρτο. "Ετσι, την έποχή των Κριμαϊκού Πολέμου, έφτασε να του γράψι μια άγγλική έφημερίδα ότι ο 'Αλβέρτος θα κείπιζε το παιχνίδι της Ρωσίας.

Ξέσπασε τότε η λαϊκή άγανάκτηση. "Ακόμα και μέλη του Κοινοβουλίου κατηγορήσαν φανερά τον πρίγκηπα για προδοσία! "Ολόκληρο το Λονδίνο έσηκώθηκε, και τα πλήθη μαζεύτηκαν μπροστά στον Πύργο του Λονδίνου, για καταφερθούν εναντίον του 'Αλβέρτου, με τη βεβαιότητα πως είχε ήσθ συλληφθί και φυλακισθί στον Πύργο. Η βασίλισσα άπέληξε, τότε να παραιτηθί, αν άπανταχούσαν μία τέτοια ακοή της δημοσιογραφική επίθεσις.

"Ωστόσο, ύστερ' από μερικά χρόνια ο υιός της, πρίγκηπ της Ουάλλιας τότε κι' αργότερα βασιλεύς 'Εδουάρδος Ζ', γιοχαίστηκε στις "Ιπποδρομίες" απ' τον κόσμο, γιατί είχε διαδοθί πως έμεγαλίσσε μία παντρεμένη! "Αναγκάστηκε μάλιστα να παρουσιασθί ως μαρτυς στο δικαστήριο, στη δική διαδύγιο της κυρίας αυτής, και να διαψεύσει επίσημως τις συκοφαντίες εις βάρος του.

Ο Γεώργιος Ε' είχε γιὰ εφιάλτη της όλης της ζωής του την ιστορία της "Νύφης της Μάλτας". Είχε πανδραλώθί ότι, στα νεύδα του, είχε παντρευθί κρυφά με μία νεαρή στη Μάλτα, κι' ότι απομένως έγινε δι' γάμου όταν παντρεύτηκε αργότερα με τη βασίλισσα Μαίρη! Τελικά, ζήτησε ο ίδιος ή ιστορία. Και, κανθί δικαστικώς αυτή ή ιστορία. Και, φυσικά, αποκάλυφθηκε τελείως ψεύτικη. "Ωστόσο, πολλοί κοινούσαν ακόμα τα κεφάλι τους μ' άμφοδία και ψιθυρίζαν: "Δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά!"

Για νάρθουμ τώρα και στις σημερινές διαδόσεις, οι περισσότερες απ' αυτές άφορούν την πρίγκηπισσα Μαργαρίτα. "Εξωφρενικότερη όμως απ' όλες ήταν ή φήμη πως έπρόκειτο να γίνι... καλόγρηπ!

Και να πως κυκλοφόρησε: "Η πρίγκηπισσα είχε παρακολουθίσει μία σειρά διαλέξεων μισής ώρας, που είχε άρει ο έπίσκοπος του Κέντινγκτον. Είχε το έφτασε, γιὰ να διαδοθί πως άποφασίσσε να καλόγρηπ. Μόλις κυκλοφόρησε δε αυτή ή διαδοσίς, άρχισαν να φτάνουν κάθε μέρα με το πασαν διάλεξων οτά άνακτορα του Μπούκινγκχάμ δεκάδες και εκατοντάδες βίβλα προσευχών — δώρα εδλαδών χριστιανών προς την πρίγκηπισσα!

Οι κύκλοι των άνακτορών σπεύδουν να διαψεύσουν επίσημως τις διαφορές. Δεν άδιαφορούν γι' αυτές, γι' άφ' ημες. Δεν άδιαφορούν άσφαλπίαια τί έξερουν ότι θα διαδοθών άσφαλπίαια σ' όλο τον κόσμο κι' ότι μπορεί νά σ' όλο τον κόσμο της βασιλικής οικογένειας και της Μεγάλης Βρετανίας γενικώς.

ΕΙΔΟΤΟΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΝΑ ΧΙΛΙΑΡΙΚΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΕΙΝΕ, λοιπόν, κάποιες ώρες που και τον πιο γοιαντόμο άνθρωπο τον πιάνουν κάτι παράξενες κι' άνεξήγητες μικροτσιγουνιές. "Ενώ έχει απασπασθί άσφαλπίαια ένα σημαντικό ποσόν γιὰ περική ζητήματα, τυγχονεύεται τη βροχή κι' έχει την έντονη αίσθηση ότι θα προσπαρήσθ σπουδαίο όφελος σ'όταν έαυτό του, αν οι κοινότητες αυτή τη βροχή.

Σ' αυτή την οικονομολογική ψυχολογική κατάσταση είχα βρεθί κι' έκεινο το άπόγευμα, που μὸς ήρθε ή κρίσι ή οικονομίας. "Ήτανε νά πάω νά συναντήσω κάποιον γνωστό μου —μια άπόστασι κάπου δύο χιλιόμετρα και κάτι. "Η ιδέα γιὰ ταξί μὸς έφερε φρίκη. "Αλλά και ή ιδέα του λεωφορείου μὸς φάνηκε ένοχλητική.

—Γιατί νά μὸν πάω με τα πόδια; είπα σ'όταν έαυτά μου. Θα κάνω έναν ώριστον περίπατο και θαδω και οικονομία το χιλιάρικο!

Αυτό το χιλιάρικο που θα οικονομούσα, μὸς φάνηκε σάν δάφνηρος έρσαυρός. Σάν ένα ποσόν που θ' άποτελούσε τη βάση γιὰ τη μελλοντική μου οικονομική εύημερία. Καθώς περπατούσα, λοιπόν, αισθανόμουν το οικονομούμενο χιλιάρικο νά μὸς ζεσταίνι γλυκά την τσέπη και ήμουν πολύ εύχαριστήμένος γιὰ το φρένο που έδασα στις σπαστάδες μου. Μάλιστα, μια τέτοια οικονομική πολιτική πρέπει να βάλω μπρός από δω και πέρα, οικονομία και στην πεντάρα. Θά πῆς τί είναι ένα χιλιάρικο. Αί, όχι. "Ενα χιλιάρικο (μιλάμε πάντα γιὰ την έποχή με τα μηδενικά) είναι ένα χιλιάρικο. Μάλιστα, κύριε. Και αν το πῶ, αντί νά πάω το λεωφορείο, είχα σπεσθί έτσι, θά είχα δύο χιλιάρικα οικονομία. Κι' ένα που θαδω στο γυρισμό τρία. Λοιπόν, τρία χιλιάρικα, είναι τρία χιλιάρικα. Και αν, αντί ν' άγοράζω ένα ξυραφάκι κάθε δύο μέρες και το πετάω ύστερα, το άκονίζω στο ποτήρι, μπόρω νά περνάω με μία λάμα μισό μήνα, ίσως και ένα.

"Άλλες οικονομίες από δω. Και αν κόμω τη μία έφημερίδα από τις δύο που άγοράζω κάθε μέρα, έχω άλλο έναμισο χιλιάρικο όφελος. Τι τίς χρειάζομαι, δηλαδή τις δύο έφημερίδες ήμερησίως; Με τη μία και μόνη κατατοπίζομαι γιὰ όλα τα γεγονότα του έικοσιτετραώρου. "Αλλά και γιὰ να κατατοπισθώ; Τα παγκόσμια γεγονότα μπορούν νά περῶ χωνισα και χωρίς τη δική μου έφημερίδα, δεν υπάρχει κανένας λόγος νά δίνα έγκυμιο χιλιάρικο της ήμερας γιὰ να διαδῶς ότι στο τάδε μέρος έγινε μία διάσκεψη, ότι ο δέικας έφόνευσέ τον άδελφί του γιὰ λόγους τιμής και πόσο έκλεισε ή λίρα. Χρόνια και χρόνια που διαδῶς έφημερίδες, δεν βρέπω νάμνη και τίποτα το πρῶτότυπο, που ν' άμῆξ τις τόσες χιλιάδες, που έχω δίσει γιὰ τον έντυπο χάρτι.

Θά τίς καταρρίψω και τις δύο. Και γιὰ νά νταλίσω τα παπούτσια μου στο στιλδωτήριο και νά πληρώνω ένα διαφανικό την ήμερα; Μία βορσάκι κι' ένα κουτί βερνίκι και κάνω τη δουλειά μου μὸς χαρά. "Αλλη οικονομία από δω. Χιλιάρικο από δω, χιλιάρικο από κεί, μαζεύνεται άξιόλογο ποσόν. Φασούλι το φασούλι γεμίζει το σακούλι, κάτι ήξεραν οι παλαιοί που έβγαλαν αυτή την παραστατική παροιμία. Καθώς προχωρούσα στο δρόμο, προχωρούσα και στους υπολογισμούς μου. "Εθελπα ένα ποτάμι από χιλιάρικα νά κολήθ στην τσέπη μου. Τράβηξα το πακέτο μου, άλλα έμεινα με το τσιγάρο στο χέρι. Γιατί νά το καπνίσω; "Ενα τσιγάρο στοιχίζει τριακόσιες δραχμές. Δεν λέω νά το κόμω έντελως, ή νικωτήν είναι άπαραίτητη στον όργανισμό μου. Μπορώ όμως νά κόμω τα τσιγάρα, που φοιμάρω περῶ μόνος, άς τα υπολογίσουμε έφτά την ήμερα. Τρείς έφτά είκοσι ένα, δύο χιλιάρικα μέρα. Γύρισα το πακέτο από την άπόδο κι' έβγαλα μολύδι. "Αρχισα νά καταγράφω χιλιάρικα και πεντακοσάρικα που θα είχα οικονομία ήμερησίως, τόσο από δω, τόσο από κεί, σόμω! Δεκαπέντε χιλιάρικα την ήμερα, άπ' ψευτοοικονομίες. Μάλιστα! Δηλαδή τετρακόσιες πενήντα το μήνα, που μὸς κάνουν πέντε τετρακόσια το χρόνο. Στα δέκα χρόνια πέντε τετρακόσια εκατομμύρια. "Αγόραζα οί-κόπεδο ή αστοκίμητο —κατά το γόδοστο μου— μόνο με τις πεντοροδεκάρες, αυτές που σκορπάμε άσφαλπίαια.

Αυτούς τους λογαριασμούς τους είχα καταστρώσει κι' άλλες φορές, γιὰ να τους ξεχάσω τη άλλη μέρα. "Αλλά αυτό δεν έχει σημασία. Τώρα θάδειχνα άποφασιστικότητα, έδωσα κατά πῶ συστημιακά. Θ' άγόραζα ένα μεγάλο κομπάρσ, όπου κάθε μέρα θάρρηχνα τα οικονομούμενα χιλιάρικα. Θα κάνω άρχι από το χιλιάρικο. Το βγάδω μέσα από το ματσάκι με τα χαρτονομίσματά μου και το μεταθέτω σ' ένα μικρό τσάπκι!

—Αυτό πάει! Κατ' εύθειαν στον κουμπρά! "Όλοι αυτοί οι υπολογισμοί, λογαριασμοί και διαλογισμοί είχαν γίνι στο διάστημα μισού χιλιόμετρο. Κι' έκει γύρω στο έξακοσιοστό μέτρο, μὸς συνέδῃ ν' άκούσω μία φωνή: —Παντελή! Σ' ταίμησα.

—Βρέ Γιαννάκη. Πως βρέθηκες έδω; —Αυτή τη στιγμή άρχίζω νά πιστεύω πως άρχι θεία Πρόνοια και τύχη γιὰ μένα, είπα ο Γιαννάκης και το θλιβερό του πρόσωπο έλαμψε μονομιάς κι' έγινε σάν γελιογραφία φεγγαρίου.

Ο Γιαννάκης ήσαν γνωστός μου, πῆς φίλος, κι' είχα νά τον άναμώσω κάμποσους μήνες, πράγμα, που δεν με στενοχωρούσε και πολύ. —Πῆρες κανένα λαχείο; τον ρώτησα.

—Όχι. "Αλλά αυτό που μούλαχε τώρα είναι καλύτερο από λαχείο.

—Το ποίό, Γιαννάκη;

—Το ποίό, Γιαννάκη;

—Το ποίό, Γιαννάκη;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

—Τό που σε συναντώ. Παντελή μου πνίγομαι γιὰ ένα καποστάρικο. ("Εδω κομπάρσικα, χωρίς νά το καταλάδω). Και ήμουν έντελως άπασπασθί, χωρίς νά συναντήσω ένα φίλο; Και νά που έπρεσ άπάνω σου, στο πιο άπάθανό μέρος, που δεν έλπιζα νά σε άναμώσω. "Η θεία Πρόνοια σε στέλνει, Παντελή μου. Δώσε μου το γρηγόρα, γιὰ νά μὸς παίρνι ή ώρα. Και θά σοῦ το έπιστρέψω.

—Όπως και τά άλλα;

—Δεν τά έχω νά, μη φοβάσαι. "Αλλά αυτό θά το λάδης πρώτο.

—Έδειξε τόση έπιμονή και τόση δραματική τέχνη, που άδύνατο νά τὸ γλυτώσω. (Είπα και μαλακός σε κάτι τέτοια και σε πολλά άλλα).

—Μόνο ένα πενήνταρόκα έχω διαθέσιμο, Γιαννάκη.

—Δεν μὸς κάνεις τίποτα. Το πνίξιμό μου είναι γιὰ έκαστά. Σ' υπεισέστηκε με άγδόντα. Και μόλις τόβασε στο χέρι, μὸς είπε αμέ σώνει και φώναξε:

—Ταξί!

"Αγανάκτησα. "Ορίστε. "Εγὼ νά πνιγίσω πεζός γιὰ να οικονομίσω το χιλιάρικο και ο κύριος νά καλή ταξί με το δικό μου χρήμα. Καλά την πληρώσα την οικονομία. Τέλος πάντων —είπα— ή ζωή έχει και τα τυχερά της. "Ας το ξεχάσουμε κι' άς έντελουμε τις οικονομίες μας γιὰ νά βγάλουμε και το άγοντάρι, δανεικό κι' άγύριστο.

Συνέχισα το δρόμο μου. Δύο τετράγωνα πιο πάνω. —Καί-τα τί σκέπτασαι! —μια άλλη φωνή, ψηλ αυτή:

—Ντελάκη!

Μόνο μία φωνή μ' άποκαλούσε "Ντελάκη" μὸς φορά κι' έναν καρό — ή φωνή της Ρούλας. Κι' αυτή ήταν, ή Ρούλα και ή φωνή της.

—Βρέ Ρούλα!

Πολλές χαρές έκανα που την είδα και δεν έκανε λυγότερες κι' έκείνη. "Ενα γλυκύτατο παρελθόν ζώνησε έσφινκα μέσα μου και πασούλεσε την ψυχή μου μέλι.

—Λοιπόν, Ντελάκη αυτό είναι τηλεπῶσαι! Είπε ή Ρούλα. Φαντάσου ότι πριν στρίψω τη γωνία σε σκεπτόμουν.

—Βρέ τί νά γίνεται, αλήθεια, ο Ντελάκης; Και δεν προσπαθί να στρίψω τη γωνία και νάσαι! Τι θές από δω;

—Πάω νά ιδώ κάποιο γνωστό μου, που κάθεται λίγο πιο πάνω. "Εσύ;

—"Αλλη τηλεπῶσαι. Κι' εγὼ σε μία φίλη μου είχα έρωσι. Δεν πάμε νά καθήσουμε λιγάκι, νά μὸς προσφέρῃ ένα παγωτό και νά τὰ πούμε; Σ' έχω έπῃθμῃσει.

Κι' εγὼ την είχα. Καθήσαμε και είπαμε γιὰ τα παλιά, τα ξεχασμένα και σθευμένα. Πῆραμε και το παγωτό μας.

—Μία στιγμή νά κάνω ένα τηλεφωνημάτι, είπα σε μία στιγμή ή Ρούλα και σηκώθηκε.

Πῆγε μέσα στο ξεχωροπλαστείο και γύρισε ύστερα από δέκα λεπτά.

—Στο άμάρε σου τηλεφώνησε; τη ρώτησα.

—Δεν έχω άμάρε, Ντελάκη. Τα χαλάσαμε πριν δέκα μέρες.

Αυτό μ' εύχαρίστησε πολύ. Πάντα μὸς εύχαριστεί όταν άκούμε ότι μία γυναίκα, που είχαμε κάποτε παρτίδες μαζί της, τά χαλάει με τον καινούργιο, γιὰ αυτό την κάμνι νά σκέπτεται λίγο και τον πιο παλιό —δηλαδή ή μὸς. Μὰς άρέσει νά μαθαίνουμε τέτοια και μὸς άρέσει νά πιστεύουμε πως έμεις ήμασταν οι καλύτεροι στο παρελθόν μὸς γυναίκας, καθώς και στο μέλλον της.

—Νά μη σε καθυστερώ άλλο από τη δουλειά σου, σούφαγα μισή ώρα.

(Κι' ένα παγωτό, σπεσιαλ μάλιστα).

—Δεν με καθυστερήσε καβόλου, Ρούλα. —Θάθέλεις νά πάμε μία βολτίτσα καμμιά μέρα;

—Γιατί όχι; Θές αύριο;

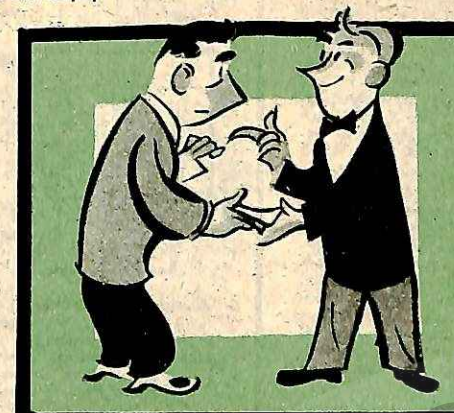
—Αύριο.

—Ορίσαμε την πλατεία Συντάγματος. Κόλεσα το γκαρσόν.

—Δύο παγωτά, παρακαλώ, τί κάνουν;

—Και πῆρα τηλεφώνησε καβόλου, Ρούλα.

—Δεκατέσσερες πεντακόσιες, είπε το γκαρσόν.

Τούδεσσαν τρία τάλληρα. Τό γκαρσόνι άρχισε νά φάγεται μέ παχυνία τάχα πώς δέν εύρισκε ποσοσάρικο γιά τήν κάρτα, γιά νά τού πώ «κράτος» τού. Γιά σιγητισμένα. Άλλά έλα πού δέν τού τόπα. Τόν άφησε έκει νά φάγεται κι' άμα τού πήρε άπόφασι πώς ήμουν άποφασισμένος νά τό διεκδικήσω, τό βρήκε άμέσως και τό πέταξε στό τραπέζι περιφρονητικά. Ένα πεντασάρικο — γιατί νά τού τ' άφήσω; Ένα πεντασάρικο έδώ, ένα χιλιάριο έκει, πού άφήνει τά γκαρσόνια, μαζεύονται σέ μεγάλο ποσόν, πού μπορεί και νά σέ τρομάξει άμα καθίσης και τό λογαρίσσης. Αυτά τά μικρά ρέστα, θά νά ε'σπράττω άπό δώ και πέρα — άμα νά κάνουμε οίκονομίες. — Λοιπόν, όπως εύπωμε Ρούλα. — Ναι. Ντελάκη, αύριο. Γεια σου!

Πήρε τόν κατάφορο, πήρα τόν ανήφορο. — Άρτία πήγαμε, είπα. Όγδόντα ό Γιαννάκης και δεκατέσσε- ρες πεντακόσιες ή Ρούλα μέ τό παγωτό και τά τρία τηλεφωνήμα- τα. ένενήντα τέσσερες πεντακόσιες. Άλλά τό χιλιάρικο, όχα στην ξεχωριστή τσέπουλα, αυτό τουλάχιστον ήταν οίκονομία. Και είχα κέρδος και τη Ρούλα, αυτό, όσο νά πής. Ισοφάριζε τη ζημιά.

Συνέχισα τό δρόμο μου. Αυό τεράγωνα άκόμα κι' έφτανά στό τι τού φίλου μου τού κ. Άνα- σταση, όπου βάπτινα τόν άπογευ- νινό μου καφέ — άλλη σημαν- ή οίκονομία. Βάζω στο πεζοδρόμιο. Κι' ά- μέως, τη στιγμή πού περνούσα ζω άπό ένα φτωχόσπιτο, μέ αύλη, έκούω μία άλλη φωνή, πολύ ά- γρια. Δέν ήταν ανθρώπινη αυτή ή φωνή, ήταν σκυλιάσια. Κι' άμέσως πετάγεται άπό την άνοιχτή έξώ- κυρτα ένα άσπρο, μαλλιαρό σκυ- λάκι, πού ήταν και δέν ήταν δυό τ' άσπές δλο κι' όλο. Άρμυσε στά πόδια μου, μου άρπάξε τό παντε- λόνι και τό τραβούσε μέ μανία. Μού είχε άρπάξει τό άριστερό μπατζάκι. Σήκωσα τό δεξι μου πόδι κι' άρχισα νά τό κλωτσάω, γιά νά τό διώξω. Όσο τό κλω- τούσα, όμως, τόσο πεισμώνε έκει- νο και γατζωνόταν μέ περισσότερη λύσσα στό παντελόνι μου, πού τόχε άρπάξει γερά μέ τά δόντια του. Μέ την τελευταία κλωτσιά άποσπά- σθηκε άπό τό πόδι μου. Άλλά εί- χε άποσπάσει μαζί κι' ένα κομμά- τι ύφασμα, πού τό κρατούσε θρι- αμβευτικά στά μυτερά του δόντια. Τότε βγήκε άπό τό σπiti ένας κα- κοντυμένος, μεσόκοπος άνθρωπος και τό φώναξε: — Άζόρ! Έλα μέσα γρήγορα! — Πολύ άργά, είπα μέ άγανά- χησι. Μούφαγε τό παντελόνι. Είναι παχιδιάρικο! είπε ό άφέντης του. — Παχιδιό τό λές τού λόγου σου τούτο δώ; φώναξα και τούδειξα τό σχισμένο παντελόνι. — Έχει μανία μέ τά ρούχα. Προχτές έφαγε μισό ποικαμισο. Τό ποικαμισο δέν μ' ένδιαφέ- ρει. Άλλά τό παντελόνι είναι δικό μου. — Ό Άζόρ θά έπανορθώσει, εί- πε ό άθλιος έκείνος τύπος. Θά πώ τού Άζόρ νά σταθ ή σούζα και νά σάς ζητηση συγγνώμη. Τόχω γυ- μνασμένο. — Τώρα τό κορόϊβο κάνεις; Ό ιδιοκτητής τού σκυλιού είναι υπεύ- θυνος γιά τίς ζημιές πού κάνει, τό λέει ό νόμος. Λοιπόν, θά μου πλη- ρώσης τό παντελόνι. Κάνει πέντε καποσάρικα. — Ό άθλιος τύπος έκάγχασε άναί- δεότατα! — Άν είχα πεντασάρικο, θ' άγόραζα δικό μου παντελόνι! Και τότε πρόσεξα τό παντελόνι τού, πού ήταν πιό άθλιο κι' άπ' τόν ίδιο. — Αυτό μου είναι άδιάφορο! έ- κρούαααα. Είσαι άπευθυνός! Τό παληόσκυλο σου μου κατάρτισε τό παντελόνι. — Μαντάρεται, κύριε, μαντάρε- ται, είπε μαλακά έκείνος, σάν νά μ' ήδινε σημασία στό ζήτημα. Άμα τό πάτε σέ μία μανισοίστρα, θά τό κάνει νά μη φαίνεται. Κα- λύτερο κι' άπό καινούργιο. — Στό μεταξύ είχαν μαζευτή και οι περιεργοί πού παρακολουθούσαν

τη ζωή ή εκείνη σκηνή κι' έστα- γαν πλάκα. Άναγνώριζαν πώς τό δική ήταν μέ τό μέρος μου, άλ- λά είπε κάποιος: — Τί άποζημίσω νά πάρης άπ' αυτών τό φουκαρά; Δέν τότε βλέ- πεις; Μπατίρη! — Κατάλαβα πώς άν έπέμενα πε- ρισσότερο, θάχανα τη σοφοτότητα μου, πού ένα μέρος της βρισκόταν άκόμα στα δόντια τού Άζόρ. — Κύριοι, σάς έχω μαρτυρες! δήλωσα μ' έπισημότητα, άφρον- τας νά ύπονοηθ ή πώς θάδινα δικα- στική συνέχεια στην ύπόθεσι. — Και τραβήξα τό δρόμο μου, μέ κουρελιασμένο τό παντελόνι μου και την άξιοπρέπεια μου. Όταν άργότερα, έφευγα άπό τό σπίτι τού κ. Άναγνώστη, έκανα τέσσερα χιλιάμετρα πεζός, μέ τό συναισθη- μα ότι έτσι κάποιον εκδικώμουν. Ποιόνε; Τόν έαυτό μου ίσως.

Τό πρωί, πού σηκώθηκα μέ φρέ- σκο μυαλό, έκανα μία άνασκόπησι τών χθεσινών γεγονότων. Ναι, ή αλήθεια είναι πώς είχα ύποστη με- γάλη οικονομική ζημιά, πού συμ- ποσούται σέ 594.500 δραχμές. Τό- σες άπώλειες μού είχε στοιχίσει ή οίκονομία τού χιλιάρικού. Λαμ- πρά. Άλλά είχα κι' ένα θετικό κέρδος: Ξαναβρήκα τη Ρούλα, πού την είχε άποθυμήσει ή ψυχή μου, γιατί κάμποσον καρό τόν περνούσα χωρίς αισθηματική πα- ρεναίσι. Άν δέν μέ φώτιζε ή θεία Πρόνοια νά ταιγκουνεύω τό χι- λιάρικο τού λεωφορείου, δέν έά- θρισκε τό Γιαννάκη νά μου φάη τό όγδοντάρι, ούτε θά μού κερμάτιζε τό παντελόνι ό Άζόρ. Σύμφωνοι. Άλλά δέν θά συναντούσα ούτε τη Ρούλα κι' αυτή ή ζημιά ήταν άτυ- πολόγηστη. Πόσο νά τη λογαριά- σουμε τη Ρούλα; Τρία εκατομμύ- ρια; Έστω. Πάλι ύπάρχει ένα πι- στωτικό ύπόλοιπο, άπό 2.403.500 δραχμές.

Μ' αυτές τίς αίσιόδοξες σκέ- ψεις πήγα στό ραντεβού τό δώδεκ μέ τη Ρούλα. Πήγαμε έναν περί- πατο — άς τόν ποίμε ρωμαντικό — όπως και σέ περασμένες εποχές, σάν τ' άθρόνια πού ξανασμίγουν. Όπου, καθώς ήτανε νά χωρίσου- με, ή Ρούλα μού λέει: — Σέρεις, Ντελάκη, δέν έχω τί- ποτα άπό σένα νά σέ θυμάμαι. Θά έθαινα νά μου πάρης κάτι, έτσι γιά ένθυμιο.

Ό νύξ μου πήγε σέ μία πουν- τριέρα, αλλά ή Ρούλα μ' έξωλε άπ' την πλάνη: — Καί άκριβώς θά ήθελα ένα ραδιοφωνάκι, γιά την κρεατοκά- μαρά μου. Ένα κουκλιστό ρα- διοφωνάκι, πού θά τόχω στό κο- μοδίον μου. Ό άκούω μουσική και θά λέω: «Αυτό τό ραδιοφωνάκι μού τόκανε δώρο ό Ντελάκης μου». Έχω ένα στό σπίτι, είναι σωστό μπιμπιλό. Ένα όχτακόσια έχει μόνο, μέ δόσεις.

Τό πρωί ύπόγραφα τά γραμμα- τια. Αί, τώρα νά μην εύρωστε και γαϊδούρια. Κάτι έπρεπε νά της προσφέρω νιά ένθυμιο, τάσα μά- λιστα πού ξανασμίσαμε και ξανα- ζεστάνανε την εύτυχία μας. Και τό ίδιο βράδυ, ή Ρούλα μέ παίρ- νει τηλεφώνω: — Ντελάκη, έχω μία είδησι γιά σένα, δέν ξέρω πώς θά την πά- ρης. Έγώ μία φορά στενωχωριέμαι πολύ, αλλά δέν μπορώ νά κάνω άλ- λιώως. Ό Λάμπης ξαναγύρισε. Έρριξε τόν εγωισμό του.

— Κι' εσύ; τόν δέχτηκες; — Αί, μέ τόν έγκατάω τόν άφι- λότημο. Έξ άλλου τόν λυπάμαι κι' όλας. Ήταν σέ μία κατάρτασι, πού μέ συγκίνησε πολύ. Δέν μέ παρεξηγείς, Ντελάκη αί; Πες πώς δέν είχαμε συναντηθ ή προχτές. — Άπό πού τηλεφωνείς, Ρούλα; Σέ ρωτώ, γιατί άκούω μουσική.

— Είναι τό ραδιοφωνάκι σου. Αυτό τό ένθύμιο. Δέν θά τό άπο- χωριστώ ποτέ. — Ευχαριστώ, Ρούλα. Μέ συγ- κινείς βαθύτατα. — Μ' έπιασε ένα άλλόκοτο πείσμα. Κατέβηκα, μπήκα στό πρώτο λεω- φορείο, πού βρέθηκε μπροστά μου κι' έκανα όλα τά βρομολόγια, μέ- χρι τό γκαράζ. Άπό δώ και πέρα σπατάλη. Κουτίζει φτηνότερα άπό τίς οίκονομίες.

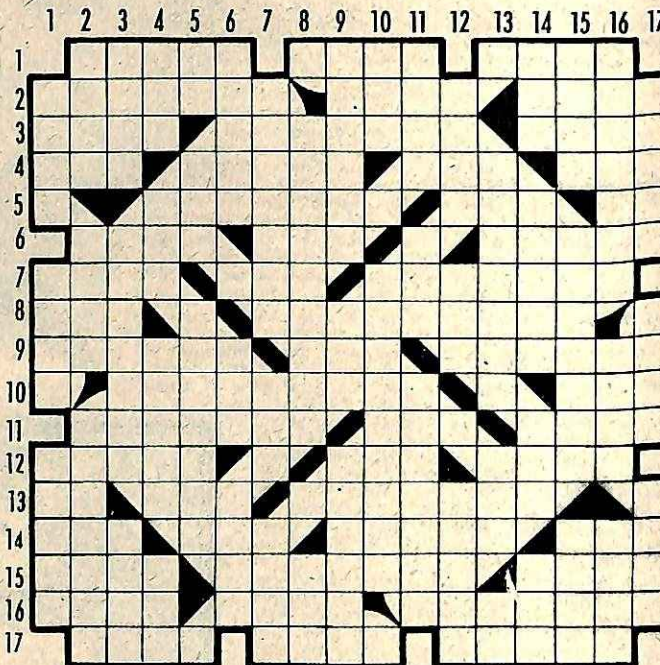
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΙΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 494

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Σύνολον άπό μερικές μο- νάδες. — Έκδηλώνω σέ κά- ποιον τόν σεβασμό μου. — Μακράν.
- 2 Καθάρισμα. — Χρήσιμη σ' έ- ναν άνδρα πού θέλει νά γί- νη ώραιος. — Τέσσερες θεό- τητες της μυθολογίας μας.
- 3 Πόνος τού τοκετού. — Είναι άνάλογος μέ τήν έργασία. — Γοντεύω (άρκ.).

- ούτό πού λέγεται και πε- ρούκα.
- 3 Θεά της μυθολογίας μας. — Ουτά πού οι άρχαίοι χρσι- μοποιούσαν γιά τήν έπού- λωσι πληνών. — Μονάς βά- ρους (πληθ.).
 - 4 Νησι τού Αιγαίου. — Είναι άδύνατον νά κρυφτή. — Κου- ρέλι. — Κιπτική άντωνυμία.
 - 5 Προτρέπει. — Μικρός καρ- πός. — Άνωφελές.

- 4 Άναφορική άντων. (πληθ.) — Διευθύνει τά ύποζύγια. — Έύλο στή γλώσσα τών μα- ρών. — Χρονικός σύνδεσμος.
- 5 Μάς κάνει νά ύποφέρουμε. — Πρόθεσις. — Βυζαντινή νότα.
- 6 Τό σημείο τού ουρανού πρós τό όποιο κινείται ό ή- λιος, άλλως κόρυμβος. — Σε- νική άρνσεις. — Καθημερί- νως άπαραίτητος.
- 7 Υψηλό πρόσωπο. — Άρχικά άεροπορικής έταιρείας. — Κατά την μυθολογία ζούσε μέσα στό δάση.
- 8 Χρονικό διάστημα. — Λυρι- κός ποιητής της άρχαϊότη- τος.
- 9 Βιβλικό βουνό. — Πρώτο συν- θετικό πού προδίδει δυσχε- ρεία. — Μουσική σύνθεσις.
- 10 Ορθοκεντρική διδασκαλία. — Ελαττωματικός σύνδεσμος.
- 11 Στρογγυλό άνοιχτό δοχείο (πληθ.). — Έγινε πρό ή- μερών ή έκλογή της. — Σβύ- νεται μέ νερό.
- 12 Άν φύγουν αύτοί, μένουν άλλοι τόποι. — Τίτλος ευνε- νείας. — Έξωτικό καπέλλο.
- 13 Άριθμητικό. — Νότα. — Ή- ταν σοφός.
- 14 ... Χάντσαν; άστέρι τού κι- νηματογράφου. — Μικρό στήν ηλικία. — Έχει πολλά και ώραια λουλούδια. — Άριθμη- τικό (θελ.).
- 15 Μοσφι. — Πράσις πού μάς κούβει τόν ήλιο. — Κίτρινος κοπνός (τουρκ.).
- 16 Έκεί ξεφορτώνουν τά πλοία πού μάς φέρνουν σιτάρι. — Πολεμικό όχημα. — Καρπο- φόρο δέντρο.
- 17 Έορτάζει στις 30 Αυγού- στου. — ... Σάνε; διάσημος μουσουργός. — Μουσικός και ποιητής της άρχαϊότη- τος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Άβλαβής. — Ξενικό έπιφώ- νημα. — Τμήμα.
- 2 Προσάναμμα. — Έκπρόσω- πος τού ίσχυρού φύλου. —

- 6 Ή καρπουζιά στήν καθα- ρεύουσα. — Άρθρο. — Πε- ριφημος μουσουργός.
- 7 Σωτός Διάβολος. — Χύνω. — Μονάς βάρους (γεν.).
- 8 Έχει οχήμα ήμισελήνου. — Τελικός σύνδεσμος.
- 9 Χωρητό. — Μικρό τρωκτικό. — Στενό δρομάκι.
- 10 Όρος στό σκάκι. — Άπο- δέλεπει στήν διάσωσι μέλους άπό άκρωτηριασμό.
- 11 Άηπτο. — Θεός της μυθο- λογίας μας. — Συνοδούσιν πολλά γλυκά.
- 12 Παράτα τά. — Έρωτηματική άντωνυμία. — Έυρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 13 Άλαλος άπό κατάπληξι. — Την ήμερα φυσικό, τήν νύ- χτα τεκνύτο. — Έλληνής λί- ρα.
- 14 Καύσμος ύλη. — Άνίκηι στό ίσχυρό φύλο. — Άρν- τικό μόριο. — Τμήμα καλλι- ερνημένου στρέμματος.
- 15 Θεός τών άρχαίων. — Έπιρ- ρημα: τόσες φορές. — Ά- δειάζω τό πορτοφόλι (με- ταφ.).
- 16 Βοή, θόρυβος. — Χωρίς αύ- τό δέν πηγαίνει τό ψητό στό φούρνο. — ... Ντάν: σπαρ τού Χόλλυγουντ.
- 17 Χρησιμοποίησε τό πιό πα- ραίνο μεταφορικό μέσον, ράξανο μεταφορικά πώνν στή γλώσσα. — Έργάζεται σέ μινευτήριο.

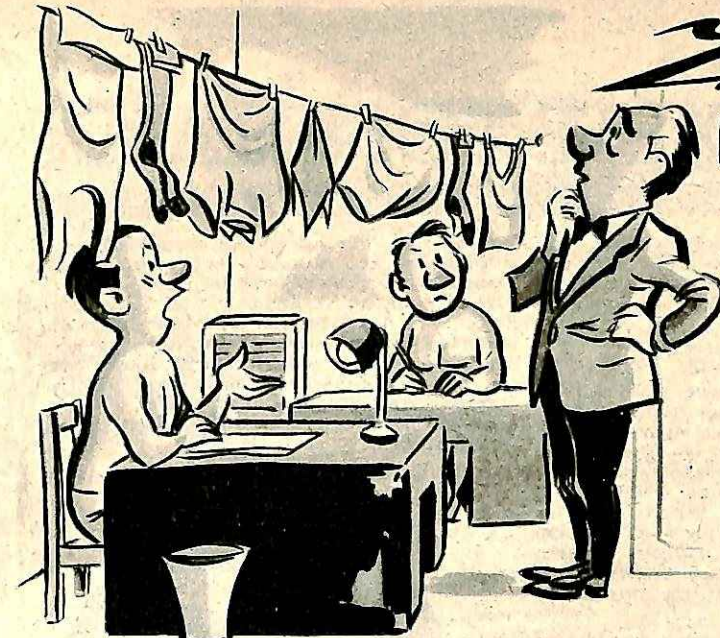
ΣΥΜΕΩΝ ΜΟΡΦΙΑΣ

Η λύσις τού 493

στή σελ. 82

Η προστασία άπό τίς ακτι- νες Χ

Όσοι ύποβάλλονται σέ θερα- πεία μέ ίσχυρές δόσεις ακτίνων Χ, μπορούν νά προφυλαχθούν άπό τίς βλαβερές επιδράσεις των άν πά- ρουν εκσπερμίνη. Η προστατευ- τική αυτή ούσια χορηγείται είτε πριν είτε μετά την ακτινοθεραπεία.

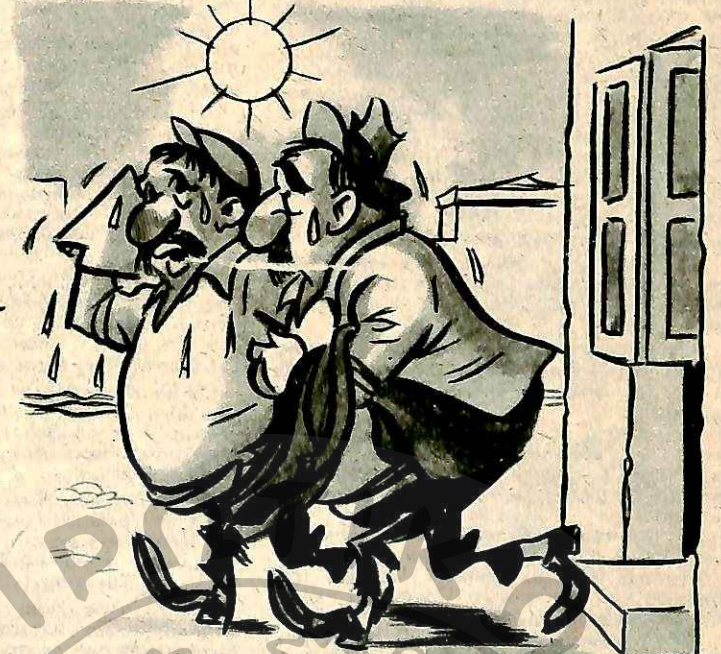
— Με τέτοιο λιουρί κύριε διευθυντά, γίνεται κα- νείς μουσικί μέχρι νάρθη στό γραφείο!...

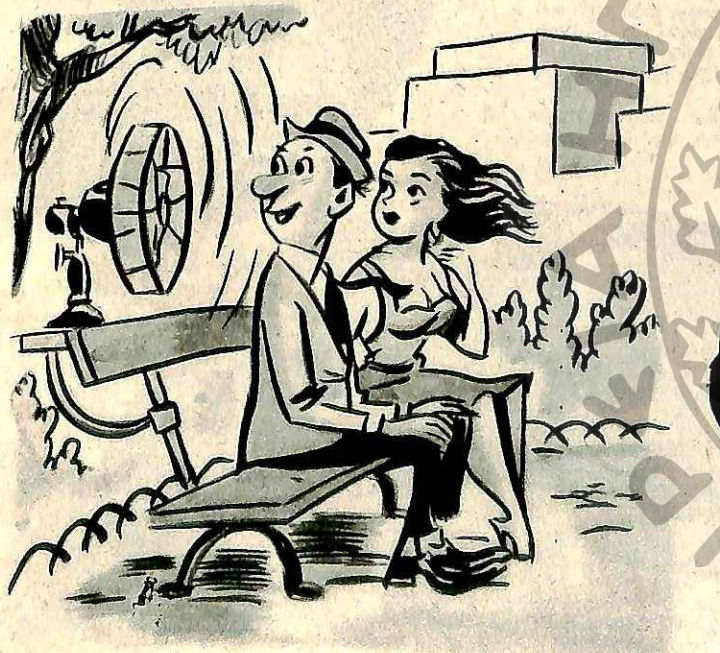
— Δέν φαντάζομαι νά ζεσταίνεστε και τώρα.

— Άίντε, είδατε! Πηγαίνετε τώρα νά κοιμηθίτε!

— Εγώ μία φορά, δέν ξαναρχομαι νά πώ μέρα, ρέ Λάζαρε! Δέν άντέχω και έσωτερική και έξωτερική θερμανσι!

— Συγώνουν δημοτικές έκλογές, χρυσή μου, και μάς περιποιείται ό Δήμαρχος!...

— Τί νά τούς κάνω, καλέ μαμά; Μού λένε πώς εί- μαι όλο... δρεσιά!...

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ!

Ποιά είναι τα πιο ευαίσθητα μέρη του σώματος

Ολο το σώμα μας δεν είναι το ίδιο ευαίσθητο στις ακτίνες του ήλιου. Υπάρχουν περιοχές που επηρεάζονται ταχύτερα και στις οποίες η ηλιακή επίδραση δεν περιορίζεται μόνον στην επιφάνεια, αλλά προχωρεί σε μεγάλο βάθος. Σ' άλλες η επίδραση είναι μετρία. Άλλες, τέλος, επηρεάζονται ελάχιστα από την ηλιακή ακτινοβολία.

Ας δούμε τώρα καθεμιά απ' αυτές τις περιοχές χωριστά.

1) Περιοχές ευαίσθητες στην ηλιακή ακτινοβολία.

Η έσωτερική επιφάνεια των μηρών, πρώτα-πρώτα, παρουσιάζει εξαιρετική ευαισθησία στην ηλιακή ακτινοβολία. Το ευκολότερο πράγμα του κόσμου είναι να δημιουργηθούν στην περιοχή αυτή εγκαυματα, που, λόγω της θέσεώς των, είναι πολύ ενοχλητικά και θεραπεύονται δυσχερέστατα. Τα εγκαυματα αυτά μετατρέπονται κάποτε σε έλκη, που μολύνονται και εξαπλώνονται με μεγάλη ταχύτητα. Οί 'Αμερικανοί γιατροί παρατήρησαν περιπτώσεις παρομοίων εγκαυμάτων που προεκάλεσαν υψηλότατο πυρετό — μέχρι 40 βαθμών — με ρίγη, έμετους, έντονη κεφαλαλγία κλπ.

Λόγω της γειννιάσεως των γεννητικών οργάνων, οι γυναίκες πρέπει ν' αποφεύγουν τον έρεθισμό του δέρματος σ' αυτά τα μέρη.

Μεγάλη ευαισθησία παρουσιάζει επίσης η περιοχή των ώμων. Και στην περιοχή αυτή είναι πολύ εύκολη η δημιουργία εγκαυμάτων.

Συχνότατα, έξ' άλλου, είναι τα εγκαυματα από τον ήλιο στην περιοχή της μύτης, του εξωτερικού γύρου των παρειών και του μετώπου, κοντά στις ρίζες των μαλλιών.

2) Περιοχές που παρουσιάζουν σχετική ευαισθησία στον ήλιο είναι οι ακόλουθες: Περιοχή των αστραγάλων. Περιοχή του θώρακος και της κοιλιάς. Πρόσωπο. Ράχη. Οπίσθιο μέρος των βραχιόνων.

Τα εγκαυματα στις περιοχές αυτές δεν αποκλείονται όταν η ηλιοθεραπεία δεν γίνεται όπως πρέπει.

3) Περιοχές που δεν επηρεάζονται ή επηρεάζονται ελάχιστα από την ηλιακή ακτινοβολία:

Τα μαύρα δέλη δείχνουν τα λιγότερο ευαίσθητα μέρη του σώματος. Τα γκριζά τα μέρη με μέτρια ευαισθησία. Και τα λευκά τα μέρη που παρουσιάζουν τη μεγαλύτερη ευαισθησία.

Ολόκληρη η περιοχή της κνήμης, του γόνατος και του κατωτέρου μέρους των μηρών. Τα έρυθματα (κοκκινίλες) και οι απολεπίσεις στα μέρη αυτά είναι σπανιότατες.

Πήχυς του χεριού και έσωτερική επιφάνεια των βραχιόνων. Γλουτοί. Σαγόνα.

Έκτός, λοιπόν, από τους γενικούς κανόνες ηλιοθεραπείας, εκείνοι που θέλουν να μαυρίσουν, είτε για άνδρες πρόκειται είτε για γυναίκες, δεν πρέπει να ξεχνούν την ειδική ευαισθησία που παρουσιάζουν τα διάφορα μέρη του σώματος στις ακτίνες του ήλιου. Θα αποφεύγουν, συνεπώς, να εκθέσουν επί πολλήν ώρα στον ήλιο τα μέρη του σώματος που παρουσιάζουν μεγάλη ευαισθησία και θα διακόψουν την ηλιοθεραπεία μόλις παρατηρήσουν την παραμικρή κοκκινίλα σ' αυτά.

Τα περισσότερα εγκαυματα οφείλονται, άλλωστε, στη βία που έχουν άντρες και γυναίκες να μαυρίσουν. Εκείνο που τους ενδιαφέρει δεν είναι το να ωφεληθούν από την ζωογόνο επίδραση του ήλιου, αλλά να επιδείξουν στις πλάς τα ηλιοκαμένα κορμιά τους. Και γι' αυτό προσπαθούν να επιτύχουν το σοκολατί χρώμα που επιθυμούν μέσα σε ελάχιστες ημέρες.

Η ηλιοθεραπεία, τούναντιον, απαιτεί ύπνο και μέθοδο. Πρέπει να περάσουν τουλάχιστον 15 ημέρες για να μπορείτε να μένετε ακίνητος στον ήλιο επί 10 λεπτά και 30 - 45 ημέρες για να φτάσετε στα 20 λεπτά. Η μεγαλύτερη παραμυθία στον ήλιο είναι όχι μόνον βλαβερή, αλλά και επικίνδυνη.

Κατά τους ειδικούς, άλλωστε, ο καλύτερος τρόπος ηλιοθεραπείας δεν είναι να στέκεται κανείς, αλλά να περιφέρεται στον ήλιο. Το μόνο... κακό είναι ότι δεν μαυρίζει με την ίδια ευκολία.

Η ηλιοθεραπεία στις ημέρες μας, δεν είναι μόνο ζήτημα υγείας, αλλά και μόδας. Άντρες και γυναίκες επιθυμούν ν' αποκτήσουν μαυριδερά σώματα, που δείχνουν δύναμη και ρώμη.

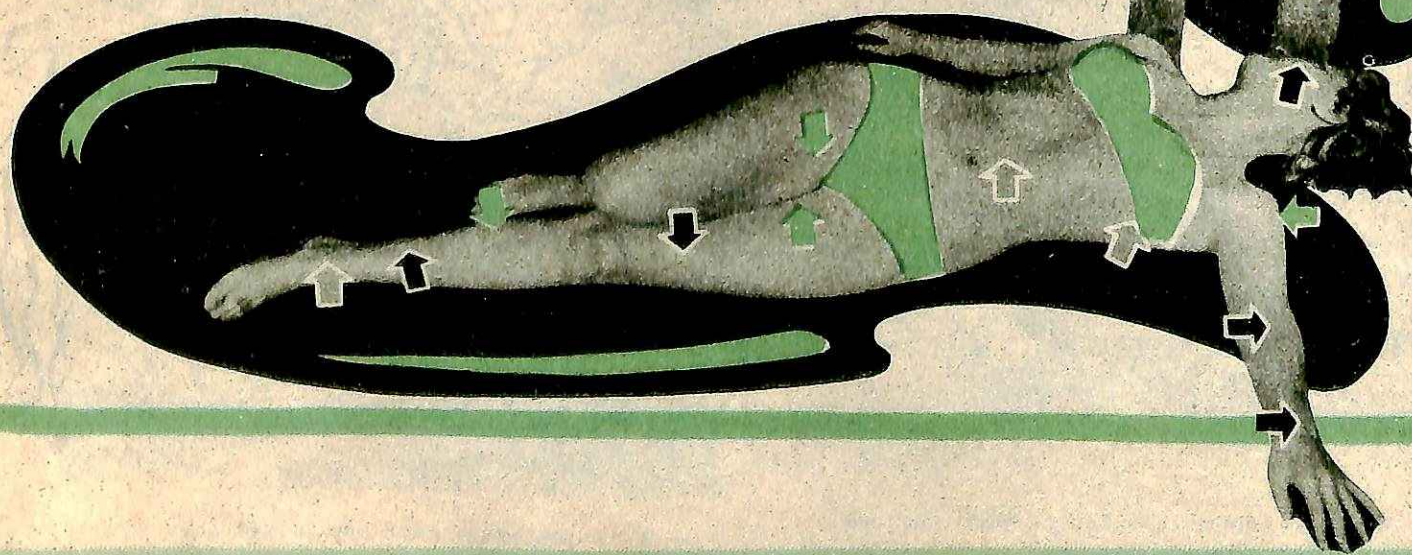
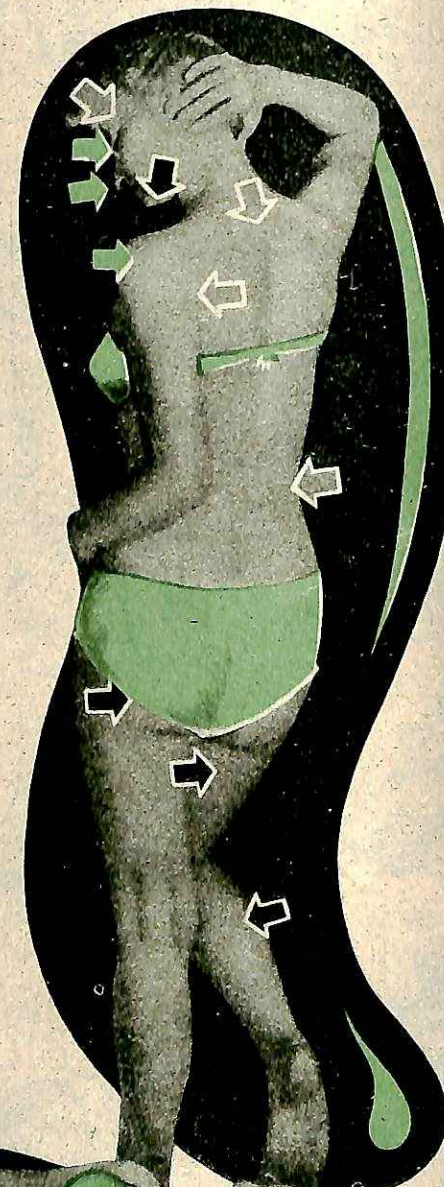
Αλλά, ο ήλιος είναι ή φωτιά, με την οποία δεν μπορεί κανείς να παίξει ακίνδυνα. Πάσοι άντρες και πόσες γυναίκες, δεν πληρώνουν πολύ ακριβά τη μαγία που έχουν να μαυρίσουν!

Γιατί, εκτός από τα τοπικά εγκαυματα, ο ήλιος μπορεί να προκαλέσει βαθύτερες διαταραχές του οργανισμού και να εκθέσει σε σοβαρό κίνδυνο την υγεία μας κι' αυτή άκωχη τη ζωή μας.

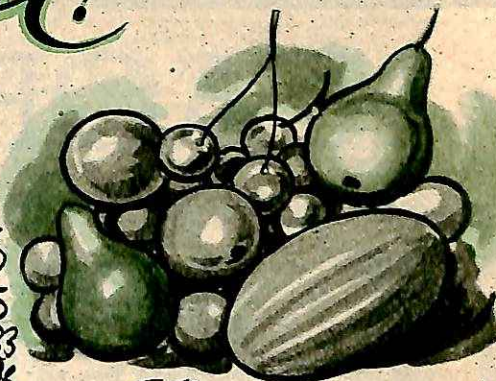
Γι' αυτό η καλύτερη συμβουλή που μπορεί να δώσει κανείς σε κείνους που τρέχουν αυτή την εποχή στις πλάς είναι να συμβουλευθούν το γιατρό τους, προτού εκτεθούν στις καυστικές ακτίνες του καλοκαιρινού ήλιου.

Η συμβουλή αυτή ισχύει περισσότερο για τους νέους και τις νέες, που ο οργανισμός τους, δεν έχει ακόμη διαμορφωθεί τελείως και που οι τυχόν παρεκτροπές στο κεφάλαιο της ηλιοθεραπείας μπορούν να έχουν μοιραίες συνέπειες για το μέλλον τους. Η ηλιοθεραπεία αντενδείκνυται ειδικότερα στα άρρωστα παιδιά και κείνα που παρουσιάζουν προδιάθεση στη φυματίωση.

Μην παραμελήτε, λοιπόν, ποτέ να ζητήσετε από το γιατρό σας αυτή τη συμβουλή. Η πρόνοια αυτή είναι πάντοτε απαραίτητη.

Φρούτα! Φρούτα!

Φρουτοπλημύρα φοβερή, τα πάντα δε στη φθηνεία! Και βλέπει ο κόσμος κι' άπορεί καφάσια και κοφίνα κατάφορτα από νόστιμα κι, από χυμώδη φρούτα και μουρμουρίζει άδελο: «Ψυχή μου, τ' είναι τούτα!».

Βερύκοκκα, ροδάκινα, αχλάδια και κεράσια και μούσμουλα και φράουλες κι' άλλοι καρποί πολλοί, ότε μιν συνωστίζονται σε κόφες και καφάσια, ότε δε μιν ποζάρουνε, με δίχως συστολή, κι' άλιγον τί μπερμπάντικα σε... προσωπάκια θροσερά και σώματα πικάντικα!

Μόλις εγκαταστάθηκε το καλοκαίρι μόλις, εθής φρουτοπλημύρισε όλόκληρη ή πόλις κι' όπου κι' αν πάς, κι' όπου κι' αν μπής, κι' όπου και αν καθήσης — δόξα να έχη ο Γ'αλαμπίης — φρούτα θά συναντήσης!

Πάντοτε τέτοιαν εποχή — το ξέρω από πείρα — ζαλίζεσαι και σκουντουφλάς απ' την φρουτοπλημύρα.

Τι φρούτα νοστιμώτατα, χυμώδη, μυροβόλα, για να τα θυμήσης, φίλε μου, φτωχές είναι οι λέξεις και τόσο γοητεύουνε και συναρπάζουν όλα, ώστε δεν ξέρεις σίγουρα ποιά πρέπει να διαλέξης!

Καθένα με τη χάρη του! Προσόντα έχει χίλια. Για όλα αλσθάνεσαι ροτήν και τα κεράσια, φέρ' ειπείν σε μιάς... μικρής τα χείλια, σου φαίνονται, τρώγον τινά, πιο νόστιμα, πιο τραγανά, αν και το ξέρης, βέβαια, χωρίς αμφιβολία, ότι δεν...τραγανίζονται με τόσην ευκολία!

Αλλά των φρούτων γενικώς, αγαπητέ μου, έν πρώ- (τοίς, το κύριό τους το προσόν είναι ή ώριμότης και όλο το κοινόν σχεδόν πού λέγεται νοήμον, είδε... κυνήγια καθ' όδον των φρούτων των ώριμων, πού έν τούτοις, λίγοι, ελάχιστοι τα έχουν δοκιμάσει γιατί, για όλους δυστυχώς δεν έχουν...ωριμάσει!

Κι' όπως κι' εγώ είδα συχνά, κι' εσύ συχνά θα είδες να προτιμούν αναφανδόν πολλοί τίς... άγουρίδες, πού ως και σοβαρώτατα έχουν τρελλάνει άτομα — ή Ζωή ως όφεται πού κακοχρονιάχη — έχουνε το έλαττωμα να... στέκουν στο στομάχι!

Είμαι σε θέσι κάλλιστα να πώ κι' άλλα πολλά και, λέγοντας, το άχτι μου πολύ θα ήλαφρούτο, μα προτιμώ στο Ζάππειο να πώ πιο καλά μήπως τυχόν ο δύστυχος...τσιμπήσω κάποιο φρούτο!...

Ευαγγελιστής Στ. Λαδάς

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο Έρρολ Φλυν που έπραγματοποίησε κέρδη 140 εκατομμυρίων λιρετών στην 'Ιταλία.

Η περίπτωση Πέκ δεν είναι η μοναδική. Τον ακολουθεί από κοντά ο Άλλαν Λάντ. Γύρισε δύο φιλμ στην 'Αγγλία, αλλά ήθελε πολλούς ακόμη μήνες για να περιληφθεί στον νόμο της απαλλαγής. Έφαξε για να βρῆ κι' άλλη ταινία, αλλά δεν βρήκε. Έμεινε λοιπόν στο Λονδίνο, ζοδεύοντας με την οικογένειά του τα άφορολόγητα κέρδη του, όταν ξαφνικά ένα τηλεγράφημα από το Χόλλυγουντ, τον κάλεσε επείγοντως εκεί για ένα καινούριο φιλμ. Τι έπρεπε να κάνει; 'Αν γύριζε, κινδύνευε να συλληφθεί, αφού δεν είχε διαθέσιμα χρήματα να πληρώσει τους φόρους του. 'Αλλά τα κατάφερε στο τέλος. Κατόρθωσε να πείσει τα στούντιο να μετατρέψουν το σενάριο της ταινίας και να το κάνουν να μωρη να γυρισθῇ... στον Καναδά! 'Ετσι και έγινε. Μόλις τελείωσε κι' αυτό, ξαναγύρισε για άλλη ταινία στην 'Αγγλία και τώρα ετοιμάζεται να πάη στο Χόλλυγουντ με τα κέρδη του!

Αναμεσα σε πολλές τέτοιες περιπτώσεις θα αναφέρουμε και μία που αφορά τον γνωστό χορευτή Τζιν Κέλλυ. 'Από τις τρεις ταινίες που γύρισε στην Εύρωπη, είχε συγκεντρώσει το ποσό των 20 εκατομμυρίων βελγικών φράγκων, αλλά οι 18 μήνες δεν... έννοουσαν να περάσουν, η οικογένειά του τον έπειζε να γυρίσει και καινούρια ταινία δεν υπήρχε. Απεφάσισε τότε 50% των κερδών του. 'Αλλά την τελευταία στιγμή άλλαξε γνώμη, μια και είχε βρῆ κι' άλλη ταινία να γυρίσει. 'Αλλά να γυρίσει μια τέταρτη ταινία για να πρωταγωνιστήσει. Θα γυρίσει λοιπόν στο Χόλλυγουντ κατά τα τέλη 'Ιουνίου, φέρνοντας και τα κέρδη του άφορολόγητα.

Αυτή την στιγμή βρίσκονται στην Εύρωπη περιμένοντας να συμπληρώσουν τους 18 μήνες απουσίας που όριζε ο νόμος οι Έλζα Στάρ, Κλωντ Κολμπερ, Γκάρυ Κούπερ, Μοντγκόμερυ Κλιφτ, Τζωρτζ Ράφτ, Τζωρτζ Σάντερς, 'Ολίβια ντε Χάβιλαντ, Τζέννιφερ Τζώνς και πολλοί άλλοι. Μη νομίζετε ωστόσο ότι φθάνουν όλοι στο σκοπό τους. Το Σωματείο των 'Ηθοποιών του

Πώς οι στάρ του Χόλλυγουντ αποφεύγουν τη βαρειά φορολογία των κερδών τους!

Οι στάρ του αμερικανικού κινηματογράφου συγκαταλέγονται μεταξύ των ευτυχισμένων όντων που έχουν τα μεγαλύτερα μηνιαία εισοδήματα. Ταυτόχρονα, όμως, είναι και οι μισθωτοί που υφίστανται την πιο βαρεία φορολογία από μέρους του Κράτους αφού προκειμένου για μία ταινία, συμφωνούν ένα ποσό ως ανταμείβη τους κι' όταν τελειώσουν και πάνε στο ταμείο για να το εισπράξουν, βλέπουν με τρόμο να τους δίνῃ ο ταμίας τα 40-60% του ποσού αυτού, ενώ το υπόλοιπο πηγαίνει στο δημόσιο ταμείο!

Ετσι φυσικό είνε να αντιδρούν κι' αυτοί όσο μπορούν και να προσπαθούν με κάθε τρόπο να αποφυγούν αυτή την τρομερή φορολογία.

Στις «γόνιμες» και στους «γόντες» του Χόλλυγουντ η τύχη έδωσε ένα θαυμάσιο και νόμιμο τρόπο ν' αποφεύγουν τον... οικονομικό φόρο. Ένας νόμος «απαλλάσσει» πάσης φορολογίας, τα πραγματοποιούμενα στο εξωτερικό έσοδα από καλλιτέχνες 'Αμερικανούς υπηκόους, που θα παραμένουν εργαζόμενοι σε φιλικές χώρες επί 18 μήνες. Βέβαια, πρόθεσις του νομοθέτη ήταν να ενθαρρύνῃ με την απαλλαγή αυτή τους 'Αμερικανούς ήθοποιους, ώστε να θέσουν τις γνώσεις και τις ικανότητές τους στη διάθεσι συμμάχων χωρών.

Από δω και αρκετό καιρό, λοιπόν, οι αρμόδιοι του αμερικανικού υπουργείου των Οικονομικών παρακολουθούν με έκπληξη τη μεγαλυτερή έξοδο ήθοποιών προς την Εύρωπη, που είχαν ποτέ. Και αναρωτιούνται όλοι πώς συμβαίνει τους έπιασε όλους ξαφνική επιθυμία να «βοηθήσουν» τον ευρωπαϊκό κινηματογράφο, ή μήπως απλώς θέλουν να βοηθήσουν... τις τσέπες τους.

Το περίεργο ως τόσο είναι ότι την τάση αυτή προς αναχώρησι για την Εύρωπη την ευνουούν κι' όλα τα μεγάλα στούντιο. Κι' αυτό για άλλους λόγους: Γιατί με το να γυρίζουν ταινίες στην Εύρωπη, δεν ζοδεύουν τίποτα, αφού όλα τα έξοδα καλύπτονται από το κεφάλαιο που είναι «μυλοκέι» σε κάθε χώρα της Εύρωπης και που δεν επιτρέπεται να μετατραπῇ σε δολάρια και να πάη στην 'Αμερική. Με τον τρόπο αυτόν γυρίσθηκε στην 'Ιταλία το «Κόδο Βάντις» και γυρίζεται τώρα «Η 'Ελένη της Τροίας».

Ας πάρουμε την περίπτωση του Γκρέγκορι Πέκ. Έφτασε στην Εύρωπη με την οικογένειά του πρό 11 μηνών και πρωταγωνίστησε στη Ρώμη στο φιλμ «Ρωμαϊκές διακοπές». Λίγο αργότερα η γυναίκα του γύρισε στην 'Αμερική χωρίς αυτόν, γεγονός που έδωσε λαβή να κυκλοφορήσουν άμεσως οι φήμες ότι το ζεύγος χωρίζεται, ενώ δεν ήταν αλήθεια. 'Απλώς είχαν χωρίσει προσωρινώς, γιατί ο «Γκρέγκι» πήγε στην 'Αγγλία για άλλη ταινία και

Η Λάνα Τάρνερ γύρισε στη Ρώμη το φιλμ «Σάρξ και φλόγα».

μετά στην 'Αφρική για τρίτη. Θα γυρίσει στο Χόλλυγουντ σε λίγο καιρό, μόλις συμπληρωθούν οι 18 μήνες της απουσίας του, γεμάτος χρήματα, που κανείς δεν θα μπορούσε να του τα φορολογήσῃ!

Η περίπτωση Πέκ δεν είναι η μοναδική. Τον ακολουθεί από κοντά ο Άλλαν Λάντ. Γύρισε δύο φιλμ στην 'Αγγλία, αλλά ήθελε πολλούς ακόμη μήνες για να περιληφθεί στον νόμο της απαλλαγής. Έφαξε για να βρῆ κι' άλλη ταινία, αλλά δεν βρήκε. Έμεινε λοιπόν στο Λονδίνο, ζοδεύοντας με την οικογένειά του τα άφορολόγητα κέρδη του, όταν ξαφνικά ένα τηλεγράφημα από το Χόλλυγουντ, τον κάλεσε επείγοντως εκεί για ένα καινούριο φιλμ. Τι έπρεπε να κάνει; 'Αν γύριζε, κινδύνευε να συλληφθεί, αφού δεν είχε διαθέσιμα χρήματα να πληρώσει τους φόρους του. 'Αλλά τα κατάφερε στο τέλος. Κατόρθωσε να πείσει τα στούντιο να μετατρέψουν το σενάριο της ταινίας και να το κάνουν να μωρη να γυρισθῇ... στον Καναδά! 'Ετσι και έγινε. Μόλις τελείωσε κι' αυτό, ξαναγύρισε για άλλη ταινία στην 'Αγγλία και τώρα ετοιμάζεται να πάη στο Χόλλυγουντ με τα κέρδη του!

Αναμεσα σε πολλές τέτοιες περιπτώσεις θα αναφέρουμε και μία που αφορά τον γνωστό χορευτή Τζιν Κέλλυ. 'Από τις τρεις ταινίες που γύρισε στην Εύρωπη, είχε συγκεντρώσει το ποσό των 20 εκατομμυρίων βελγικών φράγκων, αλλά οι 18 μήνες δεν... έννοουσαν να περάσουν, η οικογένειά του τον έπειζε να γυρίσει και καινούρια ταινία δεν υπήρχε. Απεφάσισε τότε 50% των κερδών του. 'Αλλά την τελευταία στιγμή άλλαξε γνώμη, μια και είχε βρῆ κι' άλλη ταινία να γυρίσει. 'Αλλά να γυρίσει μια τέταρτη ταινία για να πρωταγωνιστήσει. Θα γυρίσει λοιπόν στο Χόλλυγουντ κατά τα τέλη 'Ιουνίου, φέρνοντας και τα κέρδη του άφορολόγητα.

Αυτή την στιγμή βρίσκονται στην Εύρωπη περιμένοντας να συμπληρώσουν τους 18 μήνες απουσίας που όριζε ο νόμος οι Έλζα Στάρ, Κλωντ Κολμπερ, Γκάρυ Κούπερ, Μοντγκόμερυ Κλιφτ, Τζωρτζ Ράφτ, Τζωρτζ Σάντερς, 'Ολίβια ντε Χάβιλαντ, Τζέννιφερ Τζώνς και πολλοί άλλοι. Μη νομίζετε ωστόσο ότι φθάνουν όλοι στο σκοπό τους. Το Σωματείο των 'Ηθοποιών του

Χόλλυγουντ άρχισε άγριο αγώνα για να καταργησῇ τον νόμο. 'Επειτα, και οι ίδιοι οι στάρ αγωνίζονται πολύ για να καταπῇ εργαζόμενοι. Γι' αυτό οι περισσότεροι ξαναγυρίζουν και χαρακτηρίστικα παραδείγματα:

Ο Έρρολ Φλυν γύρισε τρεις ταινίες στην Εύρωπη και εισφύνη τη φορολογία, φυσικά θα ήθελε ν' αποναγκάστηκε, λοιπόν, αλλά πώς θα περνούσαν οι 18 μήνες; 'Αξιόβου ακόμη, ένα τηλεγράφημα τον πληροφορούσε πως δεν έπρεπε να αποδιδασθῇ σε αμερικανικό έδαφος, γιατί είχε εκδοθῇ ήδη ένταλμα συλλήψεως έναντιόν του για καθυστερούμενους φόρους. Συνέχισε ωστόσο το ταξίδι του και μόλις βρῆκε στη Νέα 'Υόρκη ο πρώτος που τον πλησίασε για να τον υποδεχθῇ ήταν... ο έφορος της υπαλλήλων. Εύτυχος που η γυναίκα του, η Πατρίτσια Γουάιμπερ είχε αρκετά χρήματα στην 'Αμερική και πλήρωσε το ένταλμα άμεσως. Διαφορετικά ο Έρρολ θα ήταν τώρα στη φυλακή!

Η Άδα Γκάρντνερ και η Λάνα Τάρνερ γύρισαν από ένα φιλμ στην 'Ιταλία. Η πρώτη, την «Συλόπητη πριγκίπισσα» με τον Μπόγκαρντ, και η δεύτερη το «Σάρξ και φλόγα» με την Πιεράντζελι, από τα οποία η κάθε μία εισέπραξε 40 εκατομμύρια λιρέτες. Βέβαια, και οι δύο θα ήθελαν να κρατήσουν το ποσό άφορολόγητο, αλλά πώς θα περνούσαν οι 18 μήνες; Προτίμησαν, λοιπόν, να γυρίσουν στο Χόλλυγουντ και να πληρώσουν για φόρο στο δημόσιο το ήμισυ των κερδών τους!

Στην 'Ιταλία ιδιαίτερως αυτά τα άφορολόγητα κέρδη των 'Αμερικανών σκανδαλίζουν. 'Εχει άρχισῇ ήδη, όπως είπαμε, μία σοβαρή κίνηση για να καταργηθῇ ο νόμος. Ξέρετε τι ποσά θα είχε να εισπράξῃ το Ιταλικό κράτος, λένε, αν έφορολογείτο ο φερναντέλ π. χ. για κέρδη 25 εκατομμυρίων λιρετών, ο Σαμπού για 15, η Μαρία Φελίξ για 60, ο Έρρολ Φλυν για 140, η Τζέννιφερ Τζώνς για 60, ο Ζαν Γκαμπιέν για 25, ο Μοντγκόμερυ Κλιφτ για 30, η Μάρθα Τόρεν για 30, η Βιβιάν Ρομάν, ο Όρσον Γουέλλες, ο Μισέλ Σιμόν, ο Τζωρτζ Σάντερς και τόσοι άλλοι; Και φυσικά θα μπορούσε να τονωθεί αρκετά ο... αναμικτός Ιταλικός προϋπολογισμός.

Άλλα προς το παρόν δεν γίνεται τίποτα κι' έτσι οι 'Αμερικανοί στάρ απολαμβάνουν τα κέρδη τους ανενόχλητοι.

ΤΖ. ΣΟΥΑΜΠ

Η 'Ινγκριντ Μπέργκμαν

Τα νεώια των άσιερων

Συντομες είδησεις

Στο Παρίσι, ο Έρικ Φόν Στροχάιμ διεργάνωσε ένα κοκτέιλ-πάρτυ για να πανηγυρίσει την έκδοσι του δεύτερου μυθιστορηματός του «Οι φωτιές του 'Αη Γιάννη». Μεταξύ των καλεσμένων του ήταν ο Ρομπέρτο Ροσσέλλι και η 'Ινγκριντ Μπέργκμαν. Ο Σάρλ Μανέλ, ο Μπίλλ Μάρσαλ και η Μισελίν Πρέλ, ο Πάλλ Μερς, ο Κλάιντ Ντωφέν και άλλοι. Στο τέλος του πάρτυ ο Στροχάιμ άναψε μία μεγάλη φωτιά, που ένθουσιάζε ιδιαίτερως την 'Ινγκριντ Μπέργκμαν, η οποία παίζει σ' ένα παρισινό θέατρο το έργο «Η 'Ιωάννα επί της πυράς» και πεθαίνει κάθε βράδυ πάνω στη φωτιά.

Οι πρώτες σκηνές του έργου «Οι μεγάλοι άνθρωποι» είναι τόσο επιτυχημένες, ώστε ο πρωταγωνιστής του έργου Κλάρκ Γκέιχμ πλ χαρακτηρίστηκε ο κατ'έξοχην «αινεματοσκοπικός» ήθοποιός. Οι διευθυντές της «Φόξ» είναι κατενθουσιασμένοι και δηλώνουν ότι ο Κλάρκ θα πρωταγωνιστήσῃ σε 9 φιλμ, που θα γυριστούν το ένα κατόπι του άλλου. Και να σκεφθῇ κανείς πως πριν από ένα μήνα ο Κλάρκ Γκέιχμ δήλωνε ότι εγκαταλείπει όριστικά τον κινηματογράφο.

Η χρηματική λογοκρισία είναι πολύ αυστηρή και στο τελευταίο κινηματογραφικό θεατήριό του Βερολίνου πολλά φιλμ προεβλήθησαν άγνωστα. Από τα 'Αμερικανικά είχαν αφαιρεθῇ οι σκηνές φόνου και γρονθοκοπήματος, από δε τα γαλλικά και Ιταλικά, όλες οι τολμηρές και πολύ τρυφερές ερωτικές σκηνές. 'Ετσι, το φιλμ «Λουκρητία Βοργια» προεβλήθη χωρίς τις σκηνές οργίων και χωρίς το μαστιγώμα της Λουκρητίας από τον άδερφό της Κασσάρα.

Την τελευταία ημέρα του θεατήριου έφτασε άπροσδόκητα στο Βερολίνο ο Γκάρυ Κούπερ. Δεν τον είδε όμως κανείς, γιατί ήταν άδισθετος και αντί να παρακολουθήσει την προβολή του έργου του «Ο Κήπος του Διαβόλου», έμεινε στο κρεβάτι του ξενοδοχείου του.

Την ημέρα της 139ης επέτειου της μάχης του Βατερλώ άρχισε το γύρισμα του φιλμ «Ντεκρέν», που έχει για θέμα του τους έρωτες του Ναπολέοντος. Τον ρόλο του Βοναπάρτη υποδύεται ο Μάρλον Μπράντο, ο οποίος είναι όμως κατά 15 εκατοστά μικρότερος από το πρωτότυπό του. Για να φαίνεται πιο κοντός, οι άλλοι ρόλοι ανετέθηκαν σε πραγματικούς γίγαντες όπως λ.χ. ο Μάικλ Ρένου, που παίζει τον ρόλο του στρατηγού Μπεναντότε. Τους δύο βασικούς γυναικείους ρόλους παίζουν η Τζην Σίμmons, η Τζωρτζ Σάντερς και τόσοι άλλοι; Και φυσικά θα μπορούσε να τονωθεί αρκετά ο... αναμικτός Ιταλικός προϋπολογισμός.

Άλλα προς το παρόν δεν γίνεται τίποτα κι' έτσι οι 'Αμερικανοί στάρ απολαμβάνουν τα κέρδη τους ανενόχλητοι.

Στο Χόλλυγουντ είχε κυκλοφορήσει η φήμη ότι το ταξίδι του γαμου της είχε άδυνατίσει πολύ την Μαίριλιν Μονρόε. Οι δημοσιογράφοι που παρακολούθησαν όμως το γύρισμα των πρώτων σκηνών του νέου της φιλμ «Φαντασμαγορία στο Μπροντγουάι» βεβαίουν ότι κανένα από τα... στρατηγικά της σημεία, δεν έβιγη.

Υστερα από πολύμηνη έντατική εργασία, η Μαίριλιν Κασρόλ εγκατέλειψε το Παρίσι κι' έφυγε για την Κωνσταντινούπολη, όπου θα περάσει τις διακοπές της. Η Μαίριλιν η οποία μόλις αποτέλειωσε το γύρισμα του φιλμ «Η νύη Μπαρρ» έχει αγοράσει μία καινούρια βίλλα και συνδυάζοντας το ταξίδι με το όφελος, θα μελετήσει κατά την εκεί παραμονή της, τον ρόλο της «Αναΐας», που θα είναι το επόμενο φιλμ της.

Πολύ πριν από τον αμερικανικό κινηματογράφο και τον σκηνοθέτη Σέσιλ ντε Μιλ, οι 'Ιταλοί σκηνοθέτες παρουσιάζουν τα πρώτα φιλμ με μεγάλο σκηνικό πλούτο και φαντασμαγορικές Ιστορικές αναπαραστάσεις. Τα Ιταλικά φιλμ «Οι τελευταίες ημέρες της Πομπηίας», «Η άλωσις της Τροίας», το «Κόδο Βάντις» και πρό πάντος η «Καμπίρια», που γυρίστηκε το 1914, έκαναν τους 'Αμερικανούς να στραφούν κι' αυτοί προς τα Ιστορικά φιλμ με πλήρη κομπάρσων και μεγάλο σκηνικό πλούτο. Τώρα, ύστερα από αρκετά χρόνια, οι 'Ιταλοί πήραν την πρώτη τους ρεβάνς με το φιλμ «Θεοδώρα η αυτοκράτειρα του Βυζαντίου», τα ντεκόρ του οποίου σολογισαν 500 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα. Στο φιλμ, τον ρόλο της Θεοδώρας παίζει η Τζιάννα Μαρία Κανάλε, ενώ ο Ζωρζ Μαρσάλ υποδύεται τον 'Ιουστινιανό. Στους άλλους ρόλους θα δούμε την Ελρήνη Παπά, τον Άνδρ Γκιζόλ, τον Ρενάτο Μπαλντίνι, τον Ροζέ Πιγκώ και άλλους.

Όταν γυρίσῃ φιλμ στην Εύρωπη, ο Κάρλ Γκράντ έννοιε να έχῃ οπωσδήποτε στην υπηρεσία του έναν 'Αγγλο καμαριέρη. Το παράξενο είναι ότι κατορθώνει πάντοτε να εξασφαλίζει τις υπηρεσίες του δωρεάν κάνοντας τον παραγωγό να τον συμπεριλάβῃ στο υπερτιμωμένο προσωπικό του φιλμ.

Ο Μίκυ Ρούνεϊθ θα είναι ο πρωταγωνιστής του φιλμ «Το ατομικό παιδί». Στο έργο αυτό ο Μίκυ θα παίζῃ τον ρόλο ενός νέου που έπιξῃ ύστερα από μία ατομική έκρηξη, αλλά που κανείς δεν τολμά να πλησιάσῃ λόγω της ραδιενεργείας του.

Η Άνν Μπλάιθ, που έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο αγοράκι, έλπιζει να είναι σε θέση ύστερα από δύο μήνες να ξαναγυρίσῃ στο στούντιο.

Η μητέρα της 'Ωντρεϋ Χέμπορν, που είναι κατενθουσιασμένη από την ραγδαία εξέλιξη της κόρης της, κάνει ότι μπορεί για να διακόψῃ το ειδωλλό της με τον Μέλ Φέρερ. 'Είναι πολύ γέρος για την κόρη του, λέγει και αυτό θα έβλαπτε την δημοτικότητά της.

Η Χέντν Λαμάρ έφτασε στο Παρίσι. Σχεδιάζει να περάσει τις διακοπές της ταξιδεύοντας στη Γαλλία, στην 'Ελβετία και στην Αυστρία.

Ο παραγωγός Χάλ Γουώλις έκάλεσε στο Χόλλυγουντ την Άννα Μανιάνι για να πρωταγωνιστήσῃ μαζί με τον Μπάρτ Λάγκαστερ στο φιλμ «Ο στιγματισμένο ρόδο».

Επιστρέφοντας στις 'Ην. Πολιτείες η 'Υμα Σουμάκ κρατήθηκε από την 'Υπηρεσία Μεταναστεύσεως της Ν. 'Υόρκης και παρεδόθη κατόπι προς φυλάξῃ στον πρόξενο του Περού, μέχρις ότου ένεργηθούν οι απαραίτητες άνακρίσεις. Οι λόγοι των ενεργειών αυτών δεν άνακαλύφθηκαν, η ίδια η 'Υμα Σουμάκ όμως, που μένει μόνιμως στην Καλιφόρνια μαζί με τον άνδρα της, πιστεύει ότι πρόκειται περί άνωμαλιών, που όφείλονται σε αντίζηλια κάποιας συναδέλφου της.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Καλοκαιρινή ρουτίνα

(Νύχτα. 'Εκείνος κι' 'Εκείνη, μετά το φαί, έχουνε πιάσει τις καλοκαιρινές θέσεις τους στο μπαλκόνι του σπιτιού τους, άπολαύοντας το έντελώς άνεξοδο. Αλλά τόσο μονότονα κοινότοπο γλέντι της καλοκαιριάτικης ρουτίνας).

ΕΚΕΙΝΗ (Ξαπλώνεται όσο μπορεί πιο αναπαυτικά, σε μία ψάθινη πολυθρόνα): Νάμαστε και φέτο στην ίδια θέση!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ξαπλώνεται σε μία δεύτερη πολυθρόνα, δένει τα χέρια του πίσω από το κεφάλι του και κυττάζει τον ουρανό, πούναι κεντημένος μ' άστρα): Νάμαστε πάλι κάτω από τη Μεγάλη 'Αρκτο! Πόσα χρόνια τώρα, αναλλοίωτα, χωρίς να βρωσεται και χωρίς να βαρύνμαστε, μας χρησιμεύει σα νυχτερινό ρολόι και τη δεχόμαστε σαν τέτοιο. 'Όταν βρίσκεται άπάνω από το κεφάλι μας, λιγάκι δεξιότερα από το στυλό του ηλεκτρικού, είναι γωρίς όταν γέρνῃ στα βάθη του ορίζοντα, άριστερα, προς την Πάρνηθα, είναι περασμένα μεράνυχτα...

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι μία καλοκαιρινή παρηγοριά κι' η Μεγάλη 'Αρκτος... Φαντάσου να μην την είχαμε κι' αυτή...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Εμπιστευτικά, σα να μη θέλῃ να τον άκούσῃ η έπουράνια φίλη τους και προσδλήθῃ): Θες να σου πῶ κάτι;... Τη Βαρέθηκα τόσο χρόνια τώρα, κάθε καλοκαίρι!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τη Μεγάλη 'Αρκτο μας;...

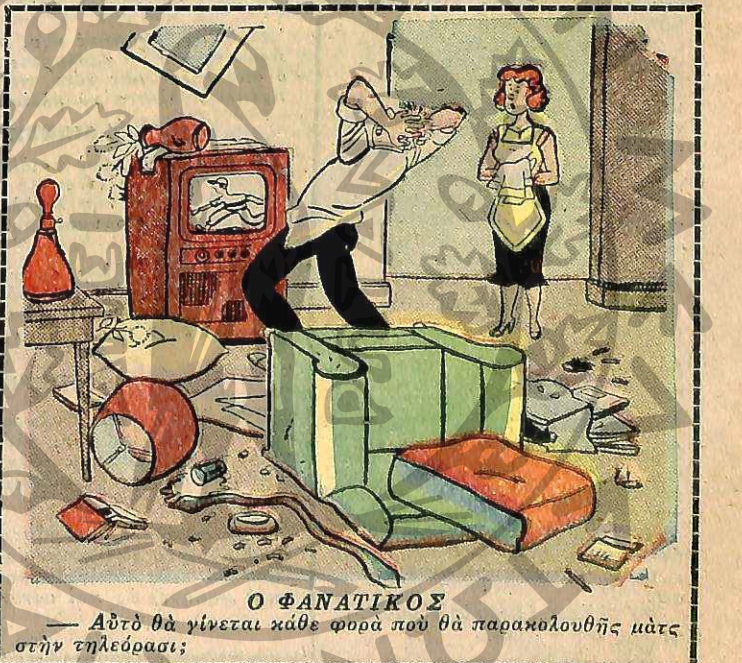
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα, αυτήν την ίδια... Καλή είναι, βρε παιδί μου, δε λέω, αλλά πάλησε...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι να κάνουμε;... Νά φτιάχνουμε καμιά καινούργια και να τη στείλουμε στον ουρανό;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Παίρνει φόρα για να ξεσπάσῃ): Μά δε Βαρέθηκα μονάχα τη Μεγάλη 'Αρκτο. Βαρέθηκα και τα φώτα της άντικρυνης ταβέρνας, που τα βλέπω τόσα χρόνια, και τα τραγούδια του καθαριστή της, και τις τσίγκες των φαγιών της! Βαρέθηκα τις ψάθινες καρέκλες μας, και το σπαράγγι που κρεμείται από τη γλαστρίνα μας, και το κιμονό σου, και τις παντοφλές μου! Και, γενικότερα, Βαρέθηκα τη γειτονιά μας, το ζαχαρωπλαστείο μας που κατάντησε να ξέρομε άπ' έξω κι' ανακατακαί όλους τους πελάτες του κι' όλα τα οικογενειακά τους, Βαρέθηκα τα τρόλεις της όδου Πατησίων και τα τραμ της όδου 'Αχαρνών. Βαρέθηκα τα μικρά του Ζαπτείου και τις ντανάδες του Κήπου. Βαρέθηκα τα κοσμικά κέντρα και τους ντιζέρ, τα βιολιά που κλαίνε την ώρα που χαμηλώνουνε τα φώτα και τους πελάτες που οδύρονται την ώρα του λογαριασμού! Βαρέθηκα τα Φάληρα και την Καστέλλα και τα γρι-γρι στο βάθος, και τα κόκκινα φώτα του Χασανιού άριστερα και τα βραχύντα γραμμόφωνα με τα ρεμπέτικα δεξιά, προς το Τουρκοκίμανο! Νά, με μία λέξι: Βαρέθηκα την 'Αθήνα!

ΕΚΕΙΝΗ: Την 'Αθηνούλα μας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, αυτήν ά-

κρίβως... Δίψασα για κάτι καινούργιο, έστω και για λίγο χλιαρό νερό, με μικρόβια κίτρινου πυρετού στα βάθη της Αφρικής! Δίψασα για καινούργια ζωή, για νέους ανθρώπους, για νέες εντυπώσεις... Δίψασα, επί τέλους, να δω τη Μεγάλη Αρκτο από έναν οτιονδήποτε άλλον γεωγραφικό παράλληλο της Γης, ή να μην την δω καθόλου, πράγμα που το προτιμώ χίλιες φορές!...

ΕΚΕΙΝΗ (του χαϊδεύει με συμπόνια μελαγχολική τα μαλλιά): Φτωχέ μου αγαπημένε!... Σ' έπιασε ο πόθος της άλλης, ή μανία της φυγής... Δεν είναι τίποτα θα σου περάσει... ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Θα μου περάσει...

ΕΚΕΙΝΗ: Θυμάσαι που είχες ξαναπάθει το ίδιο πρότερο, και καταλήξαμε στα Μέθανα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (πετάγεται): Όχι! Θέλω να πάμε πιο μακριά!

ΕΚΕΙΝΗ: Στην Αίγινα;

ΕΚΕΙΝΗ: Στον Πόρο;

ΕΚΕΙΝΗ (έξαλλος): Μη με κοροιδεύεις! Θέλω να φύγω!... Σε έντελως καινούργια μέρη, απίθανα, εκεί που μ' έχει οδηγήσει παιδί ο Ιούλιος Βέρν, και ύστερα ή φαντασία μου!...

ΕΚΕΙΝΗ (ξανακουνάει μελαγχολικά το κεφάλι της): Πολύ φοβούμαι, ότι δεν θα ξεκολλήσης από αυτό το μπαλκόνι!...

ΕΚΕΙΝΗ: Έκτος αν...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπληστα): ...

ΕΚΕΙΝΗ: ...καταργηθή το Ένοικιοτάσιο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πετάγεται όρθος, έξαλλος): Πάμε να κοιμηθούμε!

ΕΚΕΙΝΗ (τόν ακολουθεί): Έχεις δικιο... Η Μεγάλη Αρκτος κουτροβαλιάστηκε με το κεφάλι κάτω προς την Πάρνηθα... Είναι περασμένα μεσάνυχτα... Ας πάμε να κοιμηθούμε.

ΕΚΕΙΝΗ: Και χωρίς δνειρα!... Αυτή είναι ή τελευταία μας έλπίδα!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τί στοιχίζει ή... πολιτική

Ο Μπρίσκο Χόλτ, κάτοικος του Τζέφερσον Σίτυ, είχε βάλει υποψηφιότητα για το αξίωμα του σερφίφ, άλλ' απέτυχε. Μετά την άποτυχία του, έδημοσίευσε σε μια τοπική εφημερίδα τί του έστοιχισε αυτή ή «καταραμένη περιπέτεια». Ακούστε, λοιπόν:

1) Πούλησε δύο αγελάδες και πέντε προβάτιες.

2) Δώρησε σε ψωφοφόρους του πέντε ζευγάρια καλτσοδέτες, έξη γυναικεία φορέματα και δεκαπέντε κούκλες.

3) Προθυμοποιήθηκε να χάριση στους γειτόνους του 3 στρέμματα γης.

4) Μετέφερε στην πλάτη του έπιπλα, ηλεκτρικές κουζίνες κλπ. και έκαμε διάφορες άλλες χειρωνακτικές δουλειές.

5) Διέσχισε 740 χιλιόμετρα, έσφισε 9847 χέρια και έξεφώνησε λόγους που έκαμαν το σάλιο να στεγνώσει στα χείλη του.

6) Έχασε δύο δόντια και αρκετές τουφφες μαλλιών, σε καυγάδες που δεν τον άφορούσαν.

7) Έκανε έρωτικές εξομολογήσεις σε 9 χήρες.

Και, απέτυχε.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Ύστερα από διαταγούς ενός δλοκλήρου χρόνου, ή Λουτσία Μποζε απόφασε επί τέλους να παντρευτεί τον συνάδελφό της Βάλτερ Κιάρν. Η Λουτσία, που είναι σήμερα ένα από τα πιο λαμπρά άστέρια του Ιταλικού κινηματογράφου, έδηλωσε ότι ο γάμος της θα βάλη τέλος στην κινηματογραφική της καριέρα, γιατί πιστεύει ότι, αν έξακολουθούσε να εργάζεται, θα έβρισκε σε κίνδυνο την συζυγική της εύτυχία.

Επίκαιροι στίχοι

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Ύφαισμένοι Σουηδέζοι πήγαν πός την Κορινθία να χαρούν τις ομορφίες μας και τη φύση μας την θεία και, ώ της φιλοξενίας, της δικής μας δηλαδή, έβρεθήκανε στον άσσο, τελειώς, οι Σουηδοί!

Κλέφτες μνήμανε, τουντέστιν, κάποιον βράδυ στις σκηνές (τους) και τούς πήραν τις βαλίτσες, ως κι' αυτές τις μηχανές τους! Έτσι έπεισαν τούς ξένους οι κακοί Ρωμιοί εκείνοι, πως ή χώρα μας το κέντρον τουρισμού ποτεία να γίνη, γιατί έχει τέτοιο κλίμα, που πανθομολογούμενος, φεύγει ο ξένος έπισκέπτης έντελως... έξαλαφρωμένος!

ΤΟΥΣ... ΦΑΓΑΜΕ

Έάν θές — υποστηρίζει — μις σφώτατη μελέτη, οποιοδήποτε να ζήσης ένατο και πλόν έντη, το έλάχιστο φαγάκι και ψωμί να προτιμήσης και τα λίπη και τα πάχη να τα καταπολεμήσης...

Άλλ' εάν, αγαπητέ μου, νησιτικός πρέπη να μείνης, προκειμένου να γεράσης κι' αιώνόβιος να γίνης, ο υπάλληλός μας τότε, που δλο σφίγγει τη λουρίδα, πρέπει κάλλιστα να κλείση κάποιον μιά... χιλιετηρίδα!

ΑΙΩΝΑΣ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

Τ' είναι τούτο, βρε παιδί μου, το μεγάλο το κακό με τις μοτοσυκλετούλες και με τα μοτοσακά, που το Άστυ της Παλλάδος αλωνίζουνε με φόρα και δεκάδες τραυματίζουν και σκοτώνουν κάθε ώρα!

Μεταξύ των άλλων φτάνει να σκεφθής κανείς άκόμα, ότι κόντευε κι' ή... Βάρδα να βοηθί μπροστά τους λυώμα κι' αν δεν χάσει τη ζωή του, χάνει σίγουρα το θάρρος, γιατί ή ρόδα τους σηκώνει: «Βάρδα κι' όποιον πάρη δ Χάρος»!

ΠΕΡΙΤΤΑ ΛΟΥΣΑ

Στόν 'Ιππόδρομο Φαλήρου έργα γίνονται σπουδαία, κι' ο περίολός του, πλέον, παίρνει εξέλιξι ραγδαία... Οάχη υπάρ και τραπέζια για πινάκι και για ραμ κι' έτι δήποτε γουστάρεις κι' ή ψυχή σου έπιθυμεί!

Οάχη πίστες και δρηστήρες, θα προσφέρη και τσαγάκι και μ' αυτή την ευκαιρία, συλλογίζεσαι λιγάκι, δει για τούς τιναγμένους περικό το... τσάι θάναυ και παρηγοριάς και μόνον καφεδάκι θα ζητάνε!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

ΠΩΣ ΖΟΥΝ οι άσπάλακες

Η λαιμαργία, ή εργατικότητα και ή δύναμι τους!

Σπάνια βλέπουμε άσπάλακες (τυφλοπόντικους), γιατί τα μικρά αυτά ζώα ζούν, σχεδόν πάντοτε, μέσα στο έδαφος. Ο τυφλόπόντικας είναι το πιο εργατικό και συγχρόνως το πιο πεινασμένο μαστούφορο. Η λειτουργία της πένας του γίνεται με μεγάλη ταχύτητα κι' έτσι είναι υποχρεωμένο να σκάβη συνεχώς για να βρή σκουλήκια και να χορτάσει την άφάνταστη όρεξη που έχει πάντα. Μέσα σε 24 ώρες μπορεί να φάει τροφή, που έχει τρεις φορές το βάρος του σώματός του. Έπίσης στο ίδιο χρονικό διάστημα μπορεί να ανοίξη σκαδώντας ένα τούνελ 130 μέτρων! Έχει υπολογισθεί επίσης ότι μέσα σε ένα χρόνο καταβροχθίζει 40.000 σκουλήκια.

Μπορούμε να πούμε ότι, όλη ή ζωή του τυφλοπόντικα είναι ένα συνεχές σκάψιμο με μικρά διαλείμματα, κάθε τέσσερις ώρες, για να κοιμηθί. Κι' αν συμβεί να τον πάρη ο ύπνος για καλά, τότε είναι βέβαιο ότι θα φοβηθεί από την πείνα! Εύτυχώς όμως ότι ή πείνα του έπερνεί στον οργανισμό του σαν ένα ευπλητρί. Μα και στον ύπνο του, άκόμα όνειρεύεται το σκάψιμο, γιατί όπως κοιμάται άνασκελά τα μπροστινά του πόδια δεν παύουν να σκάσουν το χώμα!

Όταν δεν βρίσκει σκουλήκια, ο τυφλοπόντικας κυνηγάει και πουλιά. Τότε κάλιστα δείχνει έξαιρετική πονηρία. Στέκει στο στόμιο του τούνελ, προβάλλει το μούσουλνι του και κουνάει την κόκκινη γλωσσίστα του. Το περαστικό πουλί ή νομίζει για σκουλήκι και χυμιάει να πάει να την Μά την στιγμή που πάει να την ραμφίση, ο τυφλοπόντικας ανοίγει το στόμα του, αρπάζει το κεφάλι του πουλιού και το τραβάει μέσα στο τούνελ.

Παρ' όλο το προκλητικό τους πάθος, οι άσπάλακες δεν κινδυνεύουν από τί' άλλα αρπακτικά ζώα, γιατί το κρέας τους είναι τόσο άσχημο μυρωδιά. Οι μικροί άσχημοί σκοτώνουν πονηρές άλεπούδες και κατόπιν τούς τυφλοπόντικους και κατόπιν τριβούνται στο τριχωτά τους και να πάρουν τη μυρωδιά τους και έτσι να... καμουφλαριστούν!...

Οι άσπάλακες μαζεύουν μια μικρή ποσότητα τροφής για τον χειμώνα. Η προμήθεια αυτή όμως δεν τους είναι αρκετή για να έξουν μια έβδομάδα! Έτσι συνεχίζουν να σκάψουν το σκάψιμο που και το χειμώνα, γιατί τα είναι πιο κουραστικό, γιατί έστι σκουλήκια τρώγονται πιο βαθεία. Με το συνεχές σκάψιμο, οι άσπάλακες αποκτούν τρομερή δύναμη.

Οι έρωτές τους αρχίζουν την άνοιξη μ' ένα τρελό κυνηγητό άναμεσα στις στέρες τους. Πέντε ή έξι άσπάλακες μετά τα έρωτικά τους παιχνίδια, το θηλυκό γεννά τρία ή τέσσερα μικρά. Είναι τυφλά, ή τεσσера μικρά, χωρίς τριχωμά που κοκκινωπά και χωρίς τριχωμά που κοκκινωπά σ' ένα μήνα. Η έγδο αποκτούν σ' ένα μήνα, ή κατάστασι των μικρών γίνεται σε μια ειδική σταδία με πολλές εξομαλύνσεις. Στόν παραμικρό κίνδυνο δους, στόν παραμικρό κίνδυνο αρπάζει ή μητέρα τα μικρά της και χανεται βαθεία στο έδαφος.

Μολονότι οι άσπάλακες, όπως κι' οι νυχτερίδες, θεωρούνται τυφλά ζώα, όσάκις στην πραγματικότητα δεν είναι χωρίς όραση, τικότητα δεν έμιας, που δεν είτα μάτια τους από το κεφάλι να μεγαλειότερα από το κεφάλι της καρδιάς, βρίσκονται βαθεία χωμένα στο λεπτό και πυκνό τριχωμά τους και με μεγάλη δυσκολία τους και με άνακαλύφωλια μπορούμε να ή μήτη τους άνιμε. Φαίνεται ότι ή μήτη τους άνιμε, τικαδούτα τα πιάουν μυρίζοντας σκουλήκια και πιάουν την δύναμη. Έλαχιστα ζώα έχουν τη δύναμη σφοδρό που έχουν οι άσπάλακες. Την έπαξέανον μάλιστα και με την ούρα τους που τη μεταχειρίζονται για να άνιχνεύουν την ύπαρξή και τη θέσι των σκουλήκιων.

Τσιμπούρια: Τα τσιμπούρια είναι υπεύθυνα για τη μετάδοσι πολλών άσθενειών.

Μόλις αντίληφθηκε ένα τσιμπούρι κρεμασμένο στο δέρμα σας, μην έπιχειρήσετε να το τραβήξετε, γιατί θα τρομάξη και θα χύση μέσα στο αίμα που ρουφά, τη νοσώγνο ούσία του. Για να ξεγαντζώση μόνο του, πλησιάζετε πίσω του την κάττρα ενός τσιγάρου, ή άλλο ζεστό αντικείμενο. Αμέσως τότε θα μαζευτεί και θα πείση. Πιάστε το κατόπιν με τσιμπιδάκι ή μ' ένα μπαμπούκι και λυώστε το. Κατόπιν αλείψετε με ιώδιο το μέρος της τσιμπιάς.

3) Φιδιών: Από τα έκατο δαγκώματα φαρμακερών φιδιών, τα έβδομήντα πέντε γίνονται χαμηλά στα πόδια, και τα είκοσιπέντε στα χέρια. Έτσι, όταν διασχίζετε περιοχή με δηλητηριάδη φιδιά, να προστατεύετε τα πόδια σας με χοντρά παπούτσια και χοντρές μακριές κάλτσες και να μην χαμηλώνετε τα χέρια σας στο έδαφος αν δεν έξετάσετε προηγουμένως καλά το μέρος.

Εύθως μετά το δαγκώμα ενός φιδιού, το θύμα θα νοιώση πόνο, και σε λίγο το μέρος εκείνο θα έξογκωθί. Συγχρόνως θα αρχίσουν τα συμπτώματα της δηλητηρίασης: γρήγορος, αδύνατος σφυγμός, χλωμάδα, μεγάλη άδυναμία, και συχνά ναυτία και έμετός. Όσάτου όμως άπορροφήθι το δηλητήριο, ύπαρχει συνθήες αρκετές καιρός για να σωθί ή ζωή του θύματος. Αρκεί να μη χασομερήσετε.

Πρώτες βοήθειες: Φροντίστε να ξαπλώστε το θύμα και να το κρατήστε άκίνητο και ήσυχο. Γιατί, όσο ή κυκλοφορία του αίματος γίνεται πιο άργη, τόσο καθυστερεί ή άπορρόφησι του δηλητηρίου. Διασκεδάστε τούς πόδους του. Δέστε σφιχτά το πόδι του, λίγους πόντους πάνω από τα σημάδια των δοντιών του φιδιού, ώστε να έμποδίσετε την έξάπλωσι του δηλητηρίου. Μεταχειρισθείτε για έπίδεσμο ό,τι πρόχειρο ύπάρχει — μαντήλι, γραβάτα, κομμάτι πανί, κλπ. Το σφίξιμο του έπίδεσμου πρέπει να έξυπηρετή διπλό σκοπό: Αφ' ενός να έμποδίση την έξάπλωσι του δηλητηρίου στις φλέβες και αφ' έτέρου να μην πάη ή παροχή άρτηριακού αίματος στο πόδι. Γι' αυτό, θα το δέσετε τόσο σφιχτά όσο χρειάζεται για να φουσκώσουν οι χαλαρές φλέβες και να μη βουλώνουν οι άρτηριες. Κάθε 20 λεπτά, θα ξεσφίγγετε τον έπίδεσμο, μόνο για ένα λεπτό. Ύστερα θα τον σφίγγετε πάλι. Όταν το έξόγκωμα του δαγκώματος προχωρήσει προς τα έπάνω, μεταφέρετε τον έπίδεσμο πιο ψηλά στο πόδι.

Άποστειρώστε με τη φλόγα ενός σπύριου ένα σουγιά, μαχαίρι ή ξυραφάκι. Αλείψετε την περιοχή του τραύματος με ιώδιο ή οινόπνευμα και ναρξέστε με τη λεπίδα μια διπλή κομιά στο κάθε σημάδι του δοντιού. Η διπλή αυτή κομιά, θα έχη σχήμα Χ, βάθος μερικά χιλιοστά και μήκος ένα πόντο. Μπορεί και να ένωθούν τα δύο Χ, αν τα σημάδια των δαγκωμάτων βρίσκονται κοντά το ένα με το άλλο. Ποσπαθήστε, αν είναι δυνατόν, να μην κόψετε μεγάλες όσάτες φλέβες. Σκοπός σας θα είναι να βγή αίμα, όχι όμας να προκαλέσετε άιμορραγία. Πιάστε τις άκρες των δύο τραυμάτων, ώστε να ματώσουν καλά. Αν άρχισή σοβαρή άιμορραγία, θα την σταματήσετε πιέζοντας με το δάχτυλό σας κάτω από το τραύμα.

Έπειτα άκούμπηστε έπάνω στα δυο ή στο διπλό τραύμα μια άναρροφητική σύριγγα. Τη σύριγγα αυτή θα την βρήτε σε φαρμακείο ή φαρμακαποθήκη και θ' άποτελή ένα από τα είδη που θα έχετε μαζί σας στο σακκιδίο σας. (Οδηγίες πώς θα την μεταχειρισθείτε, ύπαρχουν μέσα στο κουτί της). Αν δεν διαθέτετε άναρροφητική σύριγγα, θα έφαρμόσετε πάνω στο τραύμα μια βεντούζα με ποτήρι, κύπελλο ή μπουκάλι, ζεσταίνοντας πρώτα το έσωτερικό της, όπως γίνεται για τις κοινές βεντούζες. Αν αυτός ο τρόπος άπομυξέσεως του δηλητηριασμένου αίματος, δεν είναι άδύνατος, μην διατάσετε να ρουφήξετε το τραύμα με το στόμα σας, κι' ύστερα να μην έχετε καμιά πληγή μεσ' στο στόμα σας.

Μπορείτε γύρω από τα σημάδια των δοντιών

Έγκαύματα

τιών του φιδιού να κάνετε κι' άλλες έντομες με τη λεπίδα, αν όητε ότι το φούσκωμα του δέρματος από τη δαγκωμάτιά έχη έπεκταθί.

Διατηρήστε το θύμα ξαπλωμένο, ζεστό και ήσυχο, για να προλάβετε το «σόκ».

Ζητήστε πάντα τη συνδρομή ενός γιατρού, ή μεταφέρετε το θύμα σε νοσοκομείο, άποφεύγοντας κάθε κίνηση του.

Διφθερίτις

Οι βάκιλλοι αυτής της άσθενείας σχηματίζουν μια μεμβράνη μέσα στο λαιμό, και το θύμα παθαίνει άσφυξία. Η άναπνοή του γίνεται δύσκολη και ρογώδης. Άκόμα κι' όταν δεν κοιμάται κι' έχη τα μάτια άνοικτά, το θύμα βρίσκεται σε λήθαργο. Πιθανόν ή προσβολή να παρουσιαστή τη νύχτα και κατά την εξέλιξι ενός άπλου κρυολογήματος.

Καλέστε τότε το γιατρό. Αν ο γιατρός καθυστερήσει πλέον της μισής ώρας, θα μεταφέρετε το θύμα — που πάντοτε σχεδόν είναι ένα μικρό παιδί — στο φαρμακείο, στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών, ή στο νοσοκομείο, όπου θα του γίνη άμέσως ένεσις αντιδιφθεριτικού όρρου.

Έγκαύματα

Τα πιο γνωστά και κοινά αίτια που προξενούν έγκαύματα ή ζεματίσματα, είναι ή φωτιά, τα ζεστά αντικείμενα, τα ζεστά μέταλλα, τα καυστικά υγρά, ο άτμός, ο ήλεκτρισμός και οι άχτίδες του ήλιου.

Σ' ένα έγκαυμα πρώτου βαθμού, το δέρμα είναι κόκκινο και άκέραιο. Σ' ένα έγκαυμα δεύτερου βαθμού το δέρμα είναι «φουσκάλισμένο» και συνήθως σκαμένο. Σ' ένα έγκαυμα τρίτου βαθμού, το δέρμα όπως και οι ίστοι που βρίσκονται από κάτω

τω, είναι ψημμένοι. Ο κίνδυνος από ένα έκτεταμένο έγκαυμα είναι μεγαλύτερος από τον κίνδυνο ενός περιορισμένου έγκαύματος, άνεξάρτητα από το βαθμό που έχει το έγκαυμα αυτό. Δηλαδή, ένα έκτεταμένο έγκαυμα δεύτερου βαθμού είναι πιο έπικίνδυνο από ένα μικρό έγκαυμα τρίτου βαθμού. Η αίτία είναι, ότι το έκτεταμένο έγκαυμα προξενεί πάντοτε «σόκ», που καταλήγει στο θάνατο, αν δεν ληφθούν έγκαιρως τα κατάλληλα μέτρα.

Στις πρώτες βοήθειες για τα έγκαύματα έπιδιώκουμε: Πρώτον να σωθί ή ζωή του θύματος, έφ' όσον κινδυνεύει από το «σόκ». Δεύτερον να άνακουφισθί το θύμα από τον πόνο. Και τρίτον να προληφθί ή μόλυνσις.

Πρώτες βοήθειες για τα περιορισμένα έγκαύματα: Βάλετε μια κομπρέσα με πυκνή διάλυσι σόδας, ή αρκετά στρώματα ειδικής γάλας «πικρικού οξέος», βρεγμένης σε καθαρό και ζεστό νερό. Κατόπιν έπίδεστε έλαφρά άλλα στερεά το έγκαυμα. Αν το δέρμα έχη φουσκάλισι χωρίς να έχη σπάσει, δώστε μεγάλη προσοχή να μη σπάση ή φουσκάλα. Οι φουσκάλες από έγκαύματα πρέπει να άνοίγονται μόνο από γιατρό. Αν το δέρμα είναι μόνο κόκκινο, χωρίς φουσκάλα ή σπάσιμο του δέρματος, γιά την άνακούφισι από τον πόνο, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε πυκνή διάλυσι τανίνης, άλοιφή από βορικό όξύ, έλαϊκόλαδο, ή βαζελίνη.

Αν το δέρμα έχη φουσκαλίσει ή έχη σπάσει, να μη μεταχειρισθείτε καμιά ούσία που δύσκολα θα μπορή να πλυθί ή να μουσκεφθί. Θα είναι πολύ δύσκολο το γιάτρο να καθαρίση ένα έγκαυμα δεύτερου ή τρίτου βαθμού, για να προχωρήσει κατόπιν στη συστηματική έπίδεσί του, αν έχη έπάνω άλεδρι, μπαμπούκι ή λιπαρή ούσία. Έπί πλέον, αν αυτή ή ούσία που θα μεταχειρισθείτε, δεν θα είναι άποστειρωμένη, ή πιθανόν της μολύνσεως αύξάνεται πολύ.

Τα έγκαύματα τρίτου βαθμού, άκόμα και τα πιο μικρά, υπόκεινται στην άμεση μόλυνσι κι' άφίνουν ούλες παραμορφωτικές. Γι' αυτό το λόγο, οι πρώτες βοήθειες στα βαθεία έγκαύματα, είναι μόνο μια πρόχειρη άπολυμάνσι. Το προσεκτικό καθάρισμα και ή θεραπεία, θα τ' αναλάβει ο γιατρός.

Πρώτες βοήθειες για έκτεταμένα έγκαύματα: Τα έκτεταμένα έγκαύματα, άδιάφορο τίνος βαθμού, είναι πάρα πολύ σοβαρά. Κι' όταν καταλαμβάνουν το ένα τρίτον ή και πλέον της έπιφανείας του σώματος, είναι συνήθως θανατηφόρα.

Η μεγαλύτερη άνακούφισι από τον πόνο, έπιτυγχάνεται με τον άμεσο άποκλεισμό του άτμοσφαιρικού άέρος από την καμμένη περιοχή. Η ζέση, ή ήσυχία και ή άκίνησις, είναι τα άπαραίτητα στοιχεία για την καταπολέμησι του «σόκ».

Το βούτηγμα του καμμένου μέρους μέσα σε ζεστό νερό (περίπου 30 βαθμών) άποκλείει τον άτμοσφαιρικό άέρα κι' έτσι υποβοηθείται ή άνακούφισι από τον πόνο και ή παρεμπόδιση του «σόκ». Έπίσης τα ρούχα μπορούν να βγούν με μεγαλύτερη εύκολία από την καμμένη περιοχή, όταν βρίσκεται μέσα στο νερό...

Όταν θέλετε να βγάλετε ρούχα από καμμένη περιοχή, μην τα τραβάτε, αν είναι κολλημένα στο έγκαυμα. Κόψετε με ψαλίδι ένα γύρω το κολλημένο ρούχο.

Σε σοβαρά έγκαύματα, που έχουν έπηρεάσει μεγάλη περιοχή του σώματος, βάλετε το θύμα, όπως είναι, με τα ρούχα, μέσα σε μπάνιο γεμάτο με ζεστό νερό, που να άνανεώνεται συνεχώς. Βγάλετε του όσα μπορείτε περισσότερα ρούχα, σιγά και με προσοχή. Ύστερα, προσθέστε άθονη σόδα στο μπάνιο. Κρατήστε το θύμα βυθισμένο στο νερό, υποβαστάζοντας το κεφάλι του, όσπου να φτάση ο γιατρός. Αν είναι άπαραίτητο να βγάλετε το θύμα από το μπάνιο, τυλίξτε το μ' ένα καθαρό σεντόνι, βρεγμένο με ζεστή διάλυσι σόδας (δυο ή τρία κουταλάκια σόδας σε έκατο δράμια νερό). Κατόπιν τυλίξτε το σε κουβέρτες. Αυτό μπορεί να γίνη κι' όταν του βγάλετε τα ρούχα, χωρίς να προηγήθι το βούτηγμα στο νερό, όταν αυτό είναι πρακτικώς άδύνατο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: Ειδικόί τρόποι έπίδεσεως. Χημικά έγκαύματα.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Άλτιέρι προτείνει στην Λεονώρα να παραιτηθεί από τον άνωνα τον για την κατάκτηση του δογικού στέμματος και να φύγουν μαζί από τη Βενετία. Άλλ' η Λεονώρα απορρίπτει με περιφρόνηση και απείθει την πρότασή του. Άσχολεείται κατόπιν με τις λεπτομέρειες της κηδείας του πατέρα της. Κατά τα εξημερώματα της άλλης ημέρας, ο Τζενάρο, μεταμφιεσμένος σε ακόλουθο, πληγνύει στο δογικό ανάκτορο. Έκεί εζηγεί στον δόγη Φόσκαρι το σχέδιό του για την ματαίωση της αναπνευστικής αποπείρας του Άλτιέρι και των συνωμοτών. Τα λόγια του καθουχάζουν τον Φόσκαρι.

30^{ον} — Μπράβο, Τζενάρο, είπε ο δόγης ένθουσιασμένος.

— Αυτός ο συνδυασμός που σκέφτηκα, συνέχισε ο διευθυντής της αστυνομίας, ενώ θα σας προστατεύσει σ' όλη τη διαδρομή, θα σας δημιουργήσει ταυτόχρονα έναν ασφαλές θώρακα, όταν θα βρεθείτε ανάμεσα στο πλήθος που θα συνωστίζεται στις προκυμίες... Νομίζω πως είναι μία πολύ πετυχημένη έμπνευση... Μοιράσαμε, έξ' άλλου, τις τελευταίες ημέρες, πολλά σκούδα στο λαό... Έτσι μπορεί να σας βεβαιώσω ότι, από τους ανθρώπους που θα βρίσκονταν στις προκυμίες, ο ένας τουλάχιστον στους τρεις, θα ζητωκραυγάζει στο πέρασμά σας...

— Θαυμάσια, Τζενάρο! Είσαι υπέροχος!

— Τέλος, είπε ο διευθυντής της αστυνομίας μοιράσει έναν λοχό σε ούλαμους από σαράντα άντρες τον καθένα. Αυτοί οι ούλαμοι θα καταλάβουν τα πιο επικίρρα σημεία της Βενετίας. Σ' ένα σύνθημα, που θα δοθεί από το κωδωνοστάσιο του Αγίου Μάρκου, θα ξεκινήσουν από κάθε ούλαμο είκοσι άνδρες, που με ζητωκραυγές και τυμπανοκρουσίες, θα διευθυνθούν προς το δογικό ανάκτορο, συντρίβοντας κάθε αντίστασι που θα συναντήσουν τυχόν στο δρόμο τους.

— Βλέπω ότι δεν παρέλειψες τίποτε, Τζενάρο. Έχεις προβλέψει τα πάντα!

— Όταν θα φτάσετε στο Λίντο, μία επίκριση γόνδολα με μεγάλο σημαιοστολισμό θα πρέπει να σας παραλάβει από την προκυμία για να σας οδηγήσει στη ναυαρχίδα, όπου ο τοποτηρητής του επισκόπου θα απαγγείλει τις καθιερωμένες ευχές και θα εύλογησει το γάμο σας με την Αδριατική. Η ναυαρχίδα βρίσκεται σε απόσταση διακοσίων περίπου μέτρων από την προκυμία. Οι δυο λοχοί του Άλτιέρι θα επιβιβασθούν από πολύ πρωί σ' αυτήν. Και έχετε πως εκεί βρίσκεται ο κόμβος της συνωμοσίας. Από τη στιγμή που θα πατήσετε το πόδι σας στην ναυαρχίδα, εισάστε αχμάλωτος του Άλτιέρι... Άλλ'α, μόλις φτάσετε στην προκυμία, αντί να επιβιβασθείτε στην γόνδολα, θα δώσετε το σύνθημα. Τα δυο πλοία που θα βρίσκονται πλάι στη ναυαρχίδα θα φανερώσουν τότε τα κανόνια τους, που τα στόμιά τους θα είνε γυρισμένα προς το μέρος της... Την ίδια στιγμή, οι κυριώτεροι από τους συνωμότες, που θα βρίσκονται ολόγυρά σας, θα πέσουν κάτω από τα χτυπήματα των ανθρώπων μου. Οι υπόλοιποι θα παραδοθούν. Θα αναγγείλετε τότε ότι η τελετή αναβάλλεται και θα ξαναπάρτε το δρόμο προς το δογικό ανάκτορο, ενώ το πλήθος, που θα έξη ένθουσιασθή από αυτή την κεραυνόβλο ένεργεια, θα σας έπαινε.

— Θαυμάσια, Τζενάρο!

— Αυθέντα, πολμώ να πιστεύω ότι έχω κανονίσει τα πάντα με τον πιο άριστο μηχανικό τρόπο. Το μόνο που θα χρειαστεί από σας είναι να δείξετε θάρρος και έτοιμότητα. Η νίκη θα είναι τότε δική σας! Ο Φόσκαρι σηκώθηκε από την πολυθρόνα του.

— Περιμένετε με εδώ, είπε στο συνομιλήτή του. Πηγαίνω να ντυθώ. Έκείνη την ημέρα θα φορούσε τη μεγάλη στολή του και θα έβαζε το δοικικό στέμμα στο κεφάλι του.

Η πομπή

Μέσα στο ανάκτορο είχε άρχει κιάλας ή κίνησι. Οι μεγάλοι τιτλούχοι του κράτους, πολιτικοί και εκκλησιαστικοί, οι αξιωματικοί, τα μέλη του Συμβουλίου των Δέκα και του μυστικού δικαστηρίου, όλοι οι ανώτεροι λειτουργοί έτρεχαν στο δογικό ανάκτορο, όπου ο τελετάρχης καθώριζε στον καθένα τη θέση του στην πομπή. Ο Άλτιέρι είχε φτάσει από τους πρώτους.

— Ήρεμος, ψυχρός, άταραχος, έδινε με τη

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Το «πράσινο»

Πάντα έγκρινω κι' εύλογω τις εκδηλώσεις τις ύπαιες, κι' όχι απλώς μόνον ενώ, μα κι' όλες οι κροσσοπαρέες... Μπράβο, λοιπόν, αναφωνούν όλα τα κροσσοματεία και απολύτως συμφωνούν με την... πρασινεκατρατεία!

«Ας φυτευτούν χίλια κλαδιά κι' όλον του κόσμου τα φιντάνια, βάρβα μονάχα, βρέ παιδιά, από... ίτιες κι' από πλατάνια... Γιατί είναι ανόητο, θαρρώ, να συντηρούνται και ν' ακμάζουν δέντρα που ζουνε στο νερό κι' υδροχαρή τα ονομάζουν!»

Χρήσιμα δέντρα και φυτά πρέπει, ρητάς, να προτιμώσουν και δικως λογία περιττά, πευκά τα σύμπαν να γεμίσουν... Δέντρα που δίνουν τη δροσιά και τον θερμότερο (το μήνα, που νοστιμίζουν τα (κροσία κι' είναι το παν για (τη... ρεταίνα!

Μόνο το πευκό δη- (λαδή, είναι, χωρίς αμφι- (βολία, τής... εύκρασις το (κλειδί και θησαυρός για (την... ευλεία. Διότι, κόσμε άφελή οτά καρπεία όποι- (ος καθήον, άπ' τη... ρεταίνα (την πολλή γίνεται...τάβλα στο (μεθυσί!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

στάσι του το παράδειγμα και στους άλλους συνωμότες.

Ήταν ο μόνος ίσως που ανάμεσα στα ταραγμένα πρόσωπα που συνωστίζονταν μέσα στις πολυτελείς αίθουσες του δογικού ανακτόρου, διατηρούσε όλη την ψυχραιμία του.

Ο Άλτιέρι ήξερε καλά, ότι έπαιζε το τελευταίο του χαρτί κι' ότι, αν έκανε, θα πλήρωνε με το κεφάλι του. Αυτή η σκέψη είχε χαλδύσει τη θέλησή του και του έδινε θάρρος κι' αυτοπεποίθησι.

Η ημέρα είχε προχωρήσει αρκετά. Φίλοι του δόγη και συνωμότες άλληλο-κυττάζονταν με καχυποψία, ενώ ταυτόχρονα προσπαθούσαν να φαίνονται ήρεμοι και άταραχοι.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι με τις λαμπρές στολές θα άλλαζεζονταν σε λίγο. Ποιος θα ήταν ο νικητής; Κάθε μια από τις δυο φατρίες πίστευε στη δική της νίκη.

Έξω, στους δρόμους και στις προκυμίες, οι κυκλοφορία ζωήρευε όλοένα.

Άλλ' όλοι αυτοί οι άνθρωποι που έτρεχαν για να εξασφαλίσουν μία καλή θέση, από όπου θα μπορούσαν να παρακολουθήσουν το υπέροχο θέαμα, ήταν σιωπηλοί και συλλογισμένοι, σαν να μάντευαν πως κάτι το εξαιρετικό θα γινόταν εκείνη την ημέρα.

Το μεγάλο ρολόγι του Αγίου Μάρκου σήμανε, ξαφνικά, δέκα χτυπήματα.

Τη στιγμή εκείνη, μία μεγάλη πόρτα άνοιξε μέσα στο δογικό ανάκτορο. Αυτή η πόρτα οδηγούσε στην αίθουσα του Συμβουλίου των Δέκα. Από αυτήν είδε εξαφανισθή άλλοτε ο Ρολάνδος Κανδιά-νο, ρίχνοντας ένα βλέμμα γεμάτο έμπιστοσύνη στη Λεονώρα.

Σ' αυτή την πόρτα είχε εμφανιστή τώρα ο δόγης Φόσκαρι.

Φορούσε τη μεγάλη στολή του και το δοικικό στέμμα στο κεφάλι. Από τη ζώνη του κρεμόταν ένα βαρύ σταθί, που η λαδή του στολιζόταν μ' ένα μεγάλο διαμάντι. Δυο ακόλουθοι κρατούσαν την ούρα του μεγάλου μανδύα που σκέπαζε τους ώμους του.

Μερικά βήματα μπροστά του προχωρούσε ο τελετάρχης. Έξη κήρυκες τον ακολουθούσαν. Άλλοι έξη κήρυκες βρίσκονταν πίσω από το δόγη.

Πιο πίσω βάδιζαν οι αυλικόι αξιωμα-ταίοι, που περιστοιχίζονταν επίσης από κήρυκες.

Την πομπή έκλειναν σαράντα γιγαντό-σωμοι λογχοφόροι.

Με τη σειρά αυτή μπήκε η πομπή μέσα στην άπέραντη αίθουσα των τελετών του δογικού ανακτόρου, που στολιζόταν από τις προσωπογραφίες κρατών των παλιών δό-γηδων.

Ο Φόσκαρι βάδιζε με βήμα άργό και μεγαλοπρεπές.

Οι φίλοι του ξέσπασαν άμέσως σε ζη-τωκραυγές:

— Ζήτω ο Φόσκαρι!

Οι συνωμότες δεν άνοιξαν το στόμα τους.

Άλλ' ο Άλτιέρι φώναξε ξαφνικά:

— Ζήτω ο δόγης!

Οι φίλοι του κατάλαβαν το έξυπνο τέ-χνασμα του Άλτιέρι. Ζητωκραυγάζοντας, υπέρ του δόγη, απόφευγε να εκδηλωθή υπέρ του Φόσκαρι, αλλά και ταυτόχρονα δεν μπορούσε να παρεξηγηθή ότι δεν συμ-μετείχε στις εκδηλώσεις υπέρ του ανωτά-του άρχοντος της Βενετίας.

Κι' ο Φόσκαρι κατάλαβε επίσης.

Όλοι οι φίλοι του Άλτιέρι, ζητωκραυ-γάζοντας υπέρ του δόγη, είχαν στηλωμέ-να τα μάτια τους πάνω στον αρχιστράτη-γο. Σ' αυτόν, λοιπόν, απευθύνονταν οι έ-πευφημίες τους.

Οι σαλπικτές σάλπισαν ένα σύντομο έμβαστήριο.

Τα μέλη του Συμβουλίου των Δέκα προ-χώρησαν τότε προς το δόγη και υποκλί-θηκαν μπροστά του.

Χαίρετε σεις οι άγρυπνοι φύλακες των νόμων, έλπις των πιστών, τρόμος των προδοτών, είπε ο Φόσκαρι απαντώντας στο χαιρετισμό τους.

Πίσω από το Συμβούλιο των Δέκα προ-χωρούσε ο Άλτιέρι.

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, που ο δό-γης είχε προφέρει με φωνή δυνατή και ή-χηρή, έχασε άμέσως το χρώμα του και δί-στασε για μία στιγμή. Οι συνωμότες έ-φεραν ταυτόχρονα τα χέρια τους στις λα-βές των ειφών τους.

Λίγο έλειπε οι δυο αντιμαχόμενες πα-ρατάξεις να συγκρουσθούν μέσα στο δο-γικό ανάκτορο.

Άλλ' ο Άλτιέρι ξαναβρήκε άμέσως την ψυχραιμία του και είπε δυνατά:

— Οι αξιωματικοί μου κι' εγώ είμαστε εύθυγοι γιατί θα συνοδεύσουμε την Έξο-χότητα σας στη σημερινή λαμπρή τελετή.

— Η παρουσία σας θα την λαμπρίνη ακόμη περισσότερο, απάντησε ο δόγης.

Ο κληρός της Βενετίας παρουσιάστηκε κατόπιν για να υποβάλει τις ευχές του στο Φόσκαρι.

Έπειτα ήρθε η σειρά των ανωτέρων κρα-τικών λειτουργών και των αντιπροσώπων των διαφόρων όργανώσεων.

Ο τελετάρχης καθώριζε στον καθένα τη σειρά του στην πομπή.

Άλλ'α για τον Άλτιέρι έγινε εξαίρεσις.

Ο Φόσκαρι ζήτησε να τον έξη στο πλευ-ρό του.

Οι καμπάνες του Αγίου Μάρκου άρχι-σαν να χτυπάνε σε λίγο.

Ήταν το σύνθημα της αναχωρήσεως.

Το ξεκίνημα

Η πομπή ξεκίνησε άμέσως και άρχισε να κατεβαίνει την κλίμακα των Γιγάντων. Προχώρησε κατόπιν πλάι στο μεγάλο κανάλι.

Όταν πρόβαλε στην πλατεία του Αγί-ου Μάρκου, οι σαλπικτές που φορούσαν χρυσοστόλιστες στολές από βυσσινί μετα-έ-ξι, σάλπισαν θριαμβευτικά. Άμέσως έπει-τα οι τριακόσιοι ιερείς και μοναχοί της Βε-νετίας, με τον τοποτηρητή του επισκόπου επί κεφαλής, άρχισαν να ψέλνουν εκκλησια-στικούς ύμνους, ενώ κάθε τόσο τα πλήθη ξεσπούσαν σε ένθουςιαιδεις ζητωκραυγές.

Ο Φόσκαρι προχωρούσε άργα, με το κε-φάλι ψηλά και το χέρι στη λαδή του έι-φους του.

Ο ένας από τους δυο ακόλουθους, που κρατούσαν την ούρα του μανδύα του έρρι-χνε κάθε τόσο άήσυχα βλέμματα πότε προς το μέρος του πλήθους, πότε προς το μέρος του Φόσκαρι και πότε προς το μέ-ρος του Άλτιέρι.

Αυτός ο ακόλουθος δεν ήταν άλλος από τον διευθυντή της αστυνομίας Γκούιντο Τζενάρο.

Η πομπή είχε διατρέξει τώρα τη μισή από τη απόσταση που χωρίζει το δογικό ανάκτορο από το Λίντο.

Το πλήθος σ' όλη τη διαδρομή ζητω-κραυγάζε τον Φόσκαρι. Όλα ξετυλίγονταν ήρεμα και όμαλά. Το πρόσωπο του δόγη άκτινοβολούσε από χαρά. Ο λαός ήταν μαζί του. Πλάι του, ο Άλτιέρι βάδιζε ά-μίλητος και σκυθρωπός. Μόνο τα μάτια του έπαίζαν.

Η πομπή, ξαφνικά, σταμάτησε.

Βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή σε μία ά-πό τις αναρίθμητες γέφυρες που κόβουν τα κανάλια. Αυτή η γέφυρα σχημάτιζε ένα μεγάλο τόξο. Ο Φόσκαρι είχε φτάσει στο κέντρον του τόξου, τη στιγμή που στα-μάτησε η πομπή. Στο σημείο όπου βρι-σκόταν τον έβλεπαν από μακριά. Κι' αύ-τός επίσης έβλεπε σε μεγάλη άκτινα γύρω.

Μπροστά του, κάπως λοξά, άπλωνό-ταν μία προκυμία, που ήταν κατάμαυρη από κόσμο. Πίσω από την προκυμία βρί-σκονταν δυο στενοί δρόμοι, που ενώνονταν σ' ένα σημείο κι' έφταναν μία μικρή πλα-τεία. Κι' αυτή επίσης ήταν γεμάτη κόσμο.

— Γιατί σταμάτησαν; ρώτησε ο Φό-σκαρι.

Μία μεγάλη σιωπή άπλώθηκε ξαφνικά. Οι θεαταί έδραζαν τα καπέλλα τους κα-

πολλοί έκαναν το σταυρό τους.

Ο Φόσκαρι έγινε κατακίτρινος, ενώ το μελαφό-πρόσωπο του Άλτιέρι βαφόταν πράσινο.

Μία άλλη πομπή είχε διασταυρωθή μ' εκείνην του δόγη, που, μ' όλη την λαμπρό-τητα και την επίσημοτητά της, είχε παρα-χωρήσει το προβάδισμα στην πρώτη.

Ο θάνατος έχει πάντα το δικαίωμα να περνά πρώτος. Αυτή η πομπή, που είχε έμφανισθή, ξαφνικά, ήταν νεκρική.

Δώδεκα ύπνρετες, με δόλομαυρες στολές, σήκωναν στα χέρια τους ένα βαρύ φέρε-τρο, από το οποίο κρέμονταν τα διακρι-τικά έμβλήματα του Μεγάλου Έρροξετα-στού.

Πίσω από το φέρετρο ακολουθούσε μία γυναίκα. Ένα άπέραντο μαύρο πέπλο την τυλίγε από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Η Λεονώρα! ψιθύρισε με υπόκωφη φωνή ο Άλτιέρι.

Πέρασε ανάμεσα από το πλήθος χωρίς να προσέξη ίσως το δόλοαμφο θέαμα, που άπλωνόταν γύρω της.

Πίσω της, μερικοί ιερείς και μοναχοί, με αναμμένα κεριά στα χέρια, έφελαν τη νεκρώσιμη ακολουθία. Οι βαρείες και πέν-θιμες φωνές τους έσβυναν σιγά-σιγά...

Και τότε η πομπή του δόγη ξεκίνησε και πάλι.

Τη στιγμή εκείνη, τα βλέμματα του Άλ-τιέρι και του Φόσκαρι διασταυρώθηκαν. Οι δυο άνδρες διάβασαν την ταραχή ο ένας στα μάτια του άλλου. Κι' οι δυο σκέφτον-ταν το ίδιο πράγμα:

«Αυτή η συνάντησι είναι κακό σημάδι. Άλλ'α για ποιόν από τους δυο;... Η μή-πως και για τους δυο;»

Στά στενά του Πιάδε

Τη νύχτα της 30ής προς την 30ήν 'Ι-ανουαρίου τα στενά του Πιάδε παρουσία-ζαν ένα περίεργο θέαμα.

Το άγριο τοπίο φωτιζόταν από πυρσούς που του έδιναν μία φαντασμαγορική όψη.

Γύρω σ' αυτούς τους πυρσούς συνωστί-ζονταν πολλοί άνθρωποι. Θα ξεπερνούσαν τους πεντακόσιους. Τα πρόσωπα τους ξε-κόβονταν στη λάμψη των πυρσών το ίδιο άγρια όσο και το τοπίο ολόγυρα.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήταν άπλησιμέ-νοι από το κεφάλι ως τα πόδια. Έκτός από τα πιστόλια και τα έγχυρίδια τους, κρατούσαν στα χέρια τους μακριά άρκε-βούζια.

Είχαν συγκεντρωθή στο μικρό πλάτωμα, που άπλωνόταν μπροστά στην είσοδο της

Μαύρης Σπηλιάς. Όσοι δεν χωρούσαν έ-κει ήταν σκαρφαλωμένοι στους γειτονικούς βράχους.

Μπροστά στην είσοδο της σπηλιάς, ένας άνθρωπος, άνεδασμένος στην προεξοχή έ-νος βράχου, μιλούσε.

Δεν άκούγες τίποτε άλλο εκτός από τη φωνή του.

Έκείνοι που τον περιστοιχίζαν δεν έκ-δήλωναν με κανένα τρόπο την έγκρισή ή την αποδοκιμασία τους. Θάλεγες πως ρου-φούσαν τα λόγια του.

Αυτός ο άνθρωπος που μιλούσε ήταν ο Ρολάνδος Κανδιάνο. Τελείωσε το λόγο του με τα εξής:

«Τώρα εισάστε άνδρες, άφου καταλά-δατε πως το μεγάλο καθήκον των ανθρώπν δεν είναι μόνο να προστατεύουν τους ά-δύνατους, αλλά και να συντρίβουν τους τυ-ράννους.

Γιατί τι αξία έχει η προστασία προς τους άδύνατους, όταν, από ανανδρεία, ά-νεχ-...»

Οι καταδυναστευόμενοι θα έξεγειραν-ται πάντα όσο υπάρχουν τύραννοι.

«Ο άσφαλέστερος, ο πιο έντιμος κι' ο πιο αίματηρός τρόπος για να προστατεύ-ουμε τους αδύνατους και να τους βγάξουμε από τη σκλαβιά τους είναι να τους γλυ-τώσουμε από τους τυράννους.

Είναι ανόητο να πιστεύετε ότι ύπαρ-χουν τύραννοι με καλά αισθήματα. Ένας άνθρωπος, που συγκεντρώνει μεγάλη έξου-σία στα χέρια του γίνεται κακός και επι-κίνδυνος.

«Όταν θα εξαφανισθούν οι τύραννοι, δεν θα υπάρχουν ούτε καταδυναστευόμενοι. Νά τί μάθατε και να γιατί γινίκατε άνδρες.

Για τον ίδιο λόγο, ούτε κι' εγώ μπορώ να δεχτώ την άπόλυτη έξουσία, που μου προσφέρετε.

«Αν νικήσουμε, θα πάρω στα χέρια μου για έξη μήνες τη διαχειρίσι των κρατικών υποθέσεων και θα προσπαθήσω στο διά-στημα αυτό να κάμω το λαό της Βενετίας να καταλάβη ότι η έλευθερία είναι το πολ-υτιμότερο αγαθό κι' ότι δεν του χρειάζε-ται άφεντικό για να μπορεί να ζήσει εύτυ-χισμένος. Έπειτα θα φύγω και δεν θα με ξαναβείτε ποτέ πιά».

Ο Ρολάνδος σταμάτησε.

Έκείνοι που τον άκούγαν, έβτε γιατί δεν ήταν η πρώτη φορά που τους έλεγε αυτά τα λόγια, είτε γιατί συμμερίζονταν τις άν-τιλήψεις του, δεν προσπάθησαν να τον κά-μουν ν' αλλάξει γνώμη.

—Είναι ανόητο να πιστεύετε ότι υπάρχουν τύραννοι με καλά αισθήματα! τότε ναε ο Ρολάνδος.

«Αλλ' ούτε αυτοί οι άνθρωποι, ούτε ο Ρολάνδος Κανδιάνο μπορούσαν να ξέρουν τί έκπληξες θα τους παρουσίαζε το μέλλον. Τη στιγμή εκείνη, ο Ρολάνδος ήταν ελικοκρινής. Και πίστευε ότι δεν θα χρειαζόταν να κρατήσει την εξουσία περισσότερο από έξη μήνες.

Αλλά δεν ήταν μόνο οι αντιλήψεις του, που τον παρακινούσαν σ' αυτή την απόφαση. Ο Ρολάνδος, μ' όλο που προσπαθούσε να τ'ον κρύψει, ήταν ένας απογοητευμένος. Πίστευε τώρα ότι τίποτε πια δεν μπορούσε να τον ενώσει με τη Λεονώρα. Κι' από τ' άλλο μέρος, έβλεπε πως η άγαστη του γι' αυτήν μεγάλωνε όλοένα. Γιατί, λοιπόν, να ενδιφερόθη για τη ζωή και για τον κόσμο; Όλα τα πράγματα έχαναν σιγά-σιγά την αξία τους στα μάτια του. «Αν επιθυμώ να νικήσω, σκεφτόταν, είμαι για να συντριβώ, για να πάντα τους τυράννους και για να διδάξω ένα λαό πως μπορεί να ζή ευτυχισμένος. Έπειτα θα φύγω μακριά και θα περάσω την υπόλοιπη ζωή μου άγνωστος ανάμεσα σ' άγνωστους».

Όταν τελείωσε το λόγο του, κατέβηκε από την προεξοχή του βράχου και μπήκε μέσα στο σπήλαιο.

Τον ακολουθούσαν εκεί μόνον οι άρχηγοί. Ο Ρολάνδος έδωσε στον καθένα απ' αυτούς τις διαταγές του για την 1η Φεβρουαρίου. Όλες οι ομάδες θάφευγαν μέσα στη νύχτα για τη Βενετία. Άλλες θα πήγαιναν εκεί από τη θάλασσα, άλλες θα-καναν πεζή τη διαδρομή.

Εκτός απ' αυτούς, χίλιοι ακόμη άνδρες είχαν φύγει τις προηγούμενες ημέρες και βρίσκονταν κι' όλες στη Βενετία.

Μικρότερες ομάδες είχαν καταλάβει διάφορα επίκαιρα σημεία γύρω στην πόλη.

Αλλ' ο Ρολάνδος δεν στηριζόταν μόνο στους ανθρώπους του βουνού. Είχε ακόμη πολλούς όπαδους ανάμεσα σ' εκείνους, που εργαζόνταν στο λιμάνι, στους επαγγελματίες και στους εμπόρους.

Ο Άλτιέρι είχε με το μέρος του το στρατό. Ο Φόσκαρι τους υπαλλήλους της δημοκρατίας.

Μόλις τελείωσε αυτή η συνέλευσι των ανθρώπων του βουνού, οι ομάδες άρχισαν να διευθύνονται, κάθε μία από το δρόμο που είχε ορίσει γι' αυτήν, προς τη Βενετία.

Ο Ρολάνδος ετοιμάστηκε κι' αυτός να φύγει και ζήτησε με το βλέμμα τον πιστό του σύντροφο.

— Έδώ είμαι, αφέντη, φώναξε ο Σκαλαμπρίνο, προχωρώντας προς το μέρος του.

Είναι ώρα να φύγουμε, του είπε ο Ρολάνδος.

— Ήθελα πρώτα να σ' μιλήσω, α-

φέντη, ψιθύρισε δειλά ο Σκαλαμπρίνο.

— Σ' ακούω.

— Άς φύγουν πρώτα οι σύντροφοί μας, ψιθύρισε ο κολοσσός.

Το σχέδιο του Σκαλαμπρίνο

Οι ομάδες έφευγαν ή μία έπειτα από την άλλη.

Οι άνθρωποι αυτοί ούτε ζητωκραύγαζαν, ούτε έδειχναν τον ένθουσιασμό των στρατιωτών που ξεκινούν για τη μάχη. Βαδίζαν ήρεμοι και σοβαροί, με τη συνείδηση ότι είχαν να κάμουν ένα μεγάλο έργο.

Πριν από μερικά χρόνια, οι περισσότεροι από αυτούς τους ανθρώπους ήταν ληστές. Άλλ' είχαν όλοι μέσα τους τον πόθο της ελευθερίας. Κι' αυτός ο πόθος έδωσε στο Ρολάνδο τη δύναμη να τους μεταμορφώσει και να τους κάμη στρατιώτες ενός ανώτερου ιδανικού.

Σ' έ λίγο, πάνω στο μικρό όροπέδιο, δεν βρισκόταν κανένας άλλος εκτός από τον Ρολάνδο και τον Σκαλαμπρίνο.

— Μίλησε, είπε ο Ρολάνδος στο σύντροφό του.

— Αφέντη, άρχισε ο Σκαλαμπρίνο με φωνή που έτρεμε ελαφρά, νομίζω πως ήρθε η στιγμή για να σ' άποχαιρέτησω...

Ο Ρολάνδος ανατρίχιασε.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε.

Ο Σκαλαμπρίνο δίστασε για μια στιγμή.

— Καθώρισα στον καθένα το ρόλο του, είπε έπειτα. Μόνον σ' έ μένα δεν άναθέσατε τίποτε...

— Άλλά σ'υ θα μείνης κοντά μου, άπάντησε ο Ρολάνδος. Ο δικός σου ρόλος είναι να με παρακολουθής παντού.

— Αφήστε με να τελειώσω, αφέντη, παρακάλεσε ο Σκαλαμπρίνο. Καθώρισα εγώ ένα ρόλο στον εαυτό μου... και σ' άς ζητάω για χάρι να μ'ην μ'οι κάμετε καμιά έρώτησι πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Για να μπορέσω, όμως, να πραγματοποιήσω εκείνο που έχω στο μυαλό μου, πρέπει να φύγω από τώρα...

— Σκαλαμπρίνο!

— Έχετε καμιά αντίρρηση, αφέντη;

— Ορκίσου μου, ότι δεν έχεις πάρει την απόφαση να σκοτωθής.

Ο κολοσσός ανατρίχιασε με τη σειρά του. Άλλά δεν άπάντησε στην έρώτησι του Ρολάνδου.

Ο Κανδιάνο πήγε τότε κοντά του και τον έπιασε από το χέρι.

— Αυτός είναι ο σκοπός σου, του είπε. Ή ζωή σου έγινε, λοιπόν, άνυπόφορη;

— Αφέντη, άπάντησε ο κολοσσός, μήπως είναι για σ' άς υποφερτή; Ήμουνά ένα

κτίνος. Σεις έυπνήσατε τ' άνθρώπινα ένστικτα μέσα μου. Μαθαίνοντας με να αισθάνομαι και να σκέφτωμαι, με μάθατε ταυτόχρονα να υποφέρω. Όταν γνώρισα την Μπιάνκα, νόμισα πως ό παραδείσιος άνοιγόνταν μπροστά μου. Ός τότε κανένα φώς δεν είχε φτάσει ως τα σκοτάδια της ψυχής μου... Είχα μια κόρη... Το κακό για μένα ήταν, ότι άρχισα να την λατρεύω και τώρα που την έχασα, όλα έσβυσαν γύρω μου... Ναι, αφέντη, είναι αλήθεια πως η ζωή έγινε άνυπόφορη για μένα... Άλλά μη νομίζετε πως έχω σκοπό να σκοτωθώ...

Γιατί, αν έχασα την κόρη μου, έχω σ' άς και ξέρετε, αφέντη, πως σ' άς αγαπάω τόσο πολύ, που θα μπορούσα ακόμη και τώρα να βρίσκω τη ζωή υποφερτή... Σ' άς όρκίζομαι, αφέντη, πως δεν πρόκειται ν' αυτοκτονήσω... Αυτό, όμως, που θα κάμω, μπορεί να προκαλέση το θάνατό μου... Νά γιατί θέλω να σ' άς άποχαιρέτησω!...

— Άλλά τί είναι αυτό που σκοπεύεις να κάμης;

— Σ' άς παρακαλώ, αφέντη, μη με ρωτάτε...

Ο Ρολάνδος έμεινε μερικές στιγμές συλλογισμένος.

— Κι' αν γλυτώσης, είπε, μ'οι υπόσχεσαι ότι θάρθης να με βρής χωρίς να κάμης κανένα κακό στον εαυτό σου;

— Ναι, αφέντη, άπάντησε με σοβαρό ύφος ο Σκαλαμπρίνο, το όρκίζομαι... Και τώρα, έπειδή το πράγμα είναι βιαστικό και πρέπει να φτάσω εγκαίρως εκεί που θέλω, έπιτρέψτε μου να σ' άς άποχαιρέτησω...

Για πρώτη φορά ο Σκαλαμπρίνο άπλωσε πρώτος το χέρι του.

Ο Ρολάνδος του άνοιξε την άγκαλιά του.

Οι δύο άντρες έμειναν κάμποσα λεπτά άγκαλιασμένοι. Ή συγκίνησι που έννοιωθαν ήταν πολύ μεγάλη. Από το μυαλό τους περνούσε η ίδια σκέψι: Βλέπονταν ίσως για τελευταία φορά.

Ενας λυγμός φούσκωσε το στήθος του Σκαλαμπρίνο. Έπειτα άποτραβήχτηκε γρήγορα κι' άπομακρύνθηκε με μεγάλα βήματα.

Ο Ρολάνδος κατέβηκε μόνος του από το βουνό. Ένας άνθρωπος τον περιμενε μ' ένα άλογο σ' ένα ώρισμένο μέρος.

— Θέλετε να σ' άς συνοδεύσω, αφέντη; ρώτησε.

— Όχι, άπάντησε ο Ρολάνδος. Πήδησε άμέσως πάνω στο ζώο κι' άρχισε να καλπάζη προς το μέρος του Μίστρε.

Άπάνω στον τάφο της Μπιάνκας

Ο Σκαλαμπρίνο, όπως είδαμε, άπομακρύνθηκε με μεγάλα βήματα.

Άλλ' έπειτα από καμιά είκοσαριά μέτρα, σταμάτησε και κρύφτηκε πίσω από ένα βράχο.

Από τη θέση αυτή είδε το Ρολάνδο που κατέβαινε από το βουνό.

Σ' έ λίγο η σιλουέττα του χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Ο Σκαλαμπρίνο βγήκε τότε από τον κρυψώνα του και ξαναγύρισε στο μικρό πλατώμα που άπλωνόταν μπροστά από το Μεγάλο Σπήλαιο.

Προς τ' άριστερά ύψωνόταν ένας μεγάλος σωρός από πέτρες.

Κάτω απ' αυτές βρισκόταν ο τάφος της Μπιάνκας.

Ολόγυρα μερικά δενδρύλλια, που τ' ά είχαν φυτέψει οι σύντροφοι του Ρολάνδου, ύψωναν τις άδύνατες κορμοστασιές τους.

Ο Σκαλαμπρίνο, προχωρούσε με μικρά βήματα ανάμεσα σ' αυτά τ' ά δενδρύλλια και κάθε τόσο άπλωνε τ' ά χέρια του και χάιδευε τ' ά φυλλώματά τους.

Μ' αυτό τον τρόπο άποχαιρέτοσε την Μπιάνκα.

Ήξερε πως ποτέ πια δεν θα ξαναγύριζε σ' αυτό το μέρος, όπου άναπαύονταν η άγαπημένη του κόρη.

Πέρασε έτσι κάμποση ώρα.

Ο Σκαλαμπρίνο δεν έδγαζε λέξι από το στόμα του.

Άλλά, ξαφνικά, λύγισε τ' ά γόνατά του και, πέφτοντας μπρούμυτα πάνω στο χώμα, έπιασε το κεφάλι του με τ' ά δυο του χέρια κι' άρχισε να κλαίη με λυγμούς.

Έπειτα από λίγο, η σελήνη, βγαίνοντας

από τ' ά σύννεφα, φώτισε με την πένθιμη λάμψη της το άγριο τοπίο.

Ο Σκαλαμπρίνο σηκώθηκε τότε και, χωρίς να γυρίση ούτε μια στιγμή το κεφάλι του πίσω, άρχισε να κατεβαίνει το βουνό.

Προχωρούσε σαν αυτόματο.

Περπάτησε έτσι όλη τη νύχτα και κατά τ' ά σημεράματα έφτασε στο Τρεβίζο.

Ένοιαβε τώρα μια πολύ μεγάλη κούρασι και κατάλαβε πως δεν θα μπορούσε να συνεχίση το δρόμο του με τ' ά πόδια. Νοίκιασε, λοιπόν, ένα άμάξι και έιπε στον άμαξά να τον πάη στο Μίστρε.

Χώθηκε κατόπιν στο δάσος, όπου ο Βέμπο είχε βρή άλλοτε την Μπιάνκα και διευθύνθηκε με τ' ά πόδια προς το μέρος της λιμνοθάλασσας.

Όταν έφτασε στην άκτή, νοίκιασε μια βάρκα που τον έφερε στη Βενετία.

Στη ναυαρχίδα

Ήταν το βράδυ της 31ης Ίανουαρίου.

Ο Σκαλαμπρίνο διευθύνθηκε άμέσως στο Λίντο και μπήκε σ' ένα καπηλειό, όπου πα-ράγγειλε να του φέρουν ένα λιτό γεύμα.

Μόλις άγγιξε, άλλωστε, τ' ά φαγητά που του έφερε ο κάπελας. Ήπτε, αντίθετα, δυο ή τρεις κύπες κρασι που άναψωγόνταν τις δυνάμεις του.

Στήριξε κατόπιν το κεφάλι του στα χέρια του και στήλωσε το βλέμμα του στην πόρτα.

Κατ' ά τις έννήσ, ένας άνθρωπος, που φορούσε στολή ναύτου, μπήκε στο καπηλειό και, μόλις είδε τον Σκαλαμπρίνο, πήγε και κάθισε κοντά του.

— Ήρθα στην ώρα μου; έιπε.

— Ναι, άπάντησε ο κολοσσός. Είσαι έτοιμος;

— Ναι. Και σεις έχετε τ' ά χρήματα;

Ο Σκαλαμπρίνο έδειξε με το χέρι τη δερματίνη ζώνη του.

Το πρόσωπό του ναύτης έλαμψε άμέσως από χαρά.

— Ελάτε, έιπε.

Ο Σκαλαμπρίνο πλήρωσε το λογαριασμό του και βγήκε από το καπηλειό μαζί με τον ναύτη.

— Πάς θα τ' ά καταφέρης; ρώτησε ο κολοσσός έπειτα από μερικά βήματα.

— Αυτό είναι δική μου δουλειά, άπάντησε ο ναύτης.

Άρχισαν να προχωρούν μέσα από τ' ά στενωσόκακα που βρίσκονταν γύρω στο λιμάνι. Δεν μιλούσαν ούτε ο ένας ούτε ο άλλος.

Μέσα στον όρμο ξεχωρίζαν εδώ κι' εκεί τ' ά περήφανα καράβια της δημοκρατίας. Τ' ά φανάρια που είχαν σ' ά κατάρτια και στο κατάστρώμά τους, ξέσχιζαν το σκοτάδι της νύχτας. Οι άνταυγίες τους σερίανιζαν πάνω στα κύματα.

Ο ναύτης άνοιξε μια πόρτα, ανέβηκε μια ξύλινη σκάλα και μπήκε μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο, όπου άναψε άμέσως ένα φα-νάρι που κρεμόταν από τον τοίχο.

Σ' έ μια γωνιά βρισκόταν ένα μεγάλο δέμα. Ο ναύτης το έδειξε στον Σκαλαμπρίνο και του έιπε:

— Τ' ά έφερα για σ' ένα.

Ο κολοσσός άνοιξε άμέσως το δέμα. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν μια στολή ναύτη, που ταίριαζε στο κορμί του.

Άρχισε άμέσως να πετάη τ' ά ρούχα του και ν' ά φορή εκείνα που βρίσκονταν μέσα στο δέμα. Βγάζοντας τη ζώνη του, την έριξε προς το μέρος του ναύτη, λέγοντας:

— Μέτρησε τ' ά ν' ά ιδής αν είναι σωστά.

Ο ναύτης άνοιξε τη θήκη της ζώνης, έβγαλε τ' ά χρήματα που θήκη της ζώνης, άρχισε να τ' ά μετρά με προσοχή.

— Σωστά είναι! έιπε όταν τελείωσε το μέτρημα.

Ο Σκαλαμπρίνο είχε φορέσει τώρα τη στολή που του είχε φέρει ο ναύτης.

— Πότε θα επιβιβάσθουν οι στρατιώτες; ρώτησε.

— Τ' ά σημεράματα, άπάντησε ο ναύτης.

— Καλά. Λέγε τώρα πως θα τ' ά καταφέρουμε.

— Μη νοιάζεσαι για τίποτε, έιπε ο ναύτης. Μόνον αν την ώρα που θα πλευρί-σουμε σ' έ ρωτήση κανένας, πές του όπως κι' έγω... ή καλύτερα μ'ην του πής τίπο-τε...

Και τ' ά τώρα, έμπρός! Γιατί, έπειτα

από τις έντεκα, δεν θα μπορέσουμε να κά-νουμε τίποτε.

Έκρυψε κατόπιν τη ζώνη μέσα στο τζάκι κι' έκαμε νόημα στον Σκαλαμπρίνο να τον ακολουθήση.

Κατέβηκαν και πάλι στο λιμάνι κι' άρ-χισαν να προχωρούν στο μουνάγιο.

Έφτασαν σ' έ λίγο σ' έ μια από τις άπο-δάρες.

Μια βάρκα ήταν δεμένη εκεί.

— Έμπρός! έιπε ο ναύτης.

Και πήδησε μέσα σ' αυτήν.

Ο Σκαλαμπρίνο τον άκολουθούσε.

Ο ναύτης είχε πιάσει κιόλας τ' ά κουπιά στα χέρια του.

Η βάρκα άρχισε να πλέη προς το μέ-ρος, όπου βρίσκονταν τ' ά πολεμικά πλοία της δημοκρατίας.

Έπειτα από λίγο, ο ναύτης έδειξε στον Σκαλαμπρίνο ένα μεγάλο σκούρο όγκο που βρισκόταν λίγο παράμερα από τ' ά άλλα πλοία.

— Νά ή ναυαρχίδα, του έιπε. Θα πλευ-ρίσουμε σ' έ λίγο. Μ'ην ξεχάσης, ό,τι σου έίπα.

Ο Σκαλαμπρίνο άπλωσε το χέρι του κι' άγγιξε στον ώμο το συνοδό του.

— Θέλεις μια συμβουλή, φίλε; του έιπε.

— Την άκούω.

— Άκουσε, λοιπόν. Μόλις με π' άς στο πλοίο, πήδησε στη βάρκα και ξαναγύρισε στην ξηρά, αν, βέβαια, μωρής να τ' ά κά-μης...

Ο ναύτης ξεκαρδίστηκε σ' ά γέλια.

— Εύχαριστώ για τη συμβουλή, έιπε. Κι' έγω το ίδιο σκεφτόμουν να κάμω...

Φαντάστηκες, λοιπόν, πως δεν καταλα-βαίνω;

Ο Σκαλαμπρίνο άπόφυγε ν' ά τον ρω-τήση τί ήταν εκείνο που καταλάβαινε.

Η μικρή βάρκα περνούσε τώρα πίσω από την ναυαρχίδα. Έκαμε κατόπιν μια στροφή και διευθύνθηκε προς την πλώρη.

Ο ναύτης σφύριξε τότε ελαφρά.

Άκούστηκε άμέσως ένα όμοιο σφύριγμα από το πλοίο.

Ο ναύτης έδεσε τότε τη βάρκα σ' ένα από τ' ά σχοινιά που κρέμονταν από το πλοίο και πιάστηκε από ένα άλλο.

— Μπορείς ν' ανεβής; ρώτησε. Πρόσεξε! Δεν πρέπει να φανής αδέξιός, γιατί θα μ' άς καταλάβουν...

— Μπορώ, άπάντησε ο Σκαλαμπρίνο.

Ο ναύτης τινάχτηκε ανάλαφρος προς τ' ά πάνω. Τη στιγμή που πηδούσε στο κα-τάστρωμα, είδε και τον Σκαλαμπρίνο ν' ά κ'άνη το ίδιο.

«Θα είναι κάποιος παλιός ναύτης», σκέ-φτηκε.

Το κατάστρωμα ήταν έρημο. Τ' ά φανάρια που κρέμονταν από τ' ά κατάρτια και τ' ά σχοινιά μόλις έρριχναν κάποιες δειλές άν-ταυγίες πάνω στο πλοίο.

Μόνον οι φρουροί άγρυπνούσαν. Ύπ'ήρ-χαν τρεις προς τ' ά άριστερά κι' άλλοι τρεις προς τ' ά δεξιά.

Ο Σκαλαμπρίνο είχε πηδήσει κοντά σ' έναν απ' αυτούς τους φρουρούς. Χωρίς ν' ά δείξη την παραμικρή ταραχή, διευθύνθηκε άμέσως προς το μεγάλο κατάρτι, σαν άν-θρωπος που ήξερε καλά το έσωτερικό του πλοίου.

Ο ναύτης που τον συνώδευε, είχε στα-ματήσει κοντά στο φουρό.

— Έσύ είσαι, Γκιουζέπε; ρώτησε.

— Ναι. Άργησες. Λουίζι. Ποιος ήταν μαζί σου;

— Θέλεις να κερδίσης δυο σκούδα; ρώ-τησε ο ναύτης, χωρίς ν' άπαντήσει σ' αυτή την έρώτησι.

— Άν θέλω λέει! Άπό έδδομάδες τ' ά-ρα δεν έχω πιάσει ούτε πεντάρα στα χέ-ρια μου.

— Άφού είναι έτσι, πάρε τότε το ένα σκούδο... Άλλά μ' έναν όρο... Δεν θ' ά-ναφέρης πως ο σύντροφός μου κι' έγω γυ-ρίσαμε άργά.

— Καλά... καλά... Και τ' ά άλλο σκούδο;

— Άκουσε... Θα πάω να περάσω μπροστά από τον όπλονόμο, για ν' ά ιδή πως είμαι έδώ... Έπειτα θα φύγω... Εί-χα μια κατάρτησι... Καταλαβαίνεις;

— Καταλαβαίνω... Άλλά δ' έ μου λ' ές ποιόν θα πετάξουν αύριο το πρωί άλυσσο-δεμένο μέσα στη φυλακή;... Έμένα, βέ-βαια.

— Κουτέ! Στις τέσσερες το πρωί θα γυρίσω.

— Τ' ά όρκίζεσαι;

— Μά την Παναγία και τον Ίησου Χρι-στό! Λέγε λοιπόν!... Θα μ' άφήσης να στρίψω;

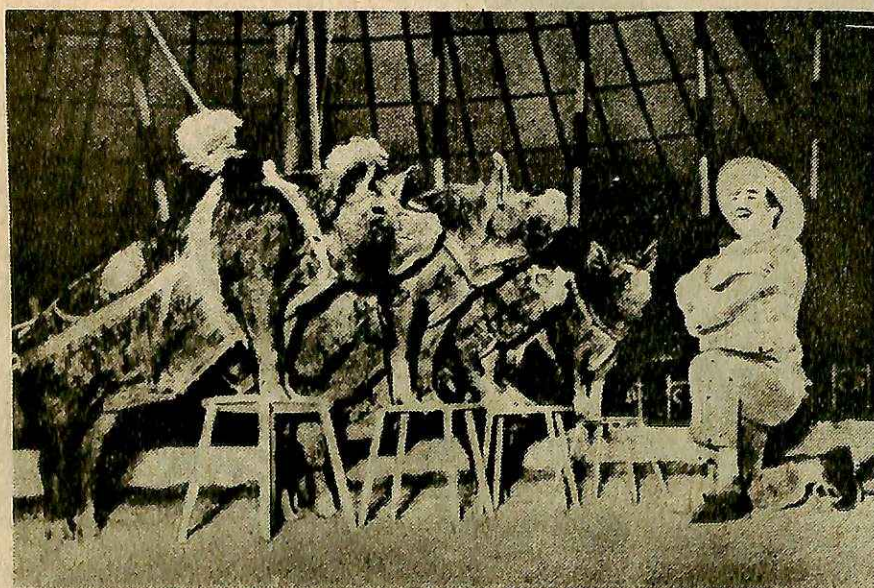
— Λέγε λοιπόν!... Θα μ' άφήσης να στρίψω;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Έκδοσεις

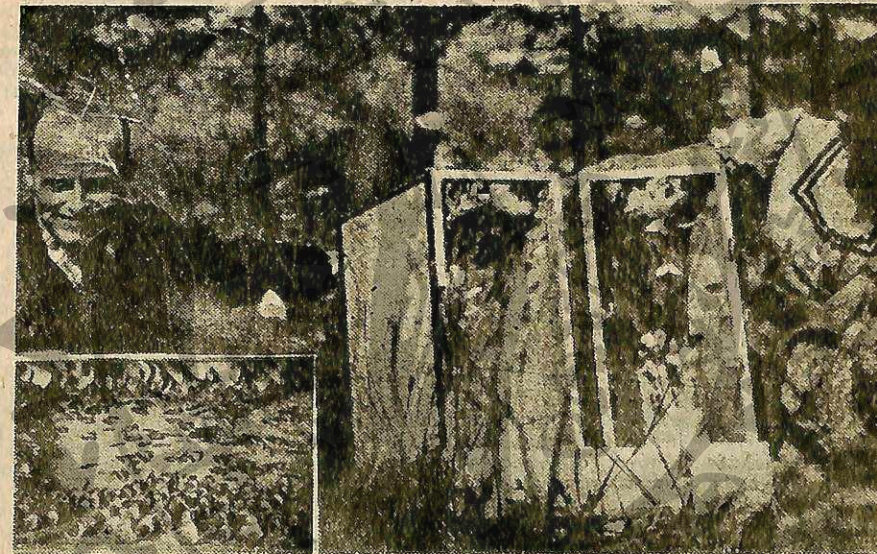
Οι «Έκδόσεις Μπεργκαδό» έκυκλοφόρησαν το άριστουργηματικό μυθιστόρημα της Άννας Μαρίας Σελίνο «Ντεζίνε», 610 σελίδες με 6 διχρώμους έντός του κεμμένου και καλλιτε-χνικό εξώφυλλο.

—Ο κ. Χρήστος Σωκρ. Σολομωνίδης εξέ-δωκε μια εξαιρετικό ενδιαφέροντος ιστορική έργασία, με τον τίτλο «Το θέατρον στη Σμύρ-νη», που προκαλεί το θαυμασμό για τον πλού-τον των στοιχείων που έρευνήτου και την σο-φή επιστημονική μέθοδόν του. Πρόκειται για ένα συναρπαστικό βιβλίο, που δίνει παραστα-τικά όλη τη θεατρική ζωή της Σμύρνης από το δέκατο έβδομο αιώνα μέχρι της εποχής μας.

ΧΟΙΡΟΙ ΣΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟ

Πως μπορούσε ποτέ ν' ά φανταστή πως οι χοίροι είναι δυνατόν ν' ά εκγυμνασθούν και ν' ά εμφανισθούν ως ν' άμερο σ' ένα ίπποδρόμιο; Το κατορθώμα αυτό το πέτυχε ο Άγ-γλος θηριοπαστής Τζον Χούπ, που από έδώ και είκοσι χρόνια άσχολείται με την εκγύμνασι διαφόρων ζώων. Ο Χούπ διατείνεται πως οι χοίροι είναι ευφύεστεροι από τ' ά άλλα και με το νομικό του το άπεδείξε.

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

Δέκα χιλιάδες πεταλούδες που έχουν σημαδεμένα τ' ά φτερά τους, μ' ένα ιδιαίτερο χρώ-μα, εξαπολύθηκαν τις μέρες αυτές από τη Βόννη της Γερμανίας προς την ύπαιθρο. Με τον τρόπο αυτό οι Γερμανοί επιστήμονες θέλουν ν' άξιολογήσουν τους άγνώστους, ως τώρα, νόμους που διέπουν την μεταναστεύσι τους. Όποιος άγρότης πιάση πεταλούδες σημαδεμένες μπορεί να τις στείλη στο Ζωολογικό Μουσείο Κανιχ της Βόννης και θα άμειβθή.

—“Αν τὸν ξαναδῆς, γράψ’ τονεῖ! ἔλεγε ὁ δάσκαλος στὸν πρωτάρχηλο.

Συνηθισμένες φράσεις καὶ παροιμίες

Ποιά εἶναι ἡ ἱστορία τους

Ἀπὸ τὸν πρῶτο αἰῶνα ἡ ἐπικοινωνία τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν Ἀσιατικὸ κόσμον, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν εἰσαγωγὴν πληθώρας γελωτῶν καὶ ἐξευτελιστικῶν δεισιδαιμονιῶν, πού κατέκλυσαν ὅλες τὶς ἐπαρχίες τῆς Ἰταλίας. Ἐκείνοι πού φοβόντουσαν τὸ μάτιασμα, κατέφευγαν στὶς μάγισσες γιὰ νὰ τοὺς ξορκίσουν μὲ ἕνα πολὺ περίεργον τρόπο: Οἱ μάγισσες αὐτές εἶχαν μερικὸς γυμνασμεύους... ψύλλους, πού πιθόσαν γύρω ἀπὸ ἕνα πιάτο μὲ νερό. Ἄν ὁ ψύλλος ἔπεφτε μέσα καὶ πνιγόταν, τότε αὐτὸς πού τὸν μύτιαζε ἦταν ἐχθρὸς. Ἄν συνέβαινε τὸ ἀντίθετο — ἂν δὲν πνιγόταν δηλαδὴ — τότε τὸ μάτιασμα ἦταν ἀπὸ φίλο, πράγμα πού θὰ περνούσε γρήγορα. Κάποτε μιὰ μάγισσα ὑπέδειξε σ’ ἕναν πελάτη τῆς ἕνα τέτοιο ἐχθρὸ μὲ τ’ ὄνομά του. Ἐκείνος πῆγε, τὸν βόηκε καὶ τὸν σκότωσε. Ἔτσι ἄρχισε μιὰ φοβερὴ βεντέτα ἀνάμεσα σὲ δύο οἰκογένειες, πού κράτησε πολλὰ χρόνια. Ὡστόσο ἀπὸ τὸ δραματικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο, πού τὸ προέβλεψε μιὰ ἀνόητη πρόληψι, βγήκε ἡ φράσι «γιὰ ψύλλου πηδήμα», πού τὴν λέμε γιὰ κεινούς πού κάνουν φασαρίες μὲ τὸ παραμικρό.

Παλαιότερα, ὅταν τὰ παιδιά μάθαιναν τὰ ὑποκοριστικά, ὁ δάσκαλος τοὺς ἔλεγε ὅτι ἡ ἀρχὴ τὸς κατὰλῃς ἦταν σέ -ιο καὶ ὅτι στὰ μεσαιωνικὰ χρόνια ἦταν σέ -ιον καὶ -ιν, γιὰ νὰ καταλήξει στὸ τέλος στὸ ἀπλό -ι. Π. χ. παιδίον, παιδίν, παιδί. Ἐπίσης τοὺς διδάσκει ὅτι ὁ τύπος τῶν θηλυκῶν τριτοκλίτων ἦταν σέ -ις καὶ κατέληξε νὰ φύγῃ τὸ τελικὸ -ς. Π. χ. πόλις, πόλι. Ὅταν τοὺς τελευταίους αἰῶνες ἀρχίσαν νὰ γράφουν τὸ «ἐχέρι», τὸ «ἐπόδι», χωρὶς τὸ -ν καὶ ἡ πίστι, ἡ πόλι χωρὶς τὸ -ς, οἱ τύποι πού εἶχαν τὸ νι καὶ τὸ σίγμα θεωροῦνταν οἱ πῶ σωστοί καὶ οἱ κομωτέροι. Γι’ αὐτὸ ὅποιος μιλοῦσε μὲ τὸ νι καὶ μὲ τὸ σίγμα, μι-

λοῦσε σωστὰ καὶ τέλεια. Ἀπ’ αὐτὸ λοιπὸν βγήκε ἡ φράσι «τοῦ τὰ εἶπα μετὰ νι καὶ μὲ τὸ σίγμα», πού τὴν λέμε συνήθως ὅταν βάζουμε κάποιον στὴ θέση του. Στὰ μεσαιωνικὰ πάλι σχολεῖα, ὁ δάσκαλος διάλεγε ἕνα μαθητὴ, τὸν πῶ ἐξυπνὸν καὶ τὸν πῶ δυναμικὸ, πού τὸν ἔπαιρνε σὰν βοηθὸ του. Ὁ μαθητὴς αὐτὸς ἀναλαμβάνει νὰ διδάξῃ τοὺς συμμαθητὰς του καὶ καλεῖτο «πρωτόσχολος» ἢ «πρόσχος». Συγχρόνως ὁμας πρόσχε ἂν οἱ μαθητὰ ἦταν φρόνιμοι. Ὅσοι οἱ ἀπ’ αὐτοὺς ἦταν ἄτακτοι, τοὺς σημείωνε καὶ τοὺς ἔδινε στὸ δάσκαλο λίγο προτοῦ σχολάζουν. Ὁ δάσκαλος κύτταζε τὰ ὄνοματά κι’ ἂν ἕνας μαθητὴς εἶχε τιμωρηθῇ ἄλλοτε, τὸν ξανατιμωροῦσε. Ἄν ὅχι, τὸν συγχωροῦσε γιὰ πρώτη φορά. Ἐλεγε ὁμας στὸν πρωτόσχολο στερεότυπα: —“Αν τὸν ξαναδῆς, γράψ’ τονε.

Δηλαδή, ἂν τὸν ξαναδῆς νὰ κάνῃ κάποιο κακοῦργιο παράπτωμα, νὰ τὸν ξαναγράψῃς κι’ ἐγὼ θὰ τὸν τιμωρήσω. Ἡ φράσι αὐτὴ τοῦ βυζαντινοῦ δασκάλου, εἰμεινε ὡς τὰ χρόνια μας καὶ τὴν λέμε σὲ πολλές καὶ διάφορες περιπτώσεις. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη ἐκείνη, πού τὰ μεσαιωνικὰ σχολεῖα ἦταν ἀληθινὴ κόλασι, κατάντησε ἡ λέξι «παιδεύω» ἢ «παιδεύομαι», νὰ σημαίνει τυραννὴ ἢ τυραννισμό.

Ἡ χρονολογία τῆς πρώτης ἐμφάνισης τοῦ καπνίσματος, δὲν εἶνε ἐξακριβωμένη. Ἀλλ’ οἱ ἱστορικοὶ θεωροῦν τὴν Ἀσία ὡς πατρίδα τοῦ καπνίου, ἄλλοι δὲ τὴν ἀρχαία Ῥώμη. Οἱ Ῥωμαῖοι συνήθιζαν νὰ καίνε διάφορα ἀρωματικά φυτὰ μέσα σὲ εἰδικὰ δοχεῖα καὶ εἰσέπνεαν κατόπιν τὸν καπνὸν τοὺς. Γενοῦς ὁμας εἶνε ὅτι οἱ πρῶτοι ἐξερευνηταί, πού ἀνακάλυψαν τὴν Ἀμερικήν, ὅταν γύρισαν στὴν πατρίδα τους, ἦταν τέλειοι καπνισταί! Τοὺς εἶχαν συνθίσει οἱ Ἰθαγενεῖς Ἀμερικανοί, οἱ ὅποιοι γνώριζαν τὴν χρῆσι τοῦ

καπνίου. Ἀπὸ τοὺς παλαίστοπορους αὐτοὺς διαδόθηκε κατόπιν τὸ καπνισμὸς στὴν Εὐρώπην. Ἐπειδὴ ὁμας ἡ βιομηχανία τοῦ καπνίου τότε δὲν ἦταν ἀρκετὰ προηγμένη, ἔκοβαν χλωρὰ τὰ φύλλα καὶ τὰ ἔβαζαν στὶς πίπτες τους. Μόλις ὁμας καπνίζαν ἀπ’ αὐτὸ τὸν καπνὸν, μεθοῦσαν κι’ ἔκαναν φρικιαστικὰ ἐγκλήματα. Ὁ βασιλεὺς Ἰακώβος Α’ τῆς Ἀγγλίας ἐξέδωσε τότε ἕνα διάταγμα, πού ἀπαγόρευε ἀπολύτως τὸ καπνισμὸν. Ὁ Ἰακώβος ἔκανε ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο: Παράγγειλε μιὰ τερατὴν προτομὴ, μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ σατανᾶ, τοῦ ἔβαλε μίαν πίπτα στὸ στόμα καὶ τὴν τοποθέτησε στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου. Ὅποιος λοιπὸν συλλαμβανόνταν νὰ καπνίζῃ καὶ τὸν πῆγαιναν νὰ δικασθῇ, τὸν ἔδειχναν τὴν διαισθητικὴν προτομὴν μὲ τὴν πίπτα καὶ τοῦ ἔλεγαν: —“Απὸ τὸ σατανὰ πὺ ἐξαρτηθῇ ἡ τιμωρία σου θὰ σοὺ ἐπιβάλουμε. Ἄν καπνίσῃς κι’ αὐτὸς, θὰ σὲ ἀφήσω με ἐλεύθερο...

Φυσικὰ ἡ προτομὴ πολλὰς φορὲς... καπνίζε, γιὰτὶ πῖσω τῆς εἶχε τοποθετηθῇ ἕνα εἰδικὸ ἀπορροητικὸ μηχανήμα. Αὐτὸ ὁμας γινόταν μόνον γιὰ ὅσους ἀπὸ τοὺς κατηγορουμένους τὰ εἶχαν καλά μετὰ τοὺς δικαστὰς. Ἔτσι ἡ φράσι «κόπτε τοὺ καπνιστὰς» πού τὴν λέμε σὲ πολλὰς καὶ διάφορες περιπτώσεις καὶ τὴν θεωροῦμε γιὰ δική μας, εἶναι καθαρὰ ἀγγλική. Τὴν ἔλεγαν δὲ οἱ ὑπηκόοι τοῦ Ἰακώβου, γιὰ νὰ δείξουν πόσο ἀδίκῃ ἦταν ἡ δικαιοσύνη τῆς ἐποχῆς τους.

Κάποτε ἔγραψε στ’ αὐτιά τοῦ Δημοσθένη ἡ φήμη ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας ἦταν μανιώδης οἰσιόπτης κι’ ὅτι καυχίονταν δημόσια γι’ αὐτὸ. Ὁ Δημοσθένης εἶπε τότε χαμογελώντας: —“Αὐτὸ δὲν εἶναι προτέρημα βασιλείας, ἀλλὰ προτέρημα... σφουγγαρίου!

Ἡ φράσι αὐτὴ τοῦ μεγάλου ἐκείνου ῥήτορα, εἰμεινε ὡς τὰ χρόνια μας μὲ μιὰ μικρὴ παραλλαγή. Γιὰ κάποιον πού ἔερωμε ὅτι πίνει πολὺ, λέμε συνήθως ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι ἀνθρωπῆς, ἀλλὰ σφουγγαρί. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος πάλι, ὁ γυῖος τοῦ Φιλίππου, ὑπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ μεγαλύτερος τῶν ἐστειμένων μπεκρήδων. Πολλὰς φορὲς, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ κρασιοῦ, κοιμήθηκε ἐπὶ δύο μέρες συνεχῆ. Εἶναι γνωστὸ ἀκόμη ὅτι, πῶν ὅτὸ μεθύσι του, σκότωσε τὸν Κλεῖτο, ἕνα ἀπὸ τοὺς καλύτερους Μακεδόνες στρατηγούς, στὸν ὁποῖο ὤφειλε τὴ ζωὴ του. Ἀπὸ τὴν πράξι αὐτὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου, βγήκε ἡ παροιμία «μπεκρὴς βασιλεὺς», φωνιάς τῶν φίλων του. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ ὠραίου φύλου στὴν ἀρχαίότητα, ὑπάρχον πολλὰς γυναῖκες πού κατέβαζαν ὁλοκληρὸς τὸν νοῦν τους. Αὐτὲς μάλιστα ἀνακατεύον τὸ πῖστο τους μὲ μιὰ εἰδική σκόνην, πού ἔκανε τὸ κρασί νὰ γίνεται πῶ τσουχτερό. Ἀπ’ αὐτὸ βγήκε ἡ φράσι «τὰ τσουχάμα».

ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΓΙΩ

Οἱ κομψὲς λουόμενες τῶν μεγάλων κοσμικῶν πλᾶς ἀναζητοῦν πάντοτε κατὰ καινουργίον πὺ νὰ τὶς κάνῃ νὰ ἐξακριβώσουν καὶ νὰ δείχνῃ πὺς ἔξωρουν ποιά εἶνε ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας. Ἐκμεταλλεόμενες τὴν ματαιοδοξία τους αὐτὴ ὁ περιφημὸς Παρισιὸς ῥάφτης Ζάν Ντεσάι, πού εἶναι καὶ γνωστὸν ἐλληνικῆς καταγωγῆς, λανσάρει ἕνα καινούργιο χρώμα γιὰ τὰ καλοκαίρινα κοστούμια τοῦ μπάνιου: τὸ «φράξ-Γκωγὲν». Αὐτὸ εἶναι τὸ χρώμα τοῦ μαγνῶ τῆς φωτογραφίας μας, πὺ παρουσιάζει ἕνα ἀπὸ τὰ μαννέκν τοῦ Ντεσάι.

Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΡΕΑΛΙΣΜΟΥ

Στὸ Παρίσι ἐγίνε πρὸ ἡμερῶν μιὰ ἐκθεσις ἔργων τοῦ Μιλανέζου ζωγράφου Ἀρτσιμπόλιντο ὁ ὁποῖος γεννήθηκε τὸ 1530 καὶ ἦταν ἐπὶ Μαξιμιλιανὸ Β’ καὶ Ροδόλφου Β’ ὁ ζωγράφος τῆς αὐστριακῆς αὐλῆς. Γνωστὸς γιὰ τοὺς ιδιότροπους πίνακές του, ὁ Ἀρτσιμπόλιντο θεωρεῖται σήμερὰ πρόδρομος τοῦ σουρρεαλισμοῦ. Ἀπόδειξις τὸ ἀνωτέρω πορταῖτο ἐνὸς μαννάδῃ πού εἶναι φτιαγμένο μὲ... λαχανικά!...

Ἡ νομολογικὴ Ζωὴ

Ὁ Ὅθων καὶ οἱ ὑπουργοί

ΔΕΝ ἦταν πολὺ εὐχάριστες οἱ συνεργασίες τοῦ πρώτου βασιλεῖ τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοὺς ὑπουργούς του, ἂν καὶ ὁ Ὅθων ἦταν καλοπράϊτος καὶ ἀγαθώτατος ἄνθρωπος καὶ ἀγαπᾶσε ἐξαιρετικὰ τὸν τόπον. Κι’ αὐτὸ ὀφείλταν σὲ δύο κυρίως λόγους: Στὸ ὅτι ὁ Ὅθων, δὲν ἄκουγε καλὰ κι’ ἔτσι ἀναγκάζονταν οἱ ὑπουργοί, μὲ τὴ βοήθειά του, νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, κι’ ἀκόμη γιὰτὶ δὲν ἔπαιρνε γρήγορα ἀποφάσεις. Εἶχε δὲ μιὰ φυσικὴ ἀναβλητικότητα, πού τὴν ἔκανε μεγαλύτερη ἡ υπερβολικὴ εὐσυνειδησία του καὶ ὁ φόβος του μὲ τὸν πυχὸν καὶ ἀδίκῃ κανένα. Σπανίως ὑπόγραφε τὰ διατάγματα καὶ τοὺς νόμους τὴν πρώτη ἡμέρα πού τὰ πῆγαιναν οἱ ὑπουργοί. Συνήθως τὰ κρατοῦσε γιὰ νὰ τὰ μελετήσῃ. Καὶ ἡ μελέτη διαρκούσε ἐβδομάδες καὶ μῆνες. Ἔτσι μαζεύονταν στίδες στὸ γραφεῖο τοῦ Ὁθωνος τὰ διατάγματα. Ζητοῦσε νὰ τὸν πληροφορήσουν γιὰ τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες. Καὶ ἡ συζητήσι γιὰ κάθε διάταγμα μὲ τὸν ἀρμόδιο ὑπουργὸ κρατοῦσε ὥρες καὶ συχνὰ μέρες. Κάποτε ὁ πρωθυπουργὸς Κωλέτης τοῦ εἶχε πρῶτον ἕνα νομοσχέδιο περὶ διορισμοῦ ἐπισκόπων ἀπὸ 105 ἄρθρα. Ἀπὸ ὁ Ὅθων τὸ μελέτησε καλὰ - καλὰ, κάλεσε τὸν πρωθυπουργὸ νὰ τὸ συζητήσουν. Κι’ ὁ βασιλεὺς ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἐπικεφαλίδά.

Γιὰτὶ περὶ διορισμοῦ ἐπισκόπων καὶ ὅχι... (τὸνα ἦ τ’ ἄλλο). Ἡ συζητήσις γύρω ἀπὸ τὴν ἐπικεφαλίδά καὶ τὸ πρῶτο ἄρθρο βάσταξε... πέντε μέρες! Καὶ ὁ πρωθυπουργὸς παρατήρησε τὸ νομοσχέδιο καὶ τὸ καλὸ του. Κι’ ὅταν ὁ Ὅθων ἀπόρησε γιὰτὶ ὁ Κωλέτης ἐγκατέλειπε τὸ νομοσχέδιο καὶ τὸν ῥώτησε, ἐκείνος τοῦ εἶπε: —Μεγαλειότατε, διορθώσατε δὲ πὺς θέλετε τὸν τίτλον καὶ τὸ κείμενον τοῦ νομοσχεδίου καὶ ὅταν τελειώσατε θὰ σκεφθῶ καὶ ἐγὼ περὶ αὐτοῦ.

Πέρασαν μῆνες, πέρασε ἀπὸ μετὰ ὁ Κωλέτης, καὶ τὸ νομοσχέδιο περὶ διορισμοῦ ἐπισκόπων ἦταν ἀκόμη στὸ βασιλικὸ γραφεῖο... Πολλὰ ἀνέκδοτα ἔχουν γραφῇ γύρω ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Ὁθωνος νὰ ἐξουχίσῃ καὶ τὰ ἐπαισιωδέστερα ζητήματα σὲ ὅ,τι τοῦ πῆγαιναν νὰ ὑπογράψῃ. Αὐτὸ προερχόταν κι’ ἀπὸ τὸ φιλοδίκαιο πού χαρακτηρίζε τὸν πρῶτο βασιλεῖ τῆς Ἑλλάδος, κι’ ἀκόμη ἀπὸ κάποια φιλοποινία πὺς κάτω ἀπὸ τὰ διατάγματα κρυβόνταν πολιτικὰ ρουσφέτια.

Μιὰ μέρα ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης τοῦ ἔφερε κάποιο διάταγμα νὰ μετατεθῇ ὁ πρωτοδικὸς Θεοδοσιάδης ἀπὸ τὴν Καλαμάτῃ, γιὰτὶ τάχα ἦταν ἀρρώστος τὰ παιδιὰ του. Ὁ βασιλεὺς δὲν τὸ πίστεψε καὶ κάλεσε τὸ Θεοδοσιάδην νὰ ἔλθῃ στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ τοῦ παρουσιάσῃ. —Πὺς ἔχει ἡ υγεία τῶν τέκνων σας; ῥώτησε ὁ Ὅθων.

—Πολὺ καλὰ εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε. Κατόπιν ὁ Ὅθων ἔφερε τὸ λόγο σὲ πολλὰ καὶ διάφορα καὶ σὲ μετὰ ἔχει εἰσποήσει τὸν ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης ν’ ἀνεβῇ ἐπειγόντως στὸ παλάτι.

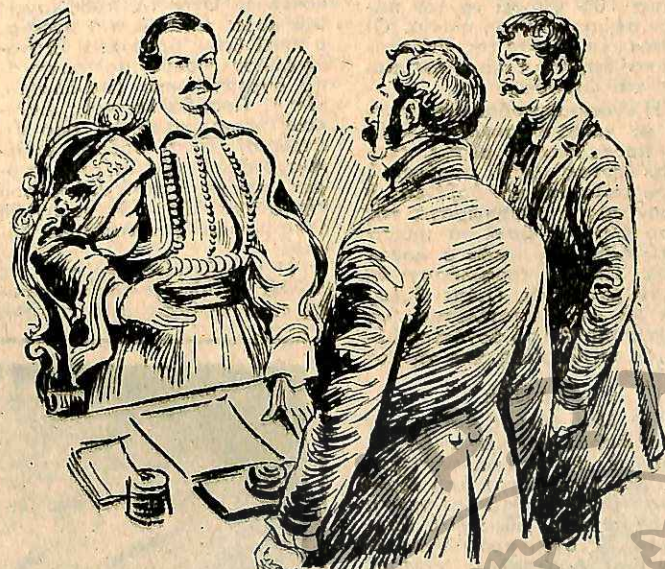
Φθάνει ὁ ὑπουργὸς καὶ βρίσκει ἐκεῖ τὸ Θεοδοσιάδην. —Κύριε ὑπουργέ, τοῦ λέει ὁ βασιλεὺς, τὰ τέκνα τοῦ κ. πρωτοδικοῦ ἔχουν ἀρίστα εἰς τὴν υγείαν των, καὶ συνεπῶς δὲν συντρέχει πλέον λόγος μεταθέσεώς του...

Ἄλλη φορὰ ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν Εὐστρ. Σίμος ἤθελε νὰ μεταθεθῇ τὸν οικονομικὸν ἔφορο τῆς Λειβαδίας Ἰω. Σουλτάνη, γιὰτὶ δὲν τὰ πῆγαινε καλὰ μὲ κάποιον δυνατὸ τοῦ τόπου. Ἐμαθε ὁ Ὅθων τὸ μυστικὸ καὶ δὲν ὑπόγραψε τὸ διάταγμα. Στὸ τέλος ὁ ἔφορος θέλησε νὰ φύγῃ μόνος του καὶ ζήτησε μὲ γοῆμα ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ αὐτὴ τὴν χάρι. Ὁ Σίμος ἐναντιώθηκε μὲ τὸ διάταγμα σὲ τὸ παλάτι, μὰ ὁ βασιλεὺς καὶ πάλι δὲν ὑπόγραψε.

—Μεγαλειότατε, ὁ ἴδιος ὁ ἔφορος ζητεῖ τὴν μεταθεσιν διὰ γράμματα σὲ τὸν πρὸς ἐμὲ.

—Φερέτε μου τὸ γράμμα! ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Ὁθωνος. Καὶ μόνον ὅταν τοῦ φέραν τὸ γράμμα τοῦ ἔφορου καὶ βεβαιώθηκε, ὑπόγραψε τὸ διάταγμα.

Κάποτε, ὁ Ὅθων, πιεζόμενος ἀπὸ τὴν πολιτικὴν ἀναγκάζονταν νὰ κάνῃ καὶ μερικές... «παρεκκλίσεις». Ἔτσι συνέβηκε μὲ τὸν οικονομικὸν ἔφορο τῆς Λαμίας Καραγιαννοπούλου, πού θέλωντας νὰ κάνῃ αὐστηρὰ τὸ καθήκον του ἤλεε σὲ προσοριβὲς μὲ τὸν ἰσὺν...

—Κύριε ὑπουργέ, τοῦ λέει ὁ Ὅθων, τὰ τέκνα τοῦ κ. Πρωτοδικοῦ ἔχουν ἀρίστα εἰς τὴν υγείαν των καὶ συνεπῶς δὲν συντρέχει πλέον λόγος μεταθέσεώς του...

Καὶ ἡ πολλὴ ἱσόδα ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς αἰτίες πού ἔφερε τὸν Ὅθωνα στὴν ἐξορία.

Ὡστόσο ὡς τὸ τέλος δὲν ἄλλαξε. Ἡ εὐθύτης καὶ ἡ καλωσύνη ἦταν τὰ δύο κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ πρώτου βασιλεῖ. Κι’ ὅταν οἱ ὑπουργοὶ τοῦ τὸν παρακινούσαν νὰ μὴ φαίνεται μαλακὸς ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν του, ἐκείνος τοὺς ἐπαναλαμβάνει μὲ ἀποφασιστικὴν ἀντίθεσιν: —Ἐγὼ θὰ νικήσω πάντοτε διὰ τοῦ καλοῦ.

Καὶ ἡ βασιλικὴ καλωσύνη πολλὰς φορὲς ἐπερνούσε τὰ ὅρια. Στὴν μεγάλη στάσι τῆς φρουρᾶς τοῦ Ναυπλίου, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ Ὁθωνος (1862) μαζί με τοὺς στασιαστὰς, ἦταν καὶ ὁ ἀξιωματικὸς Πραϊδῆς, πού τὸν πατέρα του τὸν εἶχε ἐνοήσει ἰδιαιτέρως ὁ βασιλεὺς, δίνοντάς του θέσεις καὶ ἀξιώματα. Τὸν εἶχε κάνει πολλὰς φορὲς ὑπουργόν.

Ἐπὶ τὴν κατὰστασιν τῆς στάσεως διαδόθηκε στὴν Ἀθήνα πὺς ὁ ἀξιωματικὸς Πραϊδῆς εἶχε σκοτωθῇ. Καὶ τότε ὁ βασιλεὺς στέλνει ἕνα ὑψηλὸν ὅταν πατέρα Πραϊδῆ νὰ τοῦ εἰπῇ πὺς ὁ γυῖος του εἶχε μόνον ἐλαφρὰ πληγωθῇ καὶ δὲν ἔτρεχε κανένα κίνδυνον...

Ὅταν ὁμας ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Δ. Μάρκου Μπότσαρης, ἀξιωματικὸς πολὺ ἀσπότης, θυμώσε καὶ πῆγε νὰ διαμαρτυρηθῇ στὸ βασιλεῖ.

Κι’ ὁ Ὅθωνος μαλακὰ τοῦ εἶπε: —Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι γενναῖος καὶ πρὸς τοὺς ἀχάριστους! ἔπειτα τί πταίει ὁ πατήρ διὰ τὰ σφάλματα τοῦ υἱοῦ του!

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ὁ πολυτενέστερος τοῦ τόπου Δημ. Χατζίσκο καὶ γι’ αὐτὸ τὸν μεταθέσαν. Ὁ ἔφορος, ἀπὸ πῆγε πρῶτα στὸν ὑπουργόν, παρουσιάστηκε καὶ στὸ βασιλεῖ νὰ κάνῃ τὰ ταπεινὰ του παρῶνα. Ὁ Ὅθων ὁμας, ὅταν τὸν εἶδε, τοῦ εἶπε ἀποτομα καὶ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ τὸ χερί: —Ἐπρεπε νὰ γνωρίζετε ὅτι ὁ κ. Χατζίσκος εἶναι ἀφοσιωμένος στὸ ὄθωνον... Καὶ ὁ ἔφορος ὑπόβαλε τὴν παρατήρησιν τοῦ ὑπουργοῦ γράφοντας: «... δι’ οὗς λόγους μετατίθεμαι διὰ τοὺς αὐτοὺς καὶ παραιτοῦμαι...»

Οἱ περιπτώσεις ὁμας τῶν βασιλικῶν αὐτῶν «παρεκκλίσεων» ἦταν σπάνιες καὶ συνήθως οἱ ἐπεμβάσεις τοῦ Ὁθωνος ἦταν εὐεργετικὲς γιὰ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ τὸ λαὸ καὶ ἐνοχλητικὲς γιὰ τοὺς ὑπουργούς. Τοῦ συνέβηκε ὁμας ἄθελα, καὶ μὲ τὴν ἀναβλητικότητά του εἶχε ὁ πρῶτος βασιλεὺς, νὰ βλῇ καὶ ἕνα ὑπαλληλόν. Τοῦ τὸν εἶχε συστήσει ὁ Αὐλαρχὸς του, Α. Κριεζῆς, πού τὸν παρακάλεσε συγχρόνως νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἀρμόδιο ὑπουργόν νὰ τὸν προβιάσουν σὲ μιὰ κενὴ θέσι, πού ὑπῆρχε.

Ὁ Ὅθων, ἀπὸ πῆρε πληροφορίες γιὰ τὸν ὑπάλληλον καὶ βεβαιώθηκε πὺς ἦταν καλὸς καὶ ἀξίος, δέχτηκε νὰ προβιάσῃ καὶ εἶπε νὰ τοῦ φέρουν τὸ διάταγμα. Ὅταν ὁμας τὸ διάταγμα, ῥώτησε ἂν τὸ ὄνομα Γλυπτήσις (ἔτσι ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ὑπαλλήλου) γράφεται μὲ ἕνα π. ἢ μὲ δύο. Κι’ ἐπειδὴ τὸ ὑπουργεῖο δὲν ἤξερε, ζήτησε ὁ βασιλεὺς νὰ ρωτήσουν τὸν ἴδιον τὸν ὑπάλληλον ὁ ὁποῖος ὑπερεβόσε σὲ κάποιο νησί.

Ὅσπου νάλη ὁμας ἡ ἀπάντησις πέρασαν δύο... μῆνες καὶ σὲ μετὰ ὁ κάποιος ἄλλος ἄρπαξε τὴν θέσιν τοῦ Γλυπτήσι!

Ἡ ὑπερβολικὴ εὐθύτης τοῦ Ὁθωνος, πού ἐνίσχυε τὴ φυσικὴ του ἀναβλητικότητά, ἐκδηλωνόταν καὶ στὴν καθημερινὴν του ζωὴ. Μιὰ μέρα γυρίζε ἀπὸ ἐξοχικὸ περίπατον μὲ τὴν βασιλίσσιν καὶ τοὺς ὑπασιπτες του. Ὁ καιρὸς ἦταν ἐτοιμος νὰ βρέξῃ κι’ ὁ ὑπασπιστὴς τῆς τοῦ Σάμου Καρατάσσος εἶπε στὸ βασιλεῖ ὅτι γιὰ νὰ μὴ βραχύνῃ ἔπρεπε ν’ ἀφήσουν τὸ δρόμον ποῦκαενά καὶ νὰ περάσουν μέσα ἀπὸ τὰ χωράφια.

—Ὅχι, εἶπε ὁ Ὅθων, πρέπει νὰ σεβασθῶμεν τὸν πολίτην τὴν ἰδιοκτησίαν. —Δὲν παθαίνουν τίποτε τὰ σπαρτά, Μεγαλειότατε, ἀπὸ τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων. Κι’ ἂν τὰ πατήσουμε, τὴν αὐγὴ μὲ τὴν δροσίαν θὰ ἐνασπικωθῶν.

—Ὅχι, εἶπε ὁ Ὅθων ξηρὰ. Καὶ ἀκολούθησαν τὸ δρόμον. Ὡς πού νὰ φτάσουν ὁμας στὸ Παλάτι, πλάκωσε ἡ βροχὴ καὶ γίναν ὅλοι μούσκεμα. Ἡ Ἀμαλία, βλέποντας τὸν Καρατάσσον βρεγμένο ὡς τὸ κόκκαλον, τοῦ λέει: —Τί χάλα εἶναι αὐτὰ κύριε ὑπασπιστά; Δὲν πάτε γρήγορα ν’ ἀλλάξετε ὅταν φτάσουμε στὸ Παλάτι.

Ὁ Καρατάσσος, πού ἔσκαζε ἀπὸ τὸ κακὸ του, δὲν κρατήθηκε: —Τὶ νὰ σοῦ πῶ, Μεγαλειότατε, εἶπε. Ἦθελα ὁ βασιλεὺς μὰς νὰ εἶναι καὶ κομμάτι τιμιωπατῆς. Μ’ αὐτὴ τὴν ἱσόδα του (τιμιωπατῆς), δὲν ἔξωρ πού θὰ μὰς παπ...

Καὶ ἡ πολλὴ ἱσόδα ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς αἰτίες πού ἔφερε τὸν Ὅθωνα στὴν ἐξορία.

Ὡστόσο ὡς τὸ τέλος δὲν ἄλλαξε. Ἡ εὐθύτης καὶ ἡ καλωσύνη ἦταν τὰ δύο κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ πρώτου βασιλεῖ. Κι’ ὅταν οἱ ὑπουργοὶ τοῦ τὸν παρακινούσαν νὰ μὴ φαίνεται μαλακὸς ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν του, ἐκείνος τοὺς ἐπαναλαμβάνει μὲ ἀποφασιστικὴν ἀντίθεσιν: —Ἐγὼ θὰ νικήσω πάντοτε διὰ τοῦ καλοῦ.

Καὶ ἡ βασιλικὴ καλωσύνη πολλὰς φορὲς ἐπερνούσε τὰ ὅρια. Στὴν μεγάλη στάσι τῆς φρουρᾶς τοῦ Ναυπλίου, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ Ὁθωνος (1862) μαζί με τοὺς στασιαστὰς, ἦταν καὶ ὁ ἀξιωματικὸς Πραϊδῆς, πού τὸν πατέρα του τὸν εἶχε ἐνοήσει ἰδιαιτέρως ὁ βασιλεὺς, δίνοντάς του θέσεις καὶ ἀξιώματα. Τὸν εἶχε κάνει πολλὰς φορὲς ὑπουργόν.

Ἐπὶ τὴν κατὰστασιν τῆς στάσεως διαδόθηκε στὴν Ἀθήνα πὺς ὁ ἀξιωματικὸς Πραϊδῆς εἶχε σκοτωθῇ. Καὶ τότε ὁ βασιλεὺς στέλνει ἕνα ὑψηλὸν ὅταν πατέρα Πραϊδῆ νὰ τοῦ εἰπῇ πὺς ὁ γυῖος του εἶχε μόνον ἐλαφρὰ πληγωθῇ καὶ δὲν ἔτρεχε κανένα κίνδυνον...

Ὅταν ὁμας ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Δ. Μάρκου Μπότσαρης, ἀξιωματικὸς πολὺ ἀσπότης, θυμώσε καὶ πῆγε νὰ διαμαρτυρηθῇ στὸ βασιλεῖ.

Κι’ ὁ Ὅθωνος μαλακὰ τοῦ εἶπε: —Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι γενναῖος καὶ πρὸς τοὺς ἀχάριστους! ἔπειτα τί πταίει ὁ πατήρ διὰ τὰ σφάλματα τοῦ υἱοῦ του!

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΝ

Παιδικές αρρώστιες στους ενήλικους

Είναι σθεκρότερες και διαρκέστερες

Όταν ένας ενήλικος πάθει παρωτίτιδα, ίλαρά ή οποιαδήποτε από τις συνηθισμένες μολυσματικές ασθένειες των παιδιών, νοιώθει κάπως μειωμένο τον έαυτό του, ενώ συγχρόνως είναι βέβαιος πως θα γίνει καλά εύκολα και γρήγορα. Ωστόσο, οι ασθένειες αυτές, αν και προσβάλλουν συχνότερα τα παιδιά, δεν λείπουν όμως κι από τους ενήλικους. Σ' αυτούς δε εμφανίζονται έντονότερες, διαρκούν περισσότερο και δημιουργούν πολλούς μεγαλύτερους κινδύνους επιπλοκών.

Ενώ οι περισσότεροι άνθρωποι ξέρουν αρκετά πράγματα για αυτές τις αρρώστιες, όταν εμφανισθούν στα παιδιά, αγνοούν τους κινδύνους που παρουσιάζουν για ένα ενήλικο. "Ας δούμε λοιπόν τι λέει η Έπιστήμη για" αυτό το ζήτημα.

Παρωτίτις

Η παρωτίτις, οι κοινώς λεγόμενες «μαγουλήθρες», είναι μία πολύ κοινή ασθένεια. Μπορεί δε να την πάθουν και πολλοί ενήλικοι.

Προκειμένου για παιδί, ο γιατρός δεν ανησυχεί, γιατί ξέρει πως η κατάσταση δεν είναι συνήθως σοβαρή και πως ο μικρός άσχετος εξασφαλίζει πια σόβια ανοσία. Αντίθετα όμως, δεν μπορεί να μην ανησυχήσει, όταν αναλάβει να νοσηλεύσει ένα έφηβο ή ενήλικο που έπαθε παρωτίτιδα.

Σ' αυτόν, τα συμπτώματα είναι βαρύτερα και διαρκούν περισσότερο. Εκτός απ' τους αδένες γύρω από τ' αυτί, μπορεί επίσης να ηρησθούν ο θυρεοειδής, οι γεννητικοί αδένες και το πάγκρεας (που προκαλεί τότε πόνους στην κοιλιά). Το πιο άσχημο δε με την αρρώστια αυτή είναι ότι κάποτε μοιάζει μ' ένα απλό κρυολόγημα, κι έτσι ο άρρωστος μπορεί να παρουσιάσει ελαφινά επιπλοκές, δίχως να ξέρει καν πως είχε πάθει παρωτίτιδα.

Γι' αυτό, οι γιατροί έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον για μία νέα μέθοδο δερματοαντιδράσεως, που αφορά την παρωτίτιδα. "Αν κάποιος έχει πάθει την ασθένεια αυτή και δεν το θυμάται ίσως, έχει πια ανοσία, κι' η δερματοαντιδράση είναι τότε θετική. "Αν δεν έπαθε ποτέ παρωτίτιδα, η δοκιμή δίνει αρνητικό αποτέλεσμα. "Ο γιατρός μπορεί επίσης να χρησιμοποιήσει αυτή τη δερματοαντιδράση για τη διαγνώση μιας οξείας ασθένειας, που υποπτεύεται πως είναι παρωτίτις.

Οι επιπλοκές της παρωτίτιδος αποτελούν τη σοβαρότερη απειλή της για ένα ενήλικο. Πρώτον, υπάρχει πιθανότητα να πάθει στέρωση (τελευταίως όμως απέδειχθη ότι αυτό δεν συμβαίνει συχνά, κι' αν ακόμη προσβληθούν οι γεννητικοί αδένες).

Άλλη επίφοβη επιπλοκή είναι μία μορφή μηνιγγίτιδας, όχι

θανατηφόρος, αλλά πολύ δύσκολη, που προκαλεί κάποτε κώφωση, παραδοική ή μόνιμη.

Για να κάνουν ήπιότερα τα συμπτώματα και να προλάβουν τις επιπλοκές της παρωτίτιδας, οι γιατροί χρησιμοποιούν τώρα «γάμμα γλοβουλίνη», μία ουσία που παράγεται από το αίμα. Πιστεύουν πως θ' αποδειχθεί ισχυρό όπλο κατά της παρωτίτιδας. Ωστόσο, συνιστούν συγχρόνως να προσφύσσεται κανείς από τη μόλυνση, αποφεύγοντας τη συνάφεια με αρρώστους.

Ίλαρά

Είναι η μεταδοτικότερη απ' όλες τις γνωστές ασθένειες. Προσβάλλει τα 90% των παιδιών. Αυτό σημαίνει ότι τα υπόλοιπα 10% μπορεί να την πάθουν σε μεγαλύτερη ηλικία. Οι πιθανές επιπλοκές της, για παιδιά και ενήλικους, είναι πνευμονίες και ωτίτιδες.

Η «γάμμα γλοβουλίνη» μπορεί να χρησιμοποιηθεί κι' εδώ, ως προφυλακτικό μέσον, εξασφαλίζοντας μία προσωρινή προστασία από την ασθένεια, η κάνοντας τα συμπτώματα της τόσο ελαφρά, ώστε να μη τα αντιλαμβάνεται καν ο άρρωστος. Επίσης προσυλλάσσει από τις επιπλοκές. Πρέπει όμως, για να φέρει αποτέλεσμα, να χρησιμοποιηθεί το αργότερο μέσα σε επτά μέρες από τη μόλυνση.

Έρυθρα

Την λένε άλλως και «τρίημερη ίλαρά», συγγέεται δε εύκολα με την πραγματική ίλαρά. Χαρακτηρίζεται από εξάνθημα, μικρό πυρετό και γενική κακοδιαθεσία. Έθεωρείτο ασήμαντη, ως ότου πρό 'ήλγων έναν Άυστραλό γιατρό παρατήρησε ότι μερικές γυναίκες που παθαινούν αυτή την ασθένεια στους τρεις πρώτους μήνες της κύσεως, γεννάνε παιδιά μ' ανωμαλίες των ματιών, των αυτιών, του έγκεφάλου ή της καρδιάς. Η συχνότητα αυτών των περιπτώσεων φτάνει τα 25%.

Εφόσον λοιπόν, δεν υπάρχει ακόμη κανένα γνωστό μέσον προστασίας από την έρυθρα, πολλοί γιατροί συνιστούν στις γυναίκες να επιδιώκουν να πάθουν την ασθένεια αυτή πριν παντρευτούν, ώστε ν' αποκτήσουν πια ανοσία και να ησυχάσουν μία για πάντα. Αναζητούν μάλιστα άκινδυνες μεθόδους για να προκαλήται τεχνητά η έρυθρα.

Συγχρόνως όμως, μελετούν τα πιθανά αποτελέσματα της γάμμα γλοβουλίνης κατά της έρυθρας.

Ανεμοβλογιά

Είναι ασήμαντη για τα παιδιά, όχι όμως και για τους ενήλικους. Έχει παρατηρηθεί δε ότι, για κάποιον άγνωστο λόγο, τα κρούσματά της στα παιδιά έχουν τώρα λιγοστεύει, έ-

νώ στους ενήλικους έχουν γίνει απεναντίας πιο πολλά από άλλοτε. Η ανεμοβλογιά χαρακτηρίζεται από ένα ενοχλητικώτατο εξάνθημα, με δυνατή φαγούρα, που μπορεί ν' απλωθεί σ' ολόκληρο το σώμα και να διαρκέσει από μία ως αρκετές βδομάδες. Πιθανές επιπλοκές της είναι η πνευμονία και οι νεφρικές παθήσεις.

Η ανεμοβλογιά έχει ξε άλλοτε κάποια περίεργη κι' ανεξήγητη ακόμη σχέση με την έρπητα — μία ασθένεια που ερεθίζει τις ρίζες των νεύρων και προκαλεί πόνους και εξάνθημα. Ένας ενήλικος λοιπόν, που έπαθε άλλοτε ανεμοβλογιά κι' έχει πια ανοσία, πρέπει ν' αποφεύγει πάντοτε να εκτεθεί σε νέα μόλυνση, γιατί μπορεί να του προκαλέσει έρπητα, ιδίως αν ο οργανισμός του είναι εξαντλημένος.

Δεν υπάρχει προληπτικό ή θεραπευτικό μέσον για την ανεμοβλογιά, ούτε και για τον έρπητα. Ωστόσο, ένα καινούργιο ένζυμο, η «πρωταμίδα», ανακουφίζει στις περισσότερες περιπτώσεις από τους πόνους του έρπητος.

Όστρακιά

Προκαλείται από στρεπτοκόκκους. Όταν την πάθει κανείς μία φορά, αποκτά πια ανοσία, μπορεί όμως αργότερα να πάθει άλλο είδους μολύνσεις από στρεπτοκόκκο (πονόλαιμο, κλπ.). Προσβάλλει τους ενήλικους περισσότερο απ' όσο πιστευόταν. Είναι σοβαρή ασθένεια, για κάθε ηλικία, σήμερα όμως υπάρχει η πενικιλίνη, που την ανακατασκευάζει, αν χορηγηθεί εγκαίρως και σε κατάλληλες δόσεις.

Η πιο επικίνδυνη από τις πολλές επιπλοκές της όστρακιάς είναι οι οξείες ρευματισμοί,

που προκαλούν συνήθως μόνιμες βλάβες των βαλβίδων της καρδιάς. Η καρτιζόνη, η όρμονη Α-ΣΤΗ ή μεγάλες δόσεις ασπιρίνης, ελαττώνουν τα συμπτώματα και τις συνέπειες των οξέων ρευματισμών.

□ □

Τα τριδιάστατα φιλμ

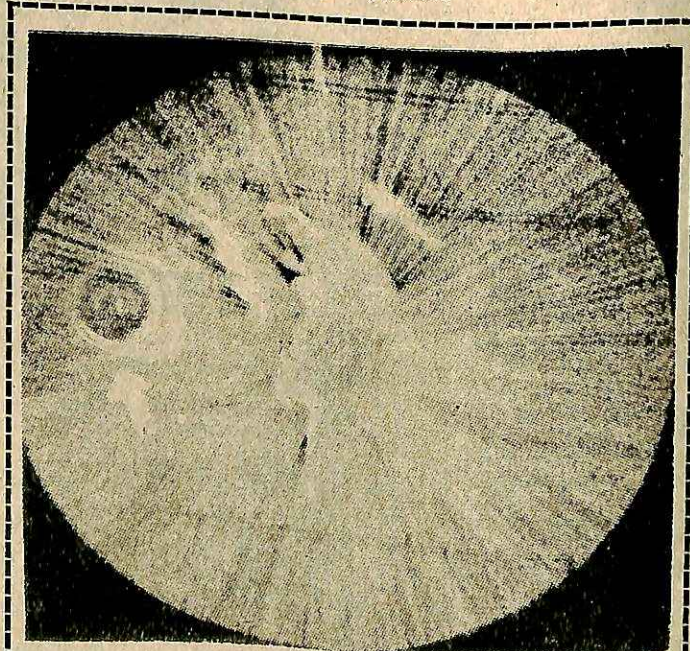
"Αν παρατηρήσετε ότι δεν μπορείτε να δείτε άνετα τα καινούργια φιλμ των τριών διαστάσεων, φρόνιμο είναι να πάτε σ' ένα οφθαλμίατρο. Γιατί πρόκειται ίσως για προειδοποίηση. Κάποιος οφθαλμικός πάθους, που βρίσκεται άμεσα στην αρχή της.

Η δέσμη που εξερευνά τα κύτταρα

Για να εξακριβώσουν ποιά μέρη των κυττάρων επηρεάζονται περισσότερο από τη ραδιενέργεια, δυο Αμερικανοί επιστήμονες, οι δόκτορες Μπλουμ και Σίρλη, χρησιμοποίησαν μία λεπτοτάτη δέσμη πρωτονίων, που παράγεται από ένα κυκλοτρόνιο δυνάμεως 2.000.000 βόλτ. Η δέσμη αυτή έχει διάμετρο περίπου 2 χιλιοστών του χιλιοστού, δηλαδή 10-15 φορές μικρότερη απ' τον πυρήνα των κυττάρων. Έξερευνά λοιπόν το εσωτερικό των κυττάρων και μπορεί να κατευθυνθεί με ακρίβεια πάνω σε ώριμα συστατικά του, χωρίς να επιδράσει καθόλου στα άλλα.

Παλτά από γυαλί

Δεν θ' άργήσουμε ίσως να φορέσουμε παλτά γυαλίνα! Έχουν ήδη κατασκευασθεί στην Αμερική τέτοια παλτά, από ένα υλικό που ονομάζεται «Τιμπερ-Τέιμ» και που αποτελείται από ένα σταδία άφρατων ινών γυαλιού κι' ένα λεπτό φύλλο υφάσματος. Λέγεται ότι ο συνδυασμός αυτός κρατάει ζεστή περισσότερο από κάθε άλλο ρούχο ίδιου βάρους. Το «μυστικό» του συνίσταται στις θερμοαπομονωτικές ιδιότητες των εμέτρων και μικροσκοπικών φυσαλλιδιών αέρος που είναι κομμένες ανάμεσα στις ίνες του γυαλιού.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣ ΤΥΦΩΝΟΣ

Το παράξενο αυτό σχέδιο είναι η πρώτη φωτογραφία τυφώνος που πάρθηκε μέχρι σήμερα. Ο κρατήρας που δείχνει στη φωτογραφία μας το βέλος είναι ο τυφών «Σουζάνα» που προκάλεσε πρόσφατα μεγάλες καταστροφές στην Απω Ανατολή. Ο μετεωρολογικός σταθμός του Χόγκ-Κόνγκ τον ανακάλυψε πρώτος και είδωλός του αμερικανικό αεροπλανοφόρο «Κήρρετς» ότι βρίσκεται μέσα στην πορεία του τυφώνος. Το αεροπλανοφόρο χωρίς στο ραντάρ του κατάρθεσε να αποφυγή τον κίνδυνο και να αλλάξει στο καντνάρ του την πορεία του μοναδική αυτή εικόνα τυφώνος. Στην Απω Ανατολή, όπου οι τυφώνες είναι συχνόι, συνηθίζουν να τους δίνουν ονόματα, για να τους ξεχωρίζουν τον ένα από τον άλλο.

Το σκυλί είχε δέκτης ΤΗΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑΣ του κυρίου του;

Πρωτότυπες θεραπείες των ρευματισμών και της επιληψίας

Ο ευαγγελιστής Λουκάς μάς λέει για τον φτωχό Λάζαρο, που προσπαθούσε να χορτάσει με τα ψίχουλα, που έπεφταν από το τραπέζι του σκληρόκαρδου πλουσιού, ότι τα σκυλιά έγλειψαν με τη γλώσσα τους τα ελκη που σκέπαζαν το σώμα του.

Το σάλιο των σκυλιών θεωρήθηκε πράγματι κατά την αρχαιότητα σαν το πιο αποτελεσματικό φάρμακο για την έπουλωση των πληγών.

Οι παλιές κινέζικες συνταγές συνιστούν, έξ άλλου, σ' εκείνους που πάσχουν από έκζεμα από τριχωτού μέρους του κεφαλιού να βάλουν ένα σκυλί να τους γλείψει το κρανίο με τη γλώσσα του. Άλλα και ο Σολομών. Ρεβ' ανακάλυψε στο Ιερό της Έπιδαύρου επιγραφές, που μιλούσαν για τη θεραπεία τυφλών παιδιών με παρόμοιο τρόπο. Τα ιερά σκυλιά του ναού τους έγλειψαν με τη γλώσσα τους τα βλέφαρα και με τον τρόπο αυτό τους ξανάδιναν το φως τους.

Παρόμοια συνήθεια διατηρείται ακόμη και σήμερα στη Βοημία. Στα χωριά, όταν γεννιέται ένα παιδάκι, δίνουν ένα σκυλί να του γλείψει με τη γλώσσα του το πρόσωπο και τα βλέφαρα, για ν' αποκτήσει γερά μάτια. Στην Αρμενία, έξ άλλου, τα λαϊκά ποιήματα μιλούν για θεότητες, που είχαν γεννηθεί από σκυλιά και που έτρεχαν στα πεδία των μαχών για να γλείψουν με τη γλώσσα τους τις πληγές των τραυματισμένων.

Άλλα τις έπουλωτικές αυτές ιδιότητες δεν τις έχει μόνον το σάλιο των σκυλιών. Είναι γνωστό ότι όλα τα ζώα γλείφουν το ένα τις πληγές του άλλου, όταν τύχη να τραυματισθούν είτε από ένα πέσιμο κλπ. Σ' όλο το βασίλειο των θηλαστικών επίσης, οι θηλυκές καθαρίζουν με τη γλώσσα τους το πρόσωπο των νεογνών τους και το ίδιο κάνουν για τις πληγές τους, όταν τύχη να τραυματισθούν. Το σάλιο τους περιέχει μία έπουλωτική ουσία, που αποδεικνύεται αποτελεσματική σε πλείστες περιπτώσεις.

Το σκυλί, έξ άλλου, θεωρήθηκε ανέκαθεν σαν δέκτης της ασθένειας του κυρίου του.

Ο Καντάν αναφέρει την περίπτωση μιάς επιληπτικής υπηρέτριας, που θεραπεύθηκε από την αρρώστια της, αφού κοιμήθηκε κάμποσες νύχτες μαζί με το σκυλί της, που έγινε επιληπτικό στη θέση της.

Ο δόκτωρ Ρού, έξ άλλου, ανέκρινε άλλοτε στη Γαλλική Ιατρική ακαδημία την ακόλουθη περίπτωση:

Επρόκειτο για έναν υπάλληλο συμβολαιογραφέου του Σαμπρην, που είχε προσβληθεί από οξεία ρευματισμούς. Ο άσθενής αυτός, αφού απέληψε σθενής από τους γιατρούς, ακολούθησε τη συμβουλή κάποιου για-

τρίσας κι' άρχισε να κοιμάται μαζί με το σκυλί του, σφίγγοντας το με τη βία πάνω του. Έπειτα από μερικές ημέρες, οι πόνοι είχαν εξαφανιστεί τελείως. Το σκυλί, αντίθετα, παρουσίασε μία οξυτάτη κρίση ρευματισμών και πέθανε δυο μέρες μετά τη θεραπεία του κυρίου του. Η μέθοδος αυτή είχε άλλοτε μεγάλη διάδοσι στην Ωβέρνη κι' άλλες περιοχές της Γαλλίας.

Ο Κλοκέ μάς πληροφορεί, έξ άλλου, ότι σε πολλά μέρη της Γαλλίας έδαζαν νεογνά σκυλιών να θηλάζουν από γυναίκες που είχαν γεννήσει πρόσφατα, για να τις απαλλάξουν από το πλεονάζον γάλα.

Άλλα δεν ήταν μικρότερες οι υπηρεσίες που προσέφεραν τα σκυλιά και μετά το θάνατό τους. Το λίπος των μικρών σκυλιών π.χ. έθεωρείτο σαν εξαιρετο θεραπευτικό μέσον σε περιπτώσεις εξάρθρωσεων ή παραλύσεως των άκρων. Κι' αυτός ακόμη ο μεγάλος Αμβρόσιος Παρέ συνιστούσε αυτό το μέσον στους άσθενείς του. Σύμφωνα με τα χρονικά της εποχής, το είχε μάθει από έναν Ιταλό γιατρό, που το είχε εφαρμόσει με μεγάλη επιτυχία στην πατρίδα του.

Το λίπος των μικρών σκυλιών έθεωρείτο επίσης αποτελεσματικό εναντίον της ουματιώσεως.

Άλλα και άλλα μέρη από το σώμα των σκυλιών έχρησιμοποιήθηκαν επίσης για θεραπευτικούς σκοπούς. Το μυαλό π.χ. θεωρήθηκε σαν αντίδοτο εναντίον της τρέλλας. Παλαιότερα, έξ άλλου, έθεωρούσαν την ψώρα, τους κωλικούς και τους ρευματισμούς, τυλίγοντας τους άσθενείς μέσα σε δέρματα σκυλιών, που είχαν σφαχτεί πρόσφατως. Κι' αυτό ακόμη το ουρος των σκυλιών έχρησιμοποιείτο εναντίον του πονόδοντου, των έλκων και διαφόρων δερματοπαθειών.

Καείς, βέβαια, δεν θα αποφάσιζε σήμερα να καταφύγει σ' αυτά τα μέσα. Κι' ωστόσο, τα παλαιότερα Ιατρικά χρονικά αναφέρουν πλείστες περιπτώσεις θεραπείων, που έπραγματοποιήσαν με τη συνδρομή του πιο πιστού φίλου του ανθρώπου.

□ □

Η καμηλοπάρδαλις και οι πιλότοι

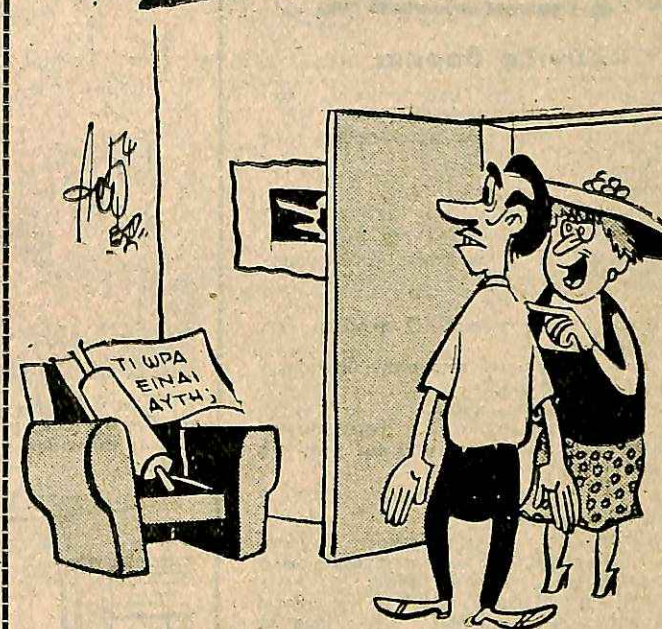
Ο Αμερικανός καθηγητής της Ιατρικής δόκτωρ Τζέιμς Γουάρεν πρόκειται να μετρήσει την πίεση του αίματος μιας καμηλοπάρδαλης! Έλπίζει δε ν' ανακαλύψει έτσι σπουδαιότατα στοιχεία για την κατασκευή καταληπτότερων στολών για τους πιλότους των ταχυάτων αεροπλάνων.

Όταν κάνουν ελιγμούς με μεγάλη ταχύτητα, οι πιλότοι ύφιστανται πιέσεις όκτω ή έννεα φορές μεγαλύτερες από τη δύναμη της βαρύτητας, που διαχύνουν το αίμα απ' το κεφάλι τους και τους προκαλούν λιποθυμίες. Χρειάζονται λοιπόν ειδικές στολές, για την εξουδετέρωση αυτών των πιέσεων.

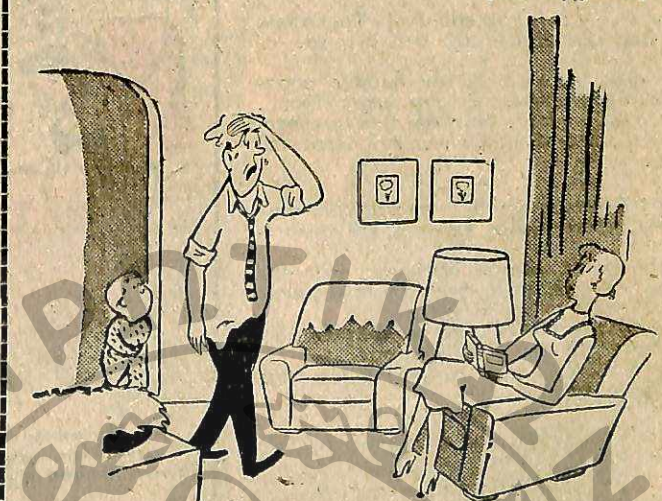
Κατά το δόκτωρ Γουάρεν η καμηλοπάρδαλις πρέπει να έχει ένα κάποιο ειδικό μηχανισμό, που βοηθεί την καρδιά της να στέλνει το αίμα στο κεφάλι της, σε τόσο μεγάλο ύψος. "Αν τον ανακαλύψουν οι επιστήμονες, θα μπορούσαν ίσως να τον απομιμηθούν στις στολές των αεροπόρων και να λύσουν έτσι το πρόβλημα της τόσο δύσκολης διαχείεσης του αίματος ως το κεφάλι τους.

Ο δόκτωρ Γουάρεν πιστεύει ότι η καμηλοπάρδαλις θα έχη αρτηριακή πίεση τετραπλάσια από του ανθρώπου.

Τελωτοθεραπεία

— Κι' αυτή την πολυθρόνα δεν θα την κουνήσης από εκεί όσο θα λείπω στην έξοχή!... (Του 'Αρχέλαου)

— 'Επί τέλους, αποκοιμήθηκε!...

— Μ' άρεσει εδώ, γιατί είναι πολύ ησυχό ρεστοράν...

Χαίρετε

Ζυγίζε θαρεια

Ο γραμματέας της επιχειρήσεως λέει στην υποψήφια δακτυλογράφο:
— Θέλετε, λοιπόν, να προσληφθήτε στα γραφεία μας;
— Μάλιστα.
— Πόσο ζυγίζετε;
— Σαραντασκότω όκάδες.
— Είναι πάρα πολλές! Ο διευθυντής μας υποφέρει, αυτό τον καιρό, από ρευματισμούς στα γόνατα.

Στο κοσμικό ρεστوران. Ο πελάτης λέει στο γκαρσόνι:
— Δεν μπορείς να πής στην όρχηστρα να παίξει κάτι άλλο;
— Τι προτιμάτε, κύριε;
— Κάτι αισθηματικό... Ίσως συγκινηθή έτσι... το μπιφτέκι μου και γίνη πιο τρυφερό!

Μεταξύ νεονύμφων:
Εκείνος: Συμφωνήσαμε, αγάπη μου, να φανερώνουμε ο ένας στον άλλον όλα τα μυστικά μας... Δεν είν' έτσι;
Εκείνη: Βέβαια! Θα σου φανερώσω μάλιστα ένα τώρα άμεσως... Ξέρω πως θα σε πληγώσω, μα δεν μπορώ να κάνω αλλιώς! Έρωτεύθηκα...
Εκείνος: Κανέναν άλλον; Ω, Θεέ μου!
Εκείνη: Όχι, καυμένη! Το κατελάκι που είδαμε προχτές στη βιτρίνα.

Η σύζυγος: Όταν ήμαστε άρραβωνιασμένοι, μουφέρνης τόσα ωραία δώρα...
Ο σύζυγος: Ναι, αλλά δεν σου φερνα τότε... Όλο το μισθό μου στο τέλος του μηνός!

Ο άντρας που θ' αποφασίσω να παντρευτώ, πρέπει να νάναι γενναίος και πολύ έξυπνος.
Ξεχνάτε, λοιπόν, δεσποινίς, πως σ' έσωσα τη ζωή, με κίνδυνο της δικής μου, όταν κοντέψατε να πνιγίτε;
Αυτό αποδεικνύει τη γενναϊότητά σας, όχι όμως και την έξυπνάδα σας.
Μά... εγώ είχα αναποδογυρίσει τότε τη βάρκα σας!

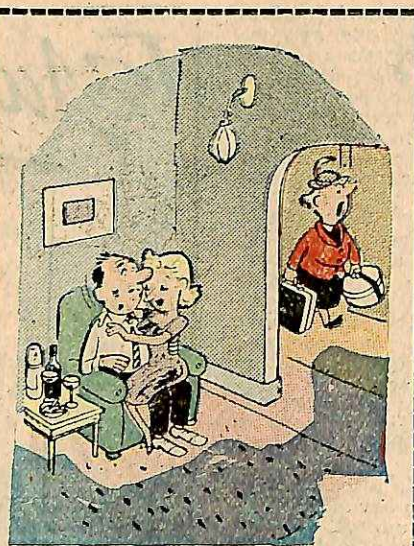
Ο εύτυχεστερος άνθρωπος του κόσμου είναι ο ήλιος.
Πώς σε ζηλεύω!...

Αυτόν τον κόμπο στο μαντήλι μου, τον έδωσε ο άντρας μου, για να θυμηθώ να πάω να τον πάρω στις 6.
Γιατί, λοιπόν, δεν πηγαίνεις, αφού είναι 6 τώρα;
Μά έχεσες να μου πη από που θα τον πάρω!

Πώς δεν έπηρες και τον άντρα σου στην έξοχη, Μαρίκα;
Είχα δώδεκα βαλίτσες και μπόγους. Μαζί μ' αυτόν, θα γίνονταν δεκατρείς. Ξέρεις δε καλά πως είμαι προληπτική...

Ο αστρονόμος εξηγεί στον επισκέπτη:
Το φώς του άστρου που θα σ' εδειξω τώρα με το τηλεσκόπιο, χρειάζεται 20 ώρες για να φτάση στη Γη.
Κι' εκείνος, κουνώντας το κεφάλι του:
Αδύνατο να περιμένω τόσο πολύ. Καλύτερα να ξανάρθω αύριο, για να το ίδω...

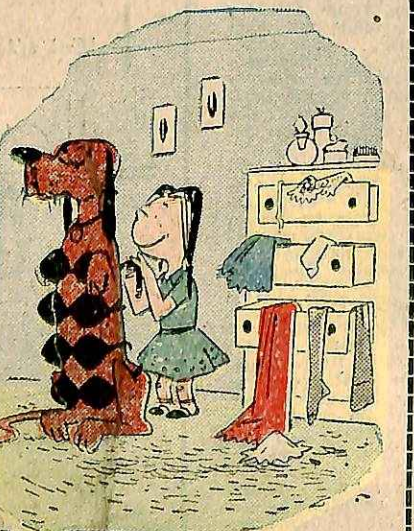
Εκείνος: Θα με παντρευόσουν, αγάπη μου, κι' αν ακόμα θάπρεπε να ζησουμε με ψωμί και νερό;
Εκείνη: Καί βέβαια, γλυκέ μου! Έσύ θα φρόντιζες για το ψωμί κι' εγώ για το νερό...

Η σύζυγος: Σανατόρια, Γιάννη μου, γιατί κατάλαβα πως σε άδικούσα με τις υποψίες μου!...

Μη σταματάς, Λάκη μου. Με την άσκησι αυτή όπωσδήποτε θα σου περάση η ισχιαλγία!...

Χωρίς λόγια.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Όταν θέλετε να εξαφανίσετε τις τρίχες που σκιάζουν κάποτε άσχημα το γυναικείο επάνω χέλος ή το σαγόνι, σαν ελαφρό μουστακάκι ή σαν αρχή γενειού, αλείψετε το μέρος εκείνο, το βράδυ πριν κοιμηθήτε, με την εξής αποτριχωτική αλοιφή:

Ασέστης ασέυστος (σκόνη)... 2 γρμ.
Χοιρινό λίπος... 10 »
Έσάνς τριανταφύλλου... 2 σταγόνες

Μάσκες για το πρόσωπο

Η μάσκα από κρόκο αυγού και λίγες σταγόνες αμυγδαλόλαδου είναι ιδίως θρεπτική για το δέρμα, ενώ η μάσκα από χτυπημένο άσπραδι αυγού είναι λίγο στυπτική και ιδιαιτέρως κατάλληλη για λιπαρά δέρματα που έχουν διεσταλμένους πόρους.

Το μέλι ωφελεί τα δέρματα, που έχουν ανάγκη να τραφούν γιατί στεγνώσαν πολύ απ' τον ήλιο. Πρέπει όμως να μην είναι καθαρισμένο, να περιέχει δηλαδή ακόμη το κερί του. Παιρνετε αρκετό απ' αυτό και τ' απλώνετε πάνω στο πρόσωπο, που τόχετε πλύνει καλά προηγουμένως. Τ' αφήνετε μισή ώρα και το αφαίρετε ύστερα με χλιαρό νερό.

Για τα μαλλιά

Χτυπήστε άσπραδια αυγών και τρίψτε με αυτά το τριχωτό δέρμα του κεφαλιού, έτσι ώστε ν' αλείφθη καλά ολόκληρο. Ύστερα πλύνετε το με κρύο νερό και κανέτε μια φριξιον με ρούμι ανακατεμένο με τριανταφύλλονερο. Το μίγμα αυτό δίνει στα μαλλιά μια ωραία λάμψη, ενώ τ' ασπράδια τα καθαρίζουν.

Συνταγή για παρκετινή

Μπορείτε να φτιάσετε μόνες σας παρκετινή για τα πατώματα. Θα σ' εκοστίση φτηνότερα και θαχί καλύτερη απόδοσι.

Αγοράζετε ένα κομμάτι κίτρινο κερί σκληρό και καθαρό, βάρους 50 δραμίων. Επίσης, 125 δράμια νέφτι. Κόβετε το κερί σε μικρά κομματάκια και τα βάζετε σ' ένα τενεκεδένιο δοχείο, μαζί με το μισό νέφτι. Τοποθετείτε ύστερα το δοχείο μέσα σε μια μεγάλη κατσαρόλα με νερό, που τη βάζετε σε σιγανή φωτιά. Όταν λύωση τελείως το κερί, βγάζετε το δοχείο απ' το νερό, προσέχοντας να μη το πλησιάσετε στη φωτιά, και προσθέτετε το υπόλοιπο νέφτι. Ανακατεύετε κι' αφήνετε να κρυώση. Η παρκετινή είναι έτοιμη.

Γιά ν' αποφύγετε ακόμα πιο πολύ τον κίνδυνο ν' ανάψη το νέφτι, μπορείτε να ξύσετε το κερί με το μαχαίρι, αντί να το κόψετε σε κομματάκια. Έτσι, θα διαλυθώ γρηγορώτερα. Μερικές νοικοκυρές προτιμούν βενζίνη αντί για νέφτι. Αφήνουν μέσα σ' αυτή το τρίμενο κερί και το βρίσκουν λυωμένο την άλλη μέρα.

Τα τραντάγματα από το δρόμο

Όταν η κρεβατοκάμαρά σας βλέπη σε δρόμο απ' όπου περνάει βαρεία αυτοκίνητα ή τράμ, βάλτε κομματάκια καουτσούκ ανάμεσα στα πόδια του κρεβατιού σας και το πάτωμα. Προτιμώτερο γι' αυτό το σκοπό είναι το σπογγώδες ελαστικό. Πάνω απ' το καουτσούκ έχετε ένα μικρό, τετράγωνο και χοντρό ξύλο. Αν το κρεβάτι έχη ρολότσες, μπορείτε να βάλετε κι' ένα μικρό γυάλινο κύπελλο, όπως κάτω απ' τα πιάνο.

Έτσι, δεν μεταδίδονται στο κρεβάτι τα ενοχλητικά τραντάγματα απ' το δρόμο.

Συνταγή για μαύρο βερνίκι

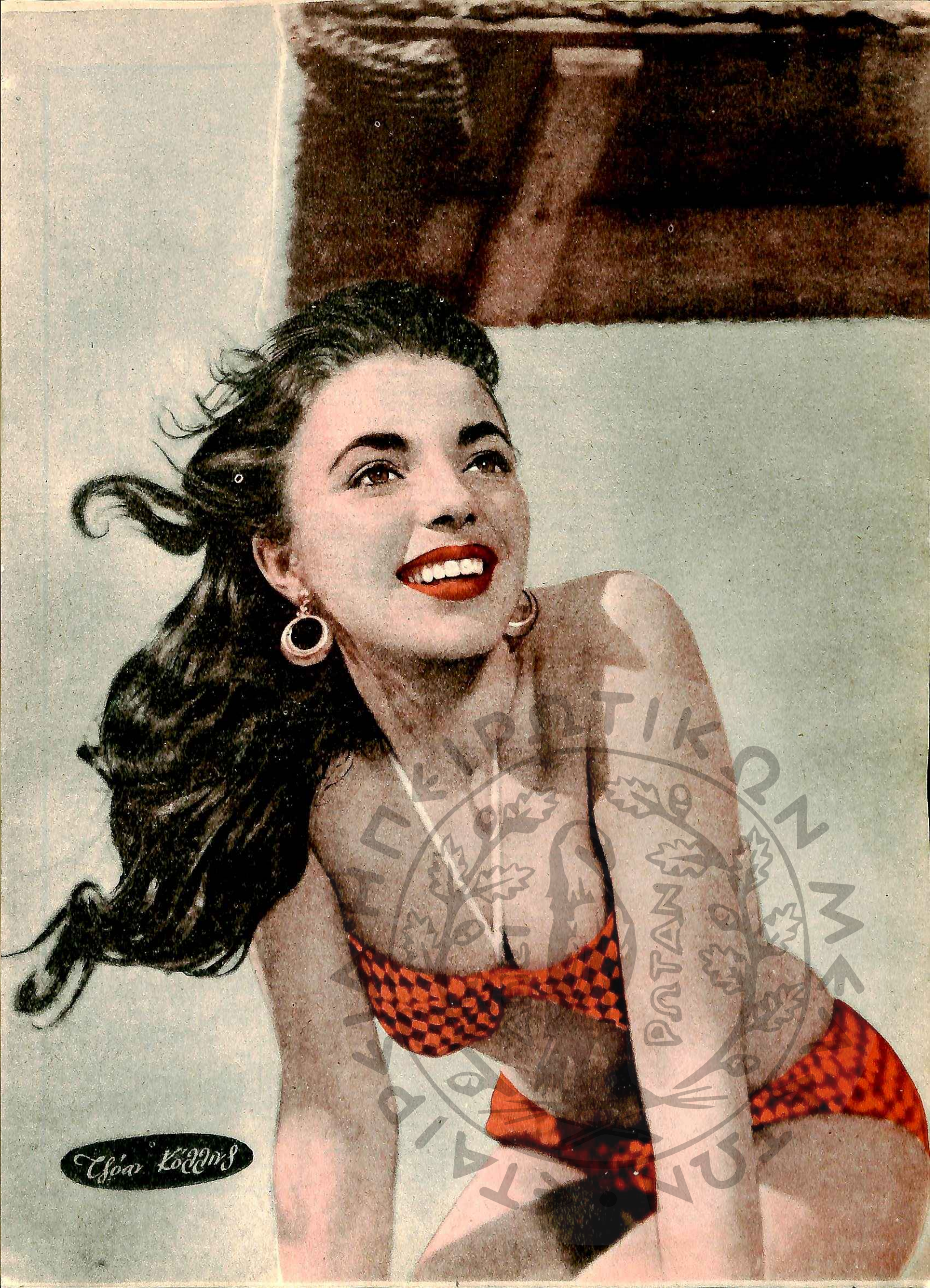
Θέλετε να φτιάσετε ένα καλό μαύρο βερνίκι για τα παπούτσια; Λιώνετε 25 δράμια κίτρινο κερί και το χύνετε μέσα σε 75 δράμια νέφτι. Αφού διαλυθώ, προσθέτετε 25 δράμια μαύρο χρώμα και βαζελίνη όσο ένα καρύδι. Ανακατεύετε καλά, για να γίνη ομοιογενές το μίγμα.

Το γάλα για το κάψιμο

Αν έχετε καψί, βουτήξτε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα το μέρος εκείνο σε γάλα κι' αφήστε το να μουσκεψή αρκετήν ώρα. Αν το γάλα που διαθέτετε είναι λίγο, μεταχειρίσθητε το σε κομπρέσες, που τις βάζετε πάνω στο κάψιμο ώσπου να περάση ο πόνος.

Το τεπόζιτο του νερού

Έχει το τεπόζιτο του νερού σκάσει λίγο σε κάποιο σημείο, κι' αφήνει το νερό να ξεφύγη λίγο-λίγο; Μπορείτε να το επισκευάσετε προχειρά, με τον εξής τρόπο: Το αδειάζετε, το στεγνώνετε τελείως, καθαρίζετε κάθε λεκέ ή κατακάθι γύρω απ' το σκάσιμο με μια σφουγγαρότστα, κι' ύστερα το βάφετε εσωτερικώς με χρώμα αλουμινίου, το οποίο απράχνετε με μια μικρή βούρτστα για να ελκωρήση μέσα στο σκάσιμο. Σε 3 ώρες, το άνοιγμα θαχί βουλώσει.

Ελβαν Κόλινς

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΦΟΥΛΑ ΚΟΥΜΠΑΡΗ: Πρακτική κι' επινοητική νέα 25 χρό-
νων. ΦΩΤΗΣ ΑΤΣΙΛΙΔΑΣ: Πρώην αραβωνιαστικός της 30
χρόνων. ΜΙΜΗΣ ΧΑΖΟΥΛΗΣ: Σημερινός αραβωνιαστι-
κός της 26 χρόνων. Ο ΜΠΑΜΠΑΣ - Η ΜΑΜΑ - Ο ΘΕΙΟΣ.

1

2

3

4

ΕΠΕΙΤΑ, έπειτα...
— "Έπειτα, έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλύτερα..."
Αυτά ήταν τα λόγια π' άκουγε τις χειμωνιάτικες νύχτες η Κρινιώ από το στόμα της γιαγιάς της, όταν τα μαυρισμένα κύματα χτυπούσαν αλύπητα το βράχο, που πάνω του ήταν χτισμένο το άσπιο σπίτι του καπετάν Γιώργη.

Ο πατέρας είχε μεγάλο καίκι κι' έκανε μακρινά ταξίδια. Από τα ταξίδια του αυτά πλούτιζε διαρκώς την προίκα της μονογαμέτης του. "Όσο γι' αυτόν δεν τον ένοιαζε. Πολλά χρόνια ήταν χήρος κι' έρημος... Μά η Κρινιώ του ήταν το στολίδι του σπιτιού του, το στολίδι της ζωής του!

Πόσες φορές δεν σκέφτηκε να πουλήσει το καίκι και ν' άφοσιωθεί στην κορούλα του. Και θα τότε κάνει αν δεν είχε τη μάνα του, μια καλαστεκούμενη γυναίκα, στην οποία είχε εμπιστευτεί την Κρινιώ.

— Στην όργη τα πλούτη και τα ταξίδια, έλεγε, που μου στερούν για βλέπω κάθε μέρα το παιδί μου...

Και πρόσθεσε :
— Θέλω να τη δω πλούσια. Τόσα πλούσια όσο είναι και όμορφη. "Όλοι οι κόποι μου, κι' όλοι οι κίνδυνοι της θάλασσας χαλάδι της. Άς ύποφέρω. "Όλα δικά της! "Όταν την παντρεύω και τα πάρω όλα, θα πουλήσω το καράβι και θα ζήσω μόνος στο σπίτι μου με τις αναμνήσεις, με τη χαρά της εύτυχισμένης μου κορούλας...

Και κάθε φορά που ξαναγύριζε έσφιγγε στην αγκαλιά του εύτυχισμένη την Κρινιώ που και άνοιγε τα μπασούλα, που ήταν γεμάτα μεταξωτά, δαντέλλες, χρυσασφικά...

— "Όλα δικά σου, Κρινιώ μου. Μά ζήσης και να τα χαρίεις!... Κάθε νύχτα η γιαγιά έδειχνε τα παράθυρα και μέσ' από τα τζάμια αντικρύζε το μαύρο σκοτάδι της θάλασσας, κι' άκουγε το μαρινισμένο τρελλό βορρά να φυσομαναί και να σηκώνει πελώρια κύματα στην απόμνη αυτή άκρη του νησιού τους.

— Γιαγιά! άκουγόταν η άπιαστη φωνή της Κρινιώλας. Δεν θα μου πής το παραμύθι;

Κι' έσκυβε το λευκό κεφάλι της η γιαγιά, χαρίζοντας ένα χαμόγελο στη μικρούλα :

— Θα σου το πω, χρυσή μου...
"Η Κρινιώ άκουμπόσε το κεφάλι της στα γόνατα της γιαγιάς της, κι' άκουε για πριγκιπόπουλα και για όμορφες νεράιδες. Άκουε προσεχτικά, γιατί μέσα σ' αυτά στριφογύριζε η ίδια, χρυσοντυμένη, σαν βα-

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

λανά μάτια και τα ξανθά μαλλιά δε υπάρχουν πιά!...

Κι' όμως κάποιο καλοκαίρι κατεβαίνοντας στην πλάζ με το όραίο μαγιώ της, η Κρινιώ, αντικρύσε ένα νέο με γαλανά μάτια και ξανθά μαλλιά...

Την κύτταζε εκείνος έκστατος κι' άναστηκώθηκε έτοιμος να της μιλήσει.

"Εκείνη όμως βούτηξε στη θάλασσα και χάθηκε σαν γοργόνα στα νερά, παίρνοντας μαζί της εκείνο το πρόσωπο με τα γαλανά μάτια και τα ξανθά μαλλιά...

Γιαγιά, είδα το πριγκιπόπουλο! φώναζε όταν γύρισε στο σπίτι της.

"Εκείνη γέλασε, μα ξαφνικά καστούφισε:

— Ποιό πριγκιπόπουλο; ρώτησε σου φωνώντας τα φρύδια της.

— Είχε μάτια γαλανά και χρυσά μαλλιά...

"Η γρήα ταράχτηκε. Δεν της είπε τίποτα, για να μη της βάλει έγνοιες στο μυαλό, μα δεν κοιμήθηκε όλη τη νύχτα.

Τι να κάνει; "Εβλεπε τον κίνδυνο ολοφάνερο να παρουσιάζεται μπροστά της. "Επρεπε να προφυλάξει την Κρινιώ από το κακό συναπάντημα. Μά όσο κι' αν φύλαγε την κόρη του καπετάν Γιώργη η γιαγιά, το ξανθό πριγκιπόπουλο ήρθε μια μέρα και χτύπησε την πόρτα τους.

— Δεν είν' εδώ ο καπετάν Γιώργης, του είπε η γρήα.

Τη στιγμή εκείνη πλησίασε η Κρινιώ, ρωτώντας:

— Ποιός είναι, γιαγιά;

Και μόλις τον είδε, λύγισαν τα πόδια της κι' έσθυσε η λαλιά της.

Το πριγκιπόπουλο είχε έρθει στο σπίτι της!

"Εκείνος έφυγε γιατί τον έδιωξε η γιαγιά, μα η Κρινιώ στενοχωρήθηκε κι' άρρώστησε από τον καύμό της.

Οι μέρες περνούσαν, η Κρινιώ έγινε καλά κι' η γιαγιά της την άφησε να βγεί, γιατί είχε μάθει από τις φίλες της πως ο ξανθός εκείνος νέος είχε χάσει από την πλάζ.

— Θάφυγε με το χθεσινό βαπόρι, είπε μια από τις φιλενάδες της.

"Η Κρινιώ έφαξε στην άμμουδιά, κι' ύστερα δεν ξαναγύρισε σπίτι της...

Πέντε χρόνια έχουν περάσει από τότε. Το σπίτι πάνω στο βράχο έχει στοιχειώσει από τους άναστεναγμούς του καπετάν Γιώργη.

Ναι, όταν φουντάρισε έπειτα από μια βδομάδα ο καπετάν Γιώργης το καίκι του στο λιμάνι, έτρεξε με χαρές προς το σπίτι του.

Μια φίλη του σπιτιού τους με χαρές προς το σπίτι του.

Αυτή τοῦπε πως πέθανε η μάνα του από τον καύμό της, γιατί χάθηκε η κόρη του.

"Εκείνος δεν έμεινε ούτε στιγμή στο νησί. Ξεσάφηνε άμέσως με το καίκι του για τον Πειραιά. "Εψαξε παντού, σ' όλα τα ξενοδοχεία. Μόνο όταν τη ζήτησε από την άστυνομία τούδειξαν διάφορα πράγματα :

τασνάκι, φορέματα, παπούτσια.

— Μήπως αναγνωρίζετε, ανάμεσα σ' αυτά τίποτα δικό της;

Τάχασε! Τι σχέση μπορούσαν να έχουν αυτά τα πράγματα με την κόρη του; "Ο νους του δεν πήγε στο θάνατο. Ούτε μπορούσε με τη θολωμένη σκέψη του να διακρίνει ποιά απ' όλα αυτά ήταν της κόρης του.

Και κούνησε το κεφάλι του άρνητικά.

Τότε τούδειξαν διάφορες φωτογραφίες. Τα μάτια του έμειναν καρφωμένα πάνω σε μία απ' αυτές, μα δεν τολμούσε να ρωτήσει γιατί τού τις έδειχναν.

Ο άστυνόμες κατάλαβε και τού είπε :

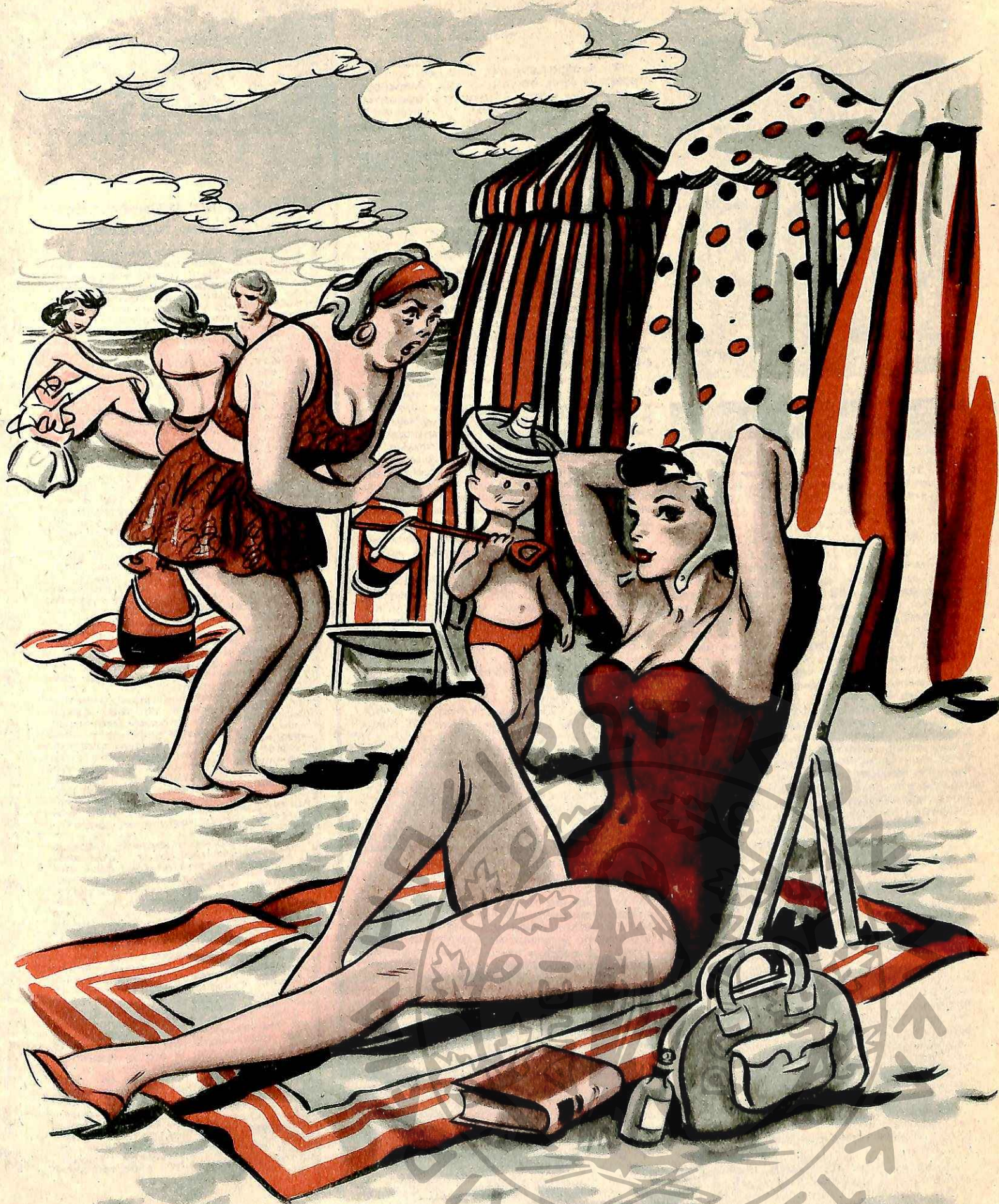
— Στο τασνάκι της κοπέλλας, που κυττάζετε βρέθηκε ένα γράμμα "Ο καπετάν Γιώργης έριξε μια ματιά κι' έπεσε σε μια καρτέλα, που βρισκόταν πίσω του. Είχε διαβάσει τα τελευταία λόγια της κόρης του :

"Πατέρα, νόμισα πως βρήκα το πριγκιπόπουλο. Άκόμα δεν ξέρω, ούτε καταλαβαίνω πως άφησα το σπίτι μου κι' έφυγα μαζί του, για τις νεραϊδένιες χάρες. Είναι άργα πιά, είναι αδύνατο να ξαναγυρίσω κοντά σου. Σ' χαιρετώ με, η μαρούλα μου με καλεί..."

Δυό δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του καπετάν Γιώργη. Μάζεψε το γράμμα ποίχε πέσει από τα χέρια του κι' έφυγε...

... Πέντε χρόνια έχουν περάσει από τότε. Μονάχος κι' έρημος στο απόμειρο σπίτι του βράχου ο καπετάν Γιώργης, στο σπίτι του, που φαίνεται σαν στοιχειωμένο από τη συμφορά που το βρήκε, ξημερώνεται κυττάζοντας μακριά τη θάλασσα, που δέχτηκε μια μέρα την Κρινιώ του.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— "Αν θέλεις, Γιαννίτση να σε πάρω μαζί με την άμμο, σεπασε γρήγορα την κυρία με το μαγιώ, πριν γυρίση ο μπαμπάς σου!"

Κρινιώ

σιλοπούλα, σαν νεράιδα, ενώ η γρήα σταυροκοπούσε, κρυφά κι' έλεγε μέσα της : «Βοήθα τον Άγιε Νικόλα μου, να γυρίση σπίτι του!»

Τις νύχτες, ποτών γεμάτες άνοιξη για τον καρδακώρη, που έλειπε, διαδέχονταν οι φεγγαρόφωστες ξεστές νύχτες του καλοκαιριού.

Τα νησι γέμισε από ξένους, που έρχόντουσαν να παροθερίσουν και έπαυσε παρὰξενια χρώματα από τα γυναικεία μαγιώ. "Όμορφες νέες και γεροδεμένοι νέοι πλημμύριζαν την πλάζ του νησιού.

"Η Κρινιώ είχε πιά μεγαλώσει, ήταν δεκαοκτώ χρόνων κοπέλλα, όμορφη, ξανθεία, με λυγρό κορμί, που ξεχώριζε λαχταριστό κάτω από τα μαγιώ που της είχε φέρει ο πατέρας της.

Δεν έπρεπε να της λείπει τίποτα. "Επρεπε να έχει τα πιο πολλά και πιο μοντέρνα φορέματα από όλες τις άλλες κοπέλλες του νησιού. Περηφανευόταν γι' αυτό ο καπετάν Γιώργης, που ήταν πολιτισμένος άνθρωπος.

— Θα την παντρεύω με τον πιο πλούσιο της Άθήνας και δάσει από τζάκι! Δεν θα της παραθέσω καμιά! έλεγε και ξανάλεγε.

Χαρούμενη καμάρωνε η Κρινιώ πλά στον πατέρα της, κάθε φορά που αυτός βρισκόταν στο νησί, ή πλάι στη γιαγιά της κάθε φορά που έβγαινε περίπατο μαζί της.

Κύτταζε τότε όλους τους ξένους, μα κανείς δεν έμοιαζε με το πριγκιπόπουλο των παραμυθιών, που της είχε περιγράψει η γιαγιά της.

Μιά άπογοήτευσι, ένας κρυφός καύμος είχε πλημμυρίσει την ψυχή της κι' άναστενάζε διαρκώς, όταν περνούσε το καλοκαίρι, κι' έφευγαν οι ξένοι. Κλειδωνόταν πάλι με τη γιαγιά της στο έρημικο εκείνο σπίτι πάνω στο βράχο κι' έλεγε :

— Γιαγιά, πές μου ένα παραμύθι...

— Κρινιώ μου, τώρα μεγαλώσες. Δεν είσαι πιά για παραμύθια... της άπαντούσε εκείνη.

— Θέλω ν' ακούσω πάλι για τα πριγκιπόπουλα...

Κι' η γιαγιά της άρχιζε τα γέλια, καταλαβαίνοντας τη σκέψη της:

— Κουτό, μόνο στα παραμύθια υπάρχουν πριγκιπόπουλα!... "Η ζωή άλλαξε, οι νεράιδες χαθήκανε και τα όραια πριγκιπόπουλα με τα γα-

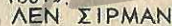
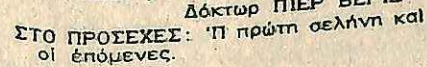
"Η Κρινιώ βούτηξε στη θάλασσα και χάθηκε μακριά...

Α' Τμήματος, κ. Ἀργυρίου, συνελήφθη ὁ

πάντοτε: Τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδρὸν ἐντελεικτῆ-
ριον τοῦ ἐκλεκτοῦ τῶν Ἀθηνῶν κόσμου;».

Οι μαθηταί ἐνὸς σχολείου τοῦ Ντάβεν-
πορτ (Αἰόβα) ἐρωτήθηκαν ἀπὸ τὸ δάσκαλο
τοὺς πρὸς ἐπ' ἀγνῶστον θα εἰςβιμωύσαν νῦν
εἶχε ὁ πατέρας τοὺς. Δεκαεὶ ἀπάντησαν
ὅτι θὰ τὸν ἤθελαν πιλότο ἀεροπλάνου, 11
ὅτι αὐτοκινήτου, 9 ναυτικό καὶ 7 στρα-
τιώτη. Κανένα παιδί δὲν θὰ ἤθελε νὰ εἶχε
πατέρα ἐμπόρο ἢ ὑπάλληλο.

ο „έρωτας“

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΓΙΑΤΙ άρα γε, ο λοστρομός Γκιουζέπε βάφτισε «Έρωτα» το θαυμαίο παπαγάλο του;

Ίσως γιατί διαισθανότανε ότι χάρις σ' αυτόν... Μά άς πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά τους. Στο λιμάνι του Όσλο, ο Γκιουζέπε, μάλωσε με τον καπετάνιο του, παράτησε το πλοίο κι' εγκαταστάθηκε σε μια πανσιόν. Ή ιδιοκτήτρια δεν τούκανε καμιά παρατήρησι για τον παπαγάλο που είχε μαζί του. Άλλωστε, ήταν άπασχολημένη, τη στιγμή εκείνη, με τη διπλανή ένοικιάστριά.

Ο Γκιουζέπε την άκουσε, απ' την κλειστή μεσό-πορτα των δυο δωματίων, να της λήε ξερά:

— Πρέπει να φύγετε, Χίλντα! Δεν είν' εδώ φιλανθρωπικό ίδρυμα. Έχετε να με πληρώσετε δυο βδομάδες. Δεν μπορώ πιά...

— Σας παρακαλώ, κυρία, κάντε άκόμα λίγη υπομονή, ίκέτεψε μια γλυκειά φωνή. Περιμένω χρήματα... σε λίγες μέρες...

Ο Γκιουζέπε δεν μπόρεσε ν' άντισταθή στον πειρασμό να ρίξη μια ματιά στο διπλανό δωμάτιο απ' την άνοιχτή πόρτα. Κι' όταν είδε πως ή Χίλντα ήταν μια όμορφη ξανθή κοπέλλα, που έκλαιγε άπαρηγόρητα, μπήκε μέσα και δήλωσε:

— Θα πληρώσω εγώ για τη δεσποινίδα...

Η Χίλντα ήταν ένα κορίτσι σχεδόν σοβαρό. Ποτέ δεν θάπεφτε στην άγκαλιά ενός άγνώστου, μονάχα γιατί την είχε διευκολύνει μ' ένα δάνειο. Μά, όταν είδε απ' την πόρτα της κάμαρας του Γκιουζέπε τον πολύχρωμο Έρωτα, ξεχασε κάθε επιφύλαξι και μπήκε για να τον θαυμάσει... Τά υπόλοιπα ήρθαν μόνα τους...

*

...Σκαρφαλωμένος τώρα πάνω σε μερικά σκοινιά, δίπλα στο τιμόνι, ο «Έρωτς» έβγαλε ένα στριγγό ξεφωνητό, τίνανε τα φτερά του και φώναζε βραχνά:

— Χίλντα, αγάπη μου, σε λατρεύω!

Ο άφεντικός του άπάντησε με μια βλαστήμια σ' αυτή τη φράσι που την είχε μάθει άλλοτε. Δεν έφτανε που τούκαινε άκόμα την καρδιά ή άνάμνησι της Χίλντας! Έπρεπε και να του τη ζωντανεύη διαρκώς το καταραμένο εκείνο πουλί...

Α, Χίλντα, Χίλντα!... Τον είχε εγκαταλείψει σε δυο βδομάδες, για να φύγη με κάποιον παλιό της φίλο. Τότε ο Γκιουζέπε, μάλλον πληγωμένος στον έγωισμό, παρά στην καρδιά του, έφυγε για την πατρίδα του, μαζί με τον παπαγάλο του και με την άνάμνησι της Χίλντας.

Σιγά-σιγά ωστόσο, άρχισε να ξεχνάη την άπιστη. Ήταν άλλωστε ξανθή, ενώ αυτός προτιμούσε τις μελαχρινές... να, σαν εκείνη πούμενε στο άντικρυνό σπίτι, σε μια κάμαρα άπέναντι άκριβώς απ' τη δική του!

Την είχε έρωτευθή στα σοβαρά αυτήν και την έτρωγε με τα μάτια, από μακριά. Είχε μάθει πως ήταν ένα καλό και σοβαρό κορίτσι και πως έρραβε για να βοηθήση τη χήρα και γρηά μητέρα της.

Αν ήξερε πως τον είχε προσέξει κι' εκείνη και πως ήταν ήδη έρωτευμένη μαζί του... Μά ο Γκιουζέπε ήταν ντροπαλός. Κι' αν δεν είχε τον Έρωτα...

— Σκασμός λοιπόν! φώναζε ένα βράδυ στον παπαγάλο του.

Ήταν νευριασμένος, γιατί ή άντικρυνή μελαχροινούλα είχε δυο μέρες να φανή στο παράθυρό της. Κι' εκείνος ο καταραμένος παπαγάλος εξακολουθούσε να φλυαρή: «Χίλντα, αγάπη μου...» Νά, ξανάρχιζε τώρα!

Έξω φρενών πιά, ο Γκιουζέπε του πέταξε ένα παπούτσι. Μά λάθεψε στο σημάδι και χτύπησε τη βίδα που συγκρατούσε στο έζυλο την έλαφρεία άλυσίδα, τη δεμένη στο πόδι του παπαγάλου. Ίσως νάταν ήδη μισοβγαλμένη αυτή ή βίδα. Πάντως, με το χτύπημα του παπουτσιού, έφυγε τελείως απ' τη θέση της.

Και το πουλί, τρομαγμένο κι' έλεύθερο, πέταξε απ'

το παράθυρο και χάθηκε!

Ο ναυτικός κύτταξε έξω, άλλά δεν τό είδε πουθενά. Πείσθη-κε τότε πως τό είχε χάσει, και ξεαναγύρισε στο κρεβάτι του, άκόμα πιο στενοχωρημένος.

Σε λίγο, χτύπησε κάποιος την πόρτα του. Ήταν μια ήλικιωμένη κυρία.

— Συγγνώμη, κυρία, του είπε. Ο παπαγάλος σας...

— Πού είναι; διέκοψε άνυπόμονα ο Γκιουζέπε.

— Στο σπίτι μου... Μένωμε άπέναντί σας... Τό πουλί σας μπήκε από τ' άνοιχτό παράθυρο στην κρεβατοκάμαρα της κόρης μου... Ξέρετε, είναι λίγο άρρωστη ή κόρη μου, κι' ο παπαγάλος σας τη διασκεδάσε πολύ. Έγώ έλειπα απ' τό σπίτι. Όταν γύρισα, θέλησα να πιάσω τό πουλί σας, να σας τό φέρω. Μά αυτό δεν μ' άφινε, με ταμπουσε... Στο τέλος, ή κόρη μου μου είπε νάρθω να σας παρακαλέσω να κάμετε τον κόπο να τό πάρετε μόνος σας.

— Έλπίζω να μην ήταν σοβαρή ή άρρώστεια της κόρης σας... είπε ο Γκιουζέπε.

— Μπάρ, όχι. Ένα κρυολογηματάκι. Τώρα είναι σχεδόν καλά πιά.

Λίγα λεπτά άργότερα, ο Γκιουζέπε έμπαινε με καρδιοχτύπι στην κάμαρα της μελαχροινούλας του. Ή κοπέλλα καθόταν σ' ένα καναπέ, με τον «Έρωτα» μπροστά της, πάνω σε μια στρογγυλή κούρνια, που είχε βρή κάπου ή μητέρα της.

Υποδέχτηκε τό ναυτικό μ' ένα ούρανιο χαμόγελο...

Σ' ένα τέταρτο της ώρας, φλυαρούσαν οι δυο τους σαν παλιοί φίλοι. Εκείνη χάιδευε τον «Έρωτα», που καθόταν ήσυχος κι' ευχαριστημένος.

«Καλό μου πουλί!...» σκέφθηκε με τρυφερότητα ο Γκιουζέπε.

Μά δεν άργησε ν' αλλάξη αίσθήματα άπέναντί του, γιατί ο παπαγάλος άρχισε ξαφνικά να ξεφωνίζει:

— Χίλντα, αγάπη μου, σε λατρεύω!...

Ο Γκιουζέπε ένοιωσε να λύνωνται τά γόνατά του! Τού φάνηκε πως τον είχε χτυπήσει κεραυνός... Τέλος, συγκέντρωσε όλο τό θάρρος του, σηκωσε τά μάτια του... και σάστισε βλέποντας ένα γλυκύτατο χαμόγελο στα χείλη της κοπέλλας!

Εκείνη τούπιασε τότε τό χέρι και τον ρώτησε:

— Είν' άλήθεια αυτό που λεί ο παπαγάλος σας;... Ποιός ξέρει πόσες φορές θα έπαναλάβατε αυτές τις λέξεις, για να τις μάθι τό πουλί σας τόσο καλά!

— Μά, δεσποινίς... τράυλισε ο νέος, κοκκινίζοντας.

Η κοπέλλα χαμογέλασε, κατακόκκινη κι' αυτή, και πρόσθεσε:

— Νοιώθω κι' εγώ για σας ό,τι έσείς για μένα... Πέστε μου όμως, σας παρακαλώ, πως μάθατε ότι με λένε Ίλντα;

— Ίλντα!... Λεγόταν Ίλντα, δηλαδή σχεδόν όμοια με τη Χίλντα! Τί καταπληκτική σύμπτωση!...

Περιττό να προσθέσουμε ότι ο Γκιουζέπε κι' ή Ίλντα — ή Ίλντα, όχι ή Χίλντα — παντρεύτηκαν πολύ γρήγορα, χάρις στον «Έρωτα»!...

Φ. ΜΠΑΛΛΙΟΝ

Η κοπέλλα καθόταν σ' ένα καναπέ με τον «Έρωτα» μπροστά της.

άνανε.
χ βάλτο, έπλεε τὸ κεφάλι τῆς
οὔρα μὸλλιιά τῆς ἀπλῶνονταν

τὸ κεφάλι κι' ἄρχισαν νὰ ψά-
σε πρὶν... Λίγο πρὶν πέρα Λοι-
μα. Τὸ πῆραν, ἐσθῆσαν πάνω
καὶ ξανάδωσαν ζωὴ στὴ θεά,
ναίικας τῆς ἀπικλείας, πού εἴ-
ραξη τοὺς διαλογισμοὺς κά-
ἀπ' τὸ αἷμα του, φαίνονταν
ἀριστερὸ μὲρὸ τὴν ἴδια ἐλῆα,

θρόνο τῆς, στὸν οὐρανὸ τοῦ
ἐ τὸ θεῖο κεφάλι τῆς, ἀνάξη-
ς, νοσταλγοῦσε τ' ἀπαγορευ-

—Λύτρωσέ με ἀπὸ τὸ κορμί
μου, ἐσύ πού τὰ ξέρεις ὅλα
καὶ τὰ μπορεῖς!

— Γιατί; ρώτησε ὁ Σοφός,
καὶ παραμέρισε τὰ μαῦρα τῆς
μαλλιά γιὰ νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ
μάτια. Ὑποφέρεῖς λοιπὸν;

— Ντρέπομαι, μουρμούρισε
ἡ Καλὴ, κλαίγοντας ὁλοένα.

—Λύτρωσέ με ἀπὸ τὸ κορμί
μου, ἐσύ πού τὰ ξέρεις ὅλα
καὶ τὰ μπορεῖς! παρακάλεσε
τὸ γέρο Σοφὸ ἡ Καλὴ.

Ντρέπομαι γιὰ τὴν κατάντια
μου...
Κι' ὁ Σοφὸς ῥιπάντησε τότε,
καυμώντας τὸ ἀσπράμαλλο κε-
φάλι του:
— Κάνε ὑπομονή, ἐσύ, ἡ καταραμέ-
νη, ἡ ἀνεπανόρθωτα ἀθάνατη. Γιατί,
δίχως τὴν ὑποψία σου, πῶς θὰ κατα-
νοῦσες τὴν ἀγνότητά σου; Πῶς, χωρὶς
τὸ ἁμαρτωλὸ σῶμα σου, θὰ μπορούσες νὰ
χαρῆς τὴν ὁμορφιά τῆς ψυχῆς σου;...

ΜΑΙΡΠΑΡΙΤΑ ΓΙΟΥΡ ΣΙΕΝΑΡ

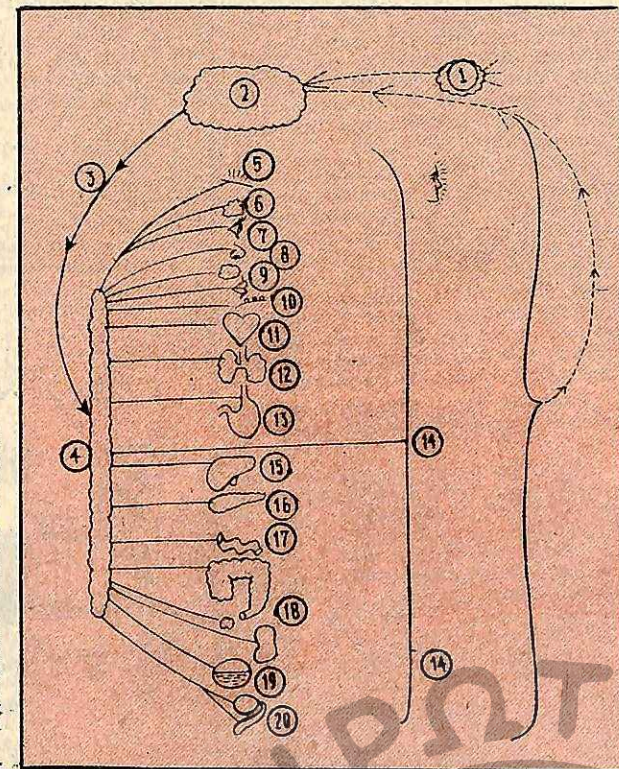
ΜΑΡΠΑΡΙΤΑ ΓΙΟΥΡΣΙΕΝΑΡ

Ἡ σκηνή αὐτή τῆς χρησιμοποίησης τοῦ ὑπνωτισμοῦ γιὰ
μια ὁδοντιατρικὴ ἐπέμβαση μετεδόθη τελευταίως μὲ τὴν
τηλεόραση.

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

α) ο σταθμός παρουσιάζει αμφορεύα άγεια υποσιμύνα, εφ' όσον, υπέρτατο, κ.λπ.) Το πλῆρ μεταβάλλει περίσπασμα. 16) Το πάνκρας δρᾷ πρὸς προκαλύν νευρική δυσενεργεία καὶ οἱ νεφροὶ ἐπικαλεῖται συχνωχία. 20) Τα γεννύνα διαταραχῆς (ψυχρότητα, πῦα, κλπ.).

Σχηματική παράσταση της επίδρασεως των ιδεών στὰ ἀνθρώπινα ὄργανα. 1) Ἰδέα (φόβος, ἀγωνία, στενοχώρια κλπ.). 2) Ἐγκέφαλος. 3) Μυῖνα στὸ σωματικό νευρ. κ. σύστημα. 4) Σωματικό σύστημα. 5) Οἱ τρίχες ἀνασπ. κύνωνται. 6) Οἱ δακρυνοὶ ἀδένες ἐκκρίνουν δάκρυα. 7) Οἱ κόρες τῶν ματιῶν διαστελλοῦνται. 8) Ὁ βλεννογόνος τῆς μύτης ἐκκρίνει υἷα. 9) Τὸ στόμα στεγνώνει, ἀπὸ ὑπολειπόμενα τῶν ἀελογόνων ἀδένων. 10) Τὸ δερμ. ἀδρῶνεται. 11) Ἡ καρδιὰ χτυπάει γοργά. 12) Οἱ πνευμονες παβαίνουν ὀρθά. 13) Ὁ στομάχος παρουσιάζει πεπτικές διαταραχές. 14) Τὰ αἰμοφόρα ἀγγεῖα ἀνοίχονται καὶ προκαλοῦν ἡμικρανία, ἐρυθρίαση, ὑπέρταση, θρομβοαγγειίτιδες, κλπ. 15) Τὸ ἥπαρ μεταβάλλει περισσότερο γλυκόζην σὲ σάκχαρο. 16) Τὸ πάγκρεας δρᾷ ἐντατικώτερα. 17) Τὰ ἐντερα προκαλοῦν νευρική δυσψ. ἢ διάρροια. 18) Τὰ ἐπινεφρίδια καὶ οἱ νεφροὶ ἐπιδρασαν. 19) Ἡ κυστὶς προκαλεῖ συχνουρία. 20) Τὰ γυναικ. ὄργανα παρουσιάζουν διαταραχές (ψυχρότητα, ἀνικανότητα, κλπ.).

ΟΙ νοσοκόμες πηγαίνονταν αβόρυθα στη μεγάλη άσπρη σάλλα, απ' το ένα στ' άλλο κρεβάτι. 'Εδώ κι' εκεί άκούγονταν ένα βογγητό. Μύριζε δυνατά κρεόζωτο...

Ο θάνατος παραμόνευε εκεί μέσα, έτοιμος ν' αρπάξει κάποιον καινούργιο θύμα. Τώρα είχε φτάσει η σειρά της άρρωστης υπ' αριθμόν 11: μιάς κοπέλλας 20 χρονών, όμορφης, ξανθής και γλυκιάς. 'Ενοιαζε η δύστυχη τα κρούα φτερά του άσφατου έχθρου να χτυπάνε κοντά της. Και δεν ήθελε να πεθάνει... δεν ήθελε!

Γιατί ν' άφισα τον κόσμο τόσο νέα, δίχως νάχη πάρει ακόμα ούτ' ένα έρωτικό φίλι;...
— 'Οχι, άφιστε με να ζήσω λίγο ακόμα!... μονολογούσε ίκετευτικά. Να προφτάσω ν' αγαπήσω, να νοιάσω τη χαρά του έρωτικού χαδιού... Μου είπατε πως δεν υπάρχει τίποτε πιο γλυκό άπόνα φιλι στ' αγαπημένο στόμα!... 'Ας δοκιμάσω την υπέρτατη αυτή ευτυχία... 'Υστερα, δεν με νοιάζει πιά αν πεθάνω...

Ο γιατρός πήγε κοντά στο κρεβάτι της κι' έπιασε το σφυγμό της. 'Η δύστυχη... Γιατί να της άρνηθώ μια τόσο μικρή χαρά, την τελευταία που μπορεί να της προσφέρει η ζωή;

Μά τα μαλλιά του γιατρού ήταν κάτω από τα χείλη της. Τα χρόνια της άγάπης είχαν περάσει πιά γι' αυτόν... 'Εσκυψε πάνω απ' το άσπρο κρεβάτι και χάιδεψε το χέρι της κοπέλλας.

— 'Αν μου υποσχεθείς πως θα ήσυχάζεις, θα σου πω μιά καλή είδηση, της ψιθύρισε.

— Τί συμβαίνει, γιατρέ; τον ρώτησε, καρφώνοντας πάνω του τα μάτια της, που γυάλιζαν απ' τον πυρετό.

— 'Ηρθε σήμερα ένας νέος... και ρώτησε τί κάνεις. 'Ηθελε να σε δει, αλλά δεν μπόρεσε, γιατί δεν είναι μέρα έπισκέψεων. Θα έσκαρθη αύριο...

— Ποιος ήταν, γιατρέ;
— Κάποιος γείτονας σου... ένα καλό παιδί. Μου έξομολογήθηκε πως σ' αγαπούσε κρυφά από καιρό.

— Σας είπε τ' όνομά του;

— 'Η φωνή της κοπέλλας έτρεμε από χαρούμενη άνυπομονησία.

— 'Οχι, μικρή μου. Μά, αν ταραξείσαι έτσι, δεν θα τον άφισω νάρθη να σε δει.

— 'Οχι, όχι, γιατρέ! Δεν θα ταραχτώ καθόλου...

Ο γιατρός άπομακρύνθηκε. Το ψέμμα που είχε πει, δεν του βάραινε καθόλου τη συνείδησή του... Τί θακανε όμως αύριο;...

Στο σπίτι του, μερικοί νέοι, οικογενειακοί φίλοι, παίζουν χαρτιά με τη γυναίκα του και τις κόρες του. Ο γιατρός μπαίνει, κάθεται σε μιά πολυθρόνα και ζητάει ένα φλυτζάνι τσαί. 'Υστερα άρχίζει να διηγείται μελαγχολικά:

— 'Εχουμε στο νοσοκομείο ένα κορίτσι, καταδικασμένο...

Οι άλλοι τον άκούνε, αλλά με προσποιητή προσοχή, μάλλον από ευγένεια.

— Την καμμένη! λέει μονάχα στο τέλος η γυναίκα του.

— Θέλεις, μπαμπά, να παίξεις και σύ; του προτείνει η μιά κόρη του.

Ο γιατρός άπαιτάει άρνητικά. Περνάει στο γραφείο του.

Μιά ζωή σβύνει, σαν λουλούδι που δικάει για μιά στάλα νερό. Μά τί σημασία έχει αυτό το τρομερό και καθημερινό πράγμα για την ξένοιαστη νεολαία; Μόνον όποιος έχει πάρει πιά τον κατήφορο προς τον τάφο, μπορεί να καταλάβει τη σκληρή άγωνία ενός πρόωγου θανάτου!

Το ψέμμα που άρχισε, πρέπει να εξακολουθήσει! 'Η έτοιμοθάνατη θα πάρει μαζί της το μυρωμένο λουλούδι που φαντάστηκε πως έκοψε στην άνοιξη των είκοσι χρονών της...

...Τ' άλλο πρωί, φτάνει στο κρεβάτι 11 ένα μπουκέτο άσπρα τριαντάφυλλα, μαζί μ' ένα μπλιέτο. 'Η άρρωστη το διαβάει άχόρταγα. 'Υστερα χαμογελάει, σφίγγοντας τα λουλούδια πάνω στο στήθος της. 'Όταν έρχεται ο γιατρός του λέει:

— Μούστειλε, γιατρέ, αυτά

τά τριαντάφυλλα! Λέγεται 'Αντρέ... Μούγραψε πως δεν θα μπόρεση σήμερα νάρθη. 'Αναγκάστηκε να φύγει για ταξίδι, για δουλειές του γραφείου του. Μά θα γυρίσει σε τρεις-τέσσερις μέρες, και θάρη άμέσως να με δει... Νά, διαβάστε, γιατρέ...

Ο γιατρός παίρνει το γράμμα. 'Ανατριχιάζει έλαφρά, ρίχνοντας μιά ματιά στην υπογραφή... Την έβαλε ο ίδιος, με το χέρι του. 'Εγινε και πλαστογράφος... Μά τί πειράζει, αφού το ψευτικό έρωτικό γράμμα κάνει την έτοιμοθάνατη να χαμογελάει τώρα, ξεχνώντας την άρρώστεια που τη σέρνει προς τον τάφο...

— Θα προφτάσει νάρθη, γιατρέ; ρωτάει εκείνη, σοβαρεύοντας.

— 'Ανόητη! τη μαλλώνει άυστηρά ο γιατρός. Γιατί βάζεις κουτές ιδέες στο μυαλό σου; Δεν βλέπεις πως πάς καλύτερα;

...Τ' άσπρα τριαντάφυλλα άρχίζουν να χάνουν τη δροσιά τους.

Ο θάνατος ζυγώνει.

Ο γιατρός έφτασε άμέσως, μόλις τον είδοποίησαν πως η άρρωστη βρισκόταν πιά στο κατώφλι της άλλης ζωής.

Σκύβει πάνω της. 'Εκείνη, με τα μάτια ορθάνοιχτα και καρφωμένα στο κενό, φαίνεται σαν ν' αναζητά ένα πρόσωπο, μιά σκιά.

— 'Αντρέ... είσ' εδώ;... ψιθυρίζει.

Ο γιατρός μένει μιά στιγμή σ' άμνησιν. 'Υστερα κάνει ένα νόημα στη νοσοκόμα κι' άπαντάει γλυκά στην έτοιμοθάνατη:

— Νάι, άγάπη μου, είμ' εδώ κοντά σου, για να σε βοηθήσω να γίνεις καλά.

Η κοπέλλα άνασπώνεται λίγο κι' άπλώνει ίκετευτικά τα χέρια της. 'Ο γάρος γιατρός τη σπρώχνει στο στήθος του κι' άγγίζει το μέτωπό της με τα στεγνωμένα του χείλη.

— 'Ετσι, 'Αντρέ!... ψιθυρίζει εκείνη.

Τα μάτια της, ορθάνοιχτα, κυττάζουν προς το κομμοδινό, όπου φυλλορροούν τα τριαντάφυλλα.

— 'Ερχεται, 'Αντρέ... να τος! τραυλίζει. Τον βλέπω... Σφίξε με δυνατά στην άγκυλιά σου, φύλαξέ με!...

Και ξαναπέφτει στο μαξιλάρι της...

...Τώρα η νεκρή χαμογελάει ήρεμα, άνάμεσα στ' άσπρα τριαντάφυλλα που σκόρπισε ο γάρος γιατρός γύρω απ' το κεφάλι της.

Και το χαμογέλο της άποτελεί τη μεγαλύτερη άμοιβή για τον άνθρωπο που είπε ψέμματα από οίκτο, από ευσπλαχνία...

Γ. MARTIN

ΠΑΛΗΚΟΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Δεν έχω το δικαίωμα να κατηγορήσω. ούτε να κρίνω. Δικαίωμα όμως να σας πω πως μάντεψα από καιρό τα δάκρυά σας...

Δεν ήρθα ωστόσο να σας μιλήσω για την έγκυατάλειψή σας. Σας φτάνει να ξέρετε πως εκείνοι που σας αγαπούν σας συμπονάνε... Σήμερα όμως κινδυνεύει άμεσα η τιμή σας, η τιμή του γιου σας... Το ξέρετε;

— 'Αλλοίμονο, νάι!

Δεν υπάρχει λόγος λοιπόν να σας δώσω καμιά λεπτομέρεια. Πιστεύω πως δεν μπορεί να σωθώ με κανένα τρόπο ο άντρας σας. Τί λέτε και σεις, κυρία;

— Πιστεύω πως άνοιξε η άδυσσος...

κι' έχω το συναισθημα πως πέφτω στο κενό, στο σκοτάδι, στη φοβία!

Ο Ζάν 'Ντεμάρ άναστατώθηκε απ' το ξέσπασμα αυτό της δυστυχισμένης γυναίκας.

Δεν έξεω άκριδώς την οικονομική κατάσταση του κ. ντε Μπωπρεώλ, συνέχισε. 'Αγνώω ποιο ποσόν θα χρειαζότανε για να σωθώ... Δεν πρόκειται άλλωστε για την άνορθωσή της επικήρεισας, αλλά για τη διάσωση της τιμής.

«Όσο λίγο πληροφορημένος κι' αν είμαι, υπολογίζω ωστόσο πως θ' άρκοιτε ένα έκατομμύριο για να ίκανοποιηθούν οι πιο άπαιτητικοί πιστωτές, τα θύματα άπάτης ή καταχρήσεως. Οι άλλοι θα κάνουν ύπομονη... 'Ο Ζεράρ είναι έξυπνος και σοβαρός νέος. Σε δυο - τρία χρόνια, θα μπορεί ν' άντικαταστήσει τον πατέρα του. Στο μεταξύ νά, θα διευθύνη την επικήρησή το δικό σας σταθερό χέρι, θα την έξυγιάνη, θα τη στερεώση... Το θέλετε;

— 'Αν το θέλω!... Μά μου παρουσιάζετε την όπτασι της σωτηρίας, για να βασανιστώ και πάλι!... Μιλήσατε για ένα έκατομμύριο. Πού να βρεθώ; Ποιος θάταν τόσο γενναιοδωρός, τόσο άφιλοκερδής...

— Μην προχωρήσετε, κυρία. Αυτό που κάνω, είναι άπλουστάτο...

— 'Εσείς... έρεεις, Ζάν;...

Δεν το μαντέψατε λοιπόν; Κερδίζω πολλά χρήματα. 'Εξ άλλου, είμαι πλουσιώτατος. Ζώ μάλλον λιτά. 'Η περιουσία μου μου είναι άχρηστη. Σας δίνω ένα μέρος απ' αυτήν. Τί πιο φυσικό;...

— 'Οχι, δεν μπορώ... δεν μπορώ! ψιθύρισε η νέα γυναίκα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Είναι άπελησιμένη η νέα κι' όμορφη Μαργαρίτα ντε Μπωπρεώλ, γιατί ο άντρας της, ο Ζώρς, σπατάλησε σε άσωτες όλη την περιουσία του, έχει φέρει την επικήρησή του στο χείλος της καταστροφής και κινδυνεύει να συλληφθώ για διάφορες άπάτες. Προπάντων υποφέρει στη σκέψη πως θα στιγματισθώ το όνομα που φέρει κι' ο γιος της, ο Ζεράρ, απ' τον οποίο έχει άποκρυψει πάντα το πραγματικό όνομα του πατέρα του, για να μη χάσει την άγάπη του και το σεβάσμό του γι' αυτόν. 'Ενας έμπιστος υπάλληλος του συζύγου της, ο Κολλιβέ, την πληροφορεί λεπτομερώς για το κατάντημα της επικήρησής της. Της δείχνει επίσης μιά φωτογραφία της φιλενάδας του Μπωπρεώλ, μιάς κάποιας Μαρινέτ. 'Ο Μπωπρεώλ έτοιμάζεται στο μεταξύ για να δραπετεύση. Την τελευταία στιγμή όμως, άκούει τυχαίως ένα διάλογο μεταξύ της γυναίκας του και του λογόμαστου δικηγόρου Ζάν 'Ντεμάρ. 'Ο Ντεμάρ άποκαλύπτει άλλοτε τη Μαργαρίτα και μάρ άναπούσε κι' εκείνη. 'Ο πατέρας της τον άγαπούσε κι' εκείνη. 'Ο πατέρας της όμως είχε ήδη υποσχεθώ το χέρι της στο Μπωπρεώλ, κι' έτσι οι δυο έρωτευμένοι άναγκάσθηκαν να χωρίσουν με σπαραγμό ψυχής. Τώρα λοιπόν ο Ντεμάρ έπισκεφθήκε τη Μαργαρίτα για πρώτη φορά ύστερα από τόσα χρόνια.

2ον

Ποτέ δεν είχε έρθει στίτι της ο Ζάν. Τί ζητούσε τώρα;... 'Η Ζοζέτ ξαναγύρισε σε λίγες στιγμές, άνοιξε την πόρτα και παραμέρισε.

Ένας άντρας ως 40 χρονών μπήκε στο σαλόνι. 'Ηταν ψηλός, καλοφτιαγμένος, μελαχρινός, με φωτεινά μάτια και με λίγες γκριζες τρίχες στους κροτάφους.

Η καμαριέρα τους άφησε μόνους.

Η Μαργαρίτα, άμνηστη πάντα, έδειξε ένα κάθισμα στον έπισκέπτη. 'Εκείνος συνηλθε πρώτος απ' την ταραχή του, κι' είπε με φωνή υπόκοψη, τρεμουλιαστή:

— Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία, που ήρθα στο σπίτι σας. Μά ο καιρός έπείγεται!

Η κατάρτασι είναι σοβαρή. Δεν μου επιτρεπόταν να διστάσω περισσότερο... Θάχχετε την καλωσύνη να μ' άκούσετε χωρίς να με διακόψετε. Δεν έχω ξεχάσει τίποτε απ' τα περασμένα... Πέστε μου μονάχα αν ζούνε πάντα και στη δική σας μνήμη!...

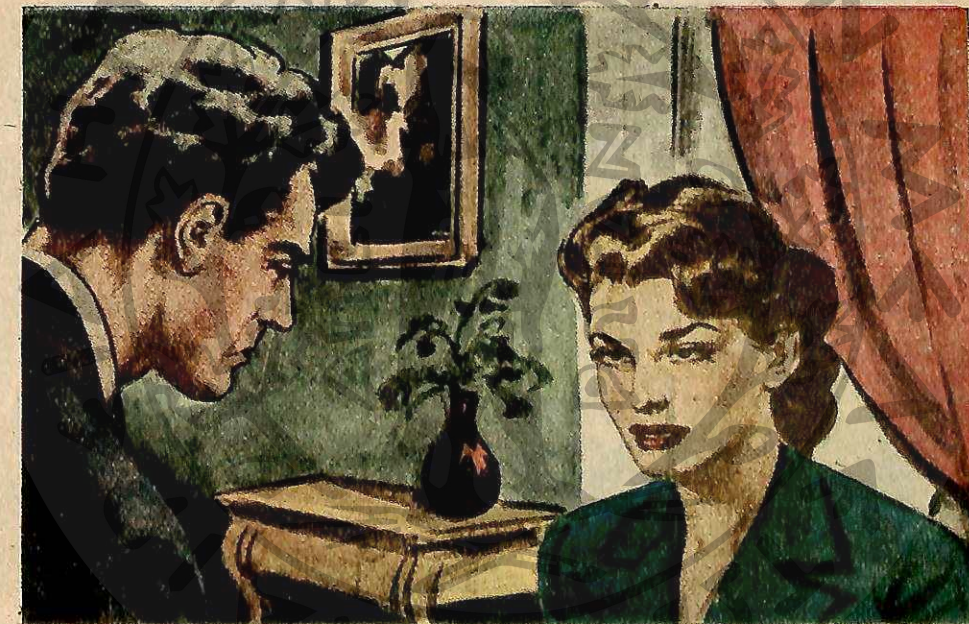
— Πάντα! ψιθύρισε εκείνη.

Μιά σύσπασι της ευγενικής φυσιогνωμίας του Ζάν 'Ντεμάρ πρόδωσε τη συγκίνηση που του προκαλούσε η απλή εκείνη λέξη. 'Υστερα συνέχισε:

— Τότε λοιπόν θα καταλάβετε τους λόγους του διαβήματός μου αυτού. Κι' είμαι βέβαιος πως, όποια ύποδοχή κι' αν θα βρω ή πρότασί μου, δεν πρόκειται ποτέ να την παρεξηγήσετε...

— Μιλήστε! Σας άκούω.

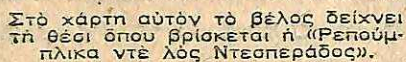
— Μολονότι έπαψα να σας βλέπω, μολονότι άπέφυγα όλες τις ευκαιρίες, ωστόσο έζησα διαρκώς μαζί σας... Τίποτε απ' τη ζωή σας δεν μου ήταν άγνωστο...

— Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία, που ήρθα στο σπίτι σας, της είπε ο Ζάν 'Ντεμάρ.

風雨

52

Τὴν ἰδρυσαν ἐγκληματίες ἀπ'
ὅλο τὸν κόσμον

Οι βάσεις τους για την ίδρυση της πρωτοτύπου αυτής Δημοκρατίας έθεσαν στις αρχές του 1942. Την ποχή εκείνη αρκετοί έγκληματιες και βαρβαρικοί του κατάρρεαν να δραστηριοποιηθούν από διάφορες φυλακές της Αμερικής, κρυβόντουσαν μέσα στα ξηλά και την αδιάβατη ζούγκλα, που περιβάλλει τον ποταμό Ορενοκό. Έκει η αστυνομία δεν μπορούσε να τους ενοχλήσει και όταν το πράγμα έγινε γνωστό στους διεθνείς κύκλους των εγκληματιών, άρχισαν να συρρέουν εκεί κι άλλοι εγκληματίες από διάφορα μέρη του κόσμου.

Έπειτα από μακροχρόνιες διαπραγματεύσεις, τα γειτονικά κράτη της περιοχής, δηλαδή η Βενεζουέλα, η Βραζιλία και η Κολομβία αποφάσισαν να αναλάβουν από κοινού μία αστυνομική δράση για το ξεκαθάρισμα της ζούγκλας από τους έπικινδυνους αυτούς εγκληματίες. Ο αγώνας που ακολούθησε ήταν σκληρός. Ποτέ στο παρελθόν, ως την εποχή εκείνη, δεν είχαν φτάσει στη ζούγκλα της περιοχής του Ορενκό τακτικά στρατεύματα. Ή περιοχή αυτή έθεερωσε ως ακατοίκητη και ως τόπος γεμάτος από δηλητηριώδη φίδια, άγρια θήρια και κροκωδύ-

Ἐπὶ τρία ὀλόκληρα χρόνια οἱ ἀστυνομικὲς καὶ στρατιωτικὲς δυνάμεις προσπαθοῦσαν νὰ καταστρέψουν τὴν κοινότητα τῶν ἐγκληματιῶν, τελικὰ ὅμως νικητὴς παρέμεινε ἡ ζούγκλα.

Από την εποχή εκείνη η δημοκρατία των έγκληματιών αναγνωρίσθηκε «ντ' εντ' οχί» όμως και «ντ' εντ' οχί» σημαίνει, πως η δημοκρατία των έγκληματιών είναι ανεκτή, δεν αναγνωρίζεται όμως και επίσημα.

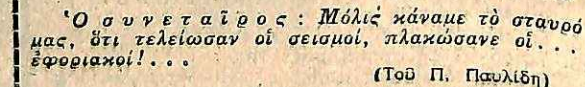
Οι πολίτες της δημοκρατίας ζού-
ντι από τη χρυσόσκονη, που μαζεύουν
ἀπ' την άμμο στις όχθες του ποτα-
μού Ρίο Μαγκνάλένα. Το χρυσάφι
που συγκεντρώνουν το μεταφέρου-
σε μία κοινή αποθήκη και από έκε-
τό μεταπωλούν στις τράπεζες της
Νοτίου Αμερικής.

Πέρσυ, Πρόεδρος της Δημοκρατίας και υπουργός των Οικονομικών της ήταν ο Αμερικανός Μάρκον Στέρν, ένας Έβραίος από το Σικάγο, τρομερός γκάγκστερ και δολοφόνος

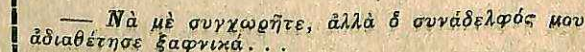
Μετά τὸ 1952, ὅταν ὁ κόσμος ἔμαθε πὺς στὴς ἀγῆες τοῦ ποταμοῦ Ρίο Μαγκιναλέντα βρισκεται ἀβυσσὸς χρυσῆ, πολλοὶ τυχεριδιῶκτες ἐκίνησαν γιὰ ἐκεῖ. Μόνο οἱ μισοὶ ὅμως ἐφτασαν ζωντανοὶ ἐκεῖ. Οἱ ὑπόλοιποι πῆθαν ἀνὰ μέσῃ στὰ ἑλθὰ τῆς ζούγκλας. Ἐστὶ τοὺς καίκοιους τῆς πρωτότυπης αὐτῆς δημοκρατίας προστήθηκαν καὶ μερικοὶ ἀνδράρες, ποὶ δὲν ἔχουν σχέση μετ' ἐγγλῆμα.

διο να υποστηρίξει μια μέρα κάποια καινούργια αστυνομική έπιθεση. 'Επίσης κάθε νέα κυβέρνηση μπορεί, αβέλη, να ακυρώσει τη σύμβαση. 'Επ' του παρόντος όμως οι κάτοικοι της Δημοκρατίας ζουν ήσυχoi.

Αυτή είναι η «δημοκρατία των ἀ-
πελπισμένων», ή «Ρεπούμπλικα ντι-
λός ντερπεράδος», όπως τὴν ὀνομά-
ζουν οἱ ἰδρυταί της.

— "Ἐτρεχα γρήγορα; Κι' εὖ πού μ' ἔφτασες,
δὲν ἔτρεχες;

τὸν κάλεσε στὸ χωριό της. Ἐκεί, μὴν μέρα ἑκείνος πῆρε **βαρρὸς** κι' ἐξωμολογήθηκε στους γονεῖς τῆς «Ἀνθισμένης Γαζίας», ὅτι ἐξέτιμη-
σε σὰ τέτατο βαθμὸν τὴν κόρη τους,
ποὺ θὰ ἦταν εὐτυχὴς νὰ τὴν κἀν
γυναῖκα του. Ὅι γονεῖς τῆς χά-
ρηκαν. Ὁ γέρος δὲν εἶχε οἰκογε-
νεια κι' ἐσπούδαζε μὲ κάποια ὀ-
πορτοφία. Ἐγίναν ὁ ἀρραβωνέ-
ς κι' ἐμῆραν πάλι γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Καὶ συνεχίζει ἡ «Ἀνθισμένη Γα-
ζια»: «Θά τοὺς ἐκδικηθῶ, θά τοὺς
σκοτώσω καὶ τοὺς δυοί!»

Αὐτὸ εἶναι τὸ δράμα της. Ἀ-
φοῦ ὁμως περιμένει μιά συμβουλή
μου πρέπει νὰ μ' ἀκούσῃ.

Πατή μέν ο πτώμα: Δέν ε-
ναι τόσο δύσκολο τό πρόβλημά
σας νά λυθῇ. Ἀγαπούσατε καί κά-
γατε ὄνειρα, γιατί νομίζατε πώς εἴ-
χατε νά κάνετε μ' ἕναν ἄνθρωπο,
πού θά σᾶς ἀνταπεδίει ἀγάπῃ ἄλ-
λά καί θῆσασμό. Δυστυχῶς, ὅπως
εἶδατε, ἡ ἀγάπῃ του εἶχε κάποιο
ἰδιαιτέρη σκοπό: Νά ἐκμεταλλευ-

Θῦμα τῆς ἀγάπης: Ἀπὸ
τὸ γράμμα σας παρατηρῶ ὅτι εἰ-
στε ἀρχάριος καὶ τὸ καθὲ τί σας
κάνει ἐντύπῳσι. Πρέπει νὰ ξερε-
τε ὅτι τὰ κορίτσια ἔχουν πολλὰ

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
 Ίατρος
 Δερματολόγος - Αισθητική
 Δέχεται 11—1 και 5—7

Σέκρη 4, α' όροφο. Πάρο-
δος Κανάρη. Τηλ 612-450

Αγάπησα και έμησησα
και διψω για εκδίκηση
Κ. Γ.: Μου γράψτε ότι τον αγα-
πάτε, ενώ εκείνος φέρθηκε -όπως
λέτε - άχαρτακτρίστια στην αγά-
πη σας. Όχι, δεν τον αγαπάτε.
Υποφέρετε μόνον, γιατί σας κα-
τέστρεψε έπειτα από πολλές υπο-
σχέσεις. Και τώρα που είδατε ότι
σας εγκατέλειψε, δεν ξέρετε τί να
κάνετε.

ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΜΕΝΗ: Μαδ
γράφει πως η ζωή σας στο χω-
ριό είναι ασπασμό μαρτυρίου κι' ό-
τι οι γονείς σας σάς δένουν και οι
φίλες σας σάς αποστερούνται. Για-
τί; Αυτό το γιατί δέν μου το γρά-
φετε. Πάντως ό-τι και να είναι κά-
ντε προσπαθήστε να φανήτε γε-
ναία, υπερωκενική και προπάντων
όπακούη στους γονείς σας. "Αν
μ' έ-τ'όν καιρό δέν σταματούη το
κακό, περιμένετε να εγλυκιωθή-
τε και τότε φύγετε να πάτε κά-
που άλλοι να έργασθήτε, για να
μην τυραννιέστε ό' αυτό το πε-
ρίσθλλον.

Προδομένη: 'Εδιάβασα τὸ ἐπεισόδιο πού σὰς συνέθε καὶ γέλασα. Γέλασα, γιατί δὲν φανταζόμουν, ἔπειτα ἀπὸ τόσες πολιτισμένες ιδέες πού ἔχετε, νὰ φερόῃτε ἱδρὶς ἐσεῖς ὅμοια μ' ἐκείνην τὴν ἄλλη.

Προσέξτε! Δὲν θέλω νὰ σὰς
προσβάλω, ἀλλ' οὔτε καὶ ρωτῶ
τὴν παρανομίαν δικαιοσύνην ἔχετε σείει
ἀπὸ τὴν ἄλλην. Εἶθε ἀραβωνία-
στικτὰ τῆς νόμιμης γυναικὸς τοῦ
Εἰσαε ἀπ' αὐτῶς φίλῃ τοῦ; Ποιᾶ εἶνε
ἡ νόμιμη θεοὶ σὰς ἀπέναντί τοῦ;
Καμμία! "Ἐταί, ἐκείνη τῆ ἄλλης,
ποῦ πέρασε τὸ κατώφλι δὲν ἀνα-
λογίστηκε καμμία ὑποχρέωσι,
ἀλλ' οὔτε κ' ἐκεῖνος τῆς ἔδωκε
κινῆσαι δικαιοσύνην.

«Ὁτόσο παρ' ὅλα ὅσα συνέβησαν, ὅπως βλέπετε, ἐκείνος ἐξαγορεύει καὶ θὰ ἐξαγορεύῃ κοινὰ σας μ' ὁλο πὸν δὲν ἐστὶ κανὼν νόμιμο δικαίωμα νὰ τοῦ το ζητήτε. Σαματῶς γιὰ νὰ μὴ σὰς θίξῃ πὸ το πολὺ. Φοβάμαι, ἡμεῖς πὸς θὰ θυμώτε με τὴν ἐκκληρινεῖά μου. Ἀρῆστε, λοιπόν, τοὺς ἐγώσιμους, καὶ διευκολύνετε τοὺς νὰ βρῇ τὸν τρόπο νὰ σὰς πανορώσῃ τὰ ἐκκληρινὰ τοῦ αὐτοῦ ἡμεῖς. Ἐγὼ σὺ τρία Γ. Ε. «Ὅσο κι' ἂν τὴ γράφετε μετὰ μεγάλαν νοσησίαν αὐτὴ τὴ λέει, ἐνὸν δὲν

γράφω, ὅπως ἴσως, ἐγὼ δὲν
τὴν κατανοῶ. Καὶ ἐρεῖτε γι-
ατί; Γιατί ἐκεῖνος πρὸς ἀγάπην εἶνε-
ται, ἀγαπᾷ, ὑλοκομῇ, εὐγεν-
κός, σέβεται τὸν ἀγαπῶμενο
καὶ τὸν ἀκούει. Ἐπομένως, δὲν
τὸν ἀγαπάει, κι' ἂν θέλατε νὰ
μὲ πείσετε γι' αὐτό, Ἐγώ, ὡς
καὶ ἀγάπην εἶναι δύο ἀντίθετα πρά-
γματα. Ἄν τὸν ἀναποσώβει, θὰ
εἶχατε ἤδη ἐκδηλώσει. Θὰ τὸν
εἶχατε πῇ καὶ τὴν ἡμέρα σας. Ἄλ-
λά, πρὸς ταῦτά; Κι' ὅλα αὐτὰ
γιατὶ δὲν τὸν ἀγαπάτε!

σας. Γι' αυτό πρέπει να συνεχί-
σετε την τακτική σας. Προπάν-
των έκεινο που επιβάλλεται, για
να γαuche τη συνειδησί σας ήσυχη, εί-
ναι να την καλέσετε μπροστά
στους γονείς της και να ζητήσετε
από αυτήν εξηγήσεις για όλη τη
ιστορία της απέναντί σας και για
τις απεργίες της, να παρουσιά-
ζεται μπροστά σας άλλη από ε-
κείνη που είναι. Πέστε τους ε-
κείνο ότι δλ' αυτά, παρότι αν-
τάπητα που της έχετε, σας αποχε-
ρουν να λύσετε τον δεσμό που
έχετε μαζί της. Εξήγησι, κ' ή-
να έκειναι δεν υπάρχει, σ' αυτήν. "Ε-

ταί απελευθερώσεως πάσης ευθυμίας, αλλά ταυτοχρόνως μπορεί να μάθετε και το μυστικό. Πιθανόν, — όλα είναι δυνατά — να της έχουν επιβάλει αυτόν τον άρραβώνα, ακριβώς επειδή είναι φτωχή, κι' έτσι βρέθηκε ένας γαμπρός. Πιθανόν ν' αγαπά κάποιον άλλον. Πράγμα που δεν πρέπει να σας διασρεστήση γιατί προτιμώτερο να χωρίστε τώρα, παρά να έχετε 14 χρόνια μετά το νόμο σας.

στορίες μετά το γάμο μας. Η Αποστολή Β. Μ.: Δέν είναι διήγημα αυτό. Είναι μία καθαρή ύποθεση, για την οποία έσεις, δημιουργείτε ιστορίες. Και σας ρωτά: Αφού ο πρώτος σας εγκατέλειψε, είναι δυνατόν να σας αγαπά; Τότε γιατί το προσφέρετε ακόμα την αγάπη σας, αφού έκρινος σας έξευέλτισε; Πολύ κακό, αυτό που κάνετε! Κι ερχόμαστε στο δεύτερο, ο οποίος δίνει τις σας υπεράναες. Είπε βέβαια, "εάν αγαπάς, σέπτε την αγάπη σου". Ή μεγάλη του αγάπη έφθασε στο σημείο να έν-

A close-up photograph of a horse's lower legs and hooves. The horse is standing on a light-colored, possibly sandy or gravelly surface. The legs are dark, and the hooves are dark and well-maintained. The image is oriented vertically, with the legs running from top to bottom.

ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ ΝΑ Π
 Η βασίλισσα Έλισάβετ και ο Φίλιππος υποδέχονται τους Άσκητες και αποφασίζουν να καλπάρουν για λίγο. Η Έλισάβετ είδε τον άνδρα της λαϊκό του αλόγου του και να τη ταξάει, έξω εντρίκτου όμας έσκυβεται πάνω από λίγο, η Βασίλισσα. Ο Φίλιππος της άποκαλινει τότε είχε πείσει, άγνωστο πώς, στο ύψος άποκαλινει αν δεν προφάναι, τε στον Κάρολο Α' παρατήρησε.

Πονεμένο φρούρο, Σ.
Κ.: 'Αφού δεν αθανάσετε πιά γι
αυτήν εκείνο που αθανάσετε
άλλοτε, αυτό σημαίνει ότι δεν
την αγαπούσατε και τότε. Καί
έλλο οσς τραβόσατε κοντά της·
όπως, ή περιέργεια, κάτι που και
σείς σαν γένηθε θέλατε να δείτε.
Ευτυχώς ή ή ύπόθεσις οσς θα
πείσωσα έγκαιρως, γιατί φαντα-
σθήκατε ή εκθέτατε περισσότε-
ρα, με υφιστάμενα και ραντεβού.
Να είσατε προσεκτικώς άλλη φορά
κι όταν έξαναίωσατε άναγνή που
άκαη, να συλλογισθήτε: το γάμο!
άκαη της άναγής οσς: το γάμο!

ἀκούσθ' ἑαυτοὺς, ἀγαπᾶτε· ἵνα
μὴν ἀρκεσθῆτε τίς προσησθέναι
καὶ στήν ἀναμνήν. Ἄν μάρτετε
ποῖ καρὰν ταπεινέει, καὶ νὰ ῥο-
θῆσθε στὸν Πειραιᾶ σὺ καὶ ἑ-
ταίριοι ἀνῆλθε τοῖ καρὰν. Τότε
γράφετε καθαρά, ἐκτενῶς, ὅσα
γράφετε σὺ μὲν καὶ νὰ πᾶτε τοὺ
ῥαββίμους σας στήν ἑταιρία νὰ τοὺ
βάλουν τὴν διευθύνει καὶ νὰ τοὺ
στελεῖτε, Προσέγγετε γὰρ μὴν πῆτε
τίποτα, οὔτε στὸ φίλο του, οὔτε
στήν ἐξάβελον. Γράψτε τοὺ καθα-
ρά τὴν διευθύνει σας γιὰ νὰ σὰς
ἀπαντήσῃ.

MIPANTA

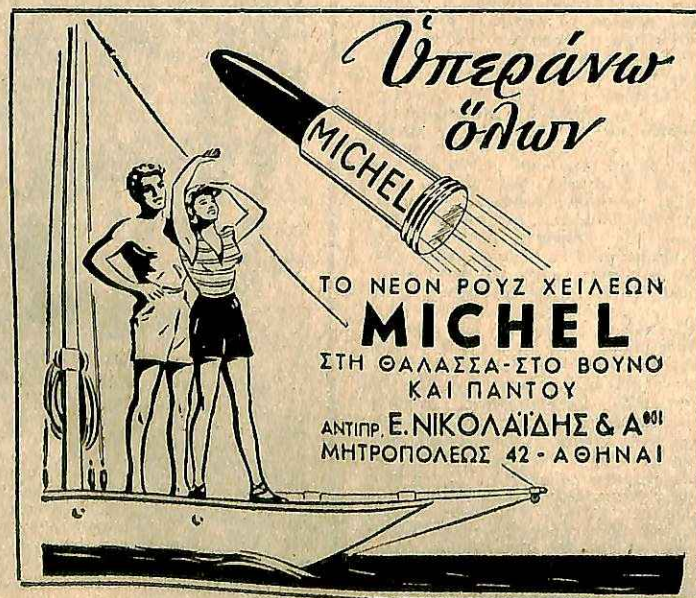
«Μὴ κρίνετε...»

Δυστοχισμένη για πέν-
τα: Δὲν μπορῶ νὰ δικαιολογήσω
τὴν ψυχικὴ σας ἐξέγερσι γι' αὐ-
τὸ πού μοῦ γράφετε, πού δὲν
προσέδωκε οὔτε τὸν γυναικεῖο ἐ-

Ἡ βασιλεία, Ἐλισάβετ καὶ ὁ Φίλιππος πῆγαν ἕνα πρῶτὸν στὸν περσινοῦ ὑποπόριον τοῦ Ἀσκού καὶ βρίσκοντες τὰ πάντα ἔρημα, ἀποφασίσαν νὰ καλλύσωνι γιὰ λίγο μετὰ τὰ ἀλφά, τοὺς, Ἑσπέρικ, ἡ Ἐλισάβετ εἶδε τὸν ἀνδρᾶ τῆς καὶ σκέψη πὺ χαμηλὰ ἀπὸ τὸν λαμπρὸ τοῦ ἀλόγου τοῦ καὶ νὰ τῆς φωνάξῃ κατὶ. Ἐκείνη δὲν κατὰλεξε, ἔξ ἐντοτικίου ὧρας ἔκοιθε καὶ αὐτὴ. Ὅταν σταματήσῃν ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἡ βασιλεία ἔζηπας νὰ μῆθῃ τί εἶχε συμβῆναι. Φίλιππος τῆς ἀποκαλύψε τὰτε πῶς ἕνα ὄχιον τοῦ περσινοῦ ἔξ ἑσπέρικ, ἀνέβη ἀπὸ τὸν λαμπρὸ τοῦ καὶ βᾶ τὸν ἀποκεφαλίσαν ἐν δὲν πρῶτῳ τῶν ἀ σκῶν. Αὐτὰ συνέβη ἄλλοτε στὸν Κάρλολ Α' παρατήρησις χαυνογενῶντας ἡ Ἐλισάβετ.

ΜΕ ΔΟΒΕΛΛ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΡΕΠΟΡΤΑΖΖΕΣ
ΨΥΧΕΙΣ :
Π. ΤΣΙΜΠΙΑΝΣ, Θ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ, Γ. ΠΑΛΑΚΗΝΓΙΟΣ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
105 - ΟΡΟΦΟΣ - ΤΗΛ. 28-407

Μία δυστυχισμένη Μ. Ι.
Δ.: Δεν μου γράφετε στο γράμμα
μας σας παιδιά διαγνώσει σας έκαναν
οι γιατροί, που σας κουράζουν και
πολύν φαρμάκων, εκάστε χροιά
σι μέχρι σήμερα. Μου είναι άπαι-
στητα. Έχω τη γνώμη ότι τα
λουτρά δεν πρόκειται να σας βλά-
ψουν, αρκεί να τα κάμνετε μέχρι
το Σεπτέμβριο. Κάθε βράδυ που

Lanoline
MELPAN

Κερκυραία: Για την πρό-
ληψη των δυσαρστών συνεπειών
σας συνιστώ ως φάρμακο όποτε
λεμμοστικό να κομείτε μία κολλική
πλύσι άμείνων, με μία κουταλιά
αγνό ξυδι σε μισή όκά χλιαρό
νερό.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟ Σ

Δαναολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ούρα

Ήταν εποχή πολέμου και ο σέ δλη την περιφέρεια της Προύσας το ψωμί ήταν δυσεύρετο.

Θα κατέβω στην πόλη, είπε ο Ναστραδίν Χότζας στις γυναίκα του για να βρω λίγο καλαμποκι να φέρω να το φάω...

Ο Χότζας σκέφθηκε να πάει στον Μπέη και να του ζητήσει λίγο καλαμποκι, μα εκείνος έτυχε να λείπει κι' έτσι ο Χότζας τριγύριζε στην Προύσα πεινασμένος, ψάχνοντας να οικοδομήσει από γνωστούς και θαυμαστές του κανένα καρβέλι.

Όλοι όμως τον απογοήτευαν. Τρέξε, Χότζα, στην στρατιωτική αποθήκη, τον πληροφόρησε ο συγχωριανός του 'Αλεντίν, που κρατούσε μια κουραμάνη. Μοιράζονταν κουραμάνες!

Όταν ο Χότζας έφτασε εκεί που μοιράζονταν τις κουραμάνες, είχε σκηματιστεί μια μακριά ούρα από πεινασμένους.

Ο Χότζας ωστόσο προσκολλήθηκε

στην ούρα και άμυλτος περιμενε κι' αυτός νάρθη ή σειρά του.

Οι κουραμάνες όμως πλησίαζαν να τελειώσουν. Όταν λοιπόν έφτασε η σειρά του Χότζα κι' άπλωσε το χέρι του να πάρη τη δική του, που ήταν η τελευταία, του βγήκε μπροστά εκείνος που έστρεψε πίσω του και την άρπαξε!

— Άφησε κάτω την κουραμάνη! του φώναξε ο Χότζας. Είναι δική μου!

— Για σένα, Χότζα, θα φροντίσω ο 'Αλλάχ, του απάντησε ο άλλος.

Ο Χότζας όμως του την πήρε.

— Καλύτερα να φροντίσω για σένα ο 'Αλλάχ, τούπε.

Δεν πρόλαβε όμως να τελειώσει τη φράση του κι' ένας σκύλος άρπαξε και τραβούσε την κελεμνία του Χότζα.

Ο σκοπός στρατιωτής, βλέποντας να μπαίνει τρίτος στον καναύ για την κουραμάνη κι' ο σκύλος άρπαξε να γελά.

— Άφησε, Χότζα, την κουραμάνη, τον συμβούλευσε ο 'Αλεντίν, γιατί ο σκύλος δεν άστειεύεται!

Ο Χότζας τὰ χρειάστηκε και σέ μια στιγμή που ο σκοπός στρατιωτής χάζευε, του πήρε το όπλο του και με τη φιλολόγη χτύπησε το σκύλο.

Τόν ακότωσε! φώναξε ο άλλος.

Επειτα από μισή ώρα ο Χότζας κι' ο Γιουσούφ—έτσι λεγόταν ο κάτοχος του σκύλου και διεκδικητής της κουραμάνης—βρίσκονταν μπροστά στον αρχιζαπτιή της περιφέρειας. Μαζί τους είχε πάει κι' ο σκοπός στρατιωτής, που κρατούσε την κουραμάνη και τον πληγωμένο σκύλο.

Ο αρχιζαπτιές άκουσε τὰ γεγονότα όπως του τὰ περιέγραψε ο στρατιωτής, και κατόπιν είπε στο Χότζα:

— Όλα καλά, Χότζα μου, βλέπω ότι το δικό σου είναι με το μέρος σου. Γιατί όμως ν' αρπάξεις το όπλο του σκοπού και να χτυπήσεις το σκύλο;

— Γιατί με δάγκωσε, τζάνουμι! φώναξε ο Χότζας. Τον έβαλε ο Γιουσούφ για να μου πάρη την κουραμάνη μου...

— Δεν τόν έβαλα εγώ! διαμαρτυρήθηκε ο Γιουσούφ.

Ο αρχιζαπτιές έστριψε συλλογισμένος τὸ μoustaki του.

— Έωτο, Χότζα μου, του είπε. Μπορούσε όμως να χτυπήσεις το σκύλο με το κοντάκι του όπλου κι' όχι με την ξιφολόγη.

— Νά με συμπαθά ή άφεντιά σου, απάντησε ο Χότζας, αλλά ο σκύλος με τὰ δόντια του με δάγκωσε κι' όχι με τὴν... ούρα του!

Ο αρχιζαπτιές βρήκε έξυπνη τὴν απάντησή του Χότζα και χαμογέλασε.

— Οτόσο έκωφε σὴ μέση τὴν κουραμάνη κι' έδωκε τὴν μισή στον καθένα.

— Πηγαίνετε τώρα, τους είπε. Κι' άλλη φορά, Χότζα, όταν στήκας σέ ούρα που μοιράζουν κάτι, νάχης τὸ νου σου και νά μή χαζεύης!

Τὰ δάσανα του Καραμπέτ

ΤΟ ΚΟΝΤΟΜΑΝΙΚΟ

Τώρα με τὸ μέλο ζήτη, Σουρπούτσα μου με λέει:

— Καραμπετακι μου, όλος ο κόσμος βγά-
ζει τὸ σακκάκι του, μ' αυτή τὴ ζέστη. Εσύ
γιατί γυρνάς με τὸ σακκάκι;

— Καί με τί νά ὑρίζω, κουζουμι;

— Μὲ τὸ ποικαμισο χρυσέ μου. Δεν βλέ-
πεις πῶς γυρνά έξω ο κόσμος;

— Κουζουμι, λέω, ο κόσμος νά ὑρνά όπως
θέλει, ἄμμμα ἐγώ τέτοια μασκαράλίκια δὲν
τὰ ἤσκω!

— Μασκαράλίκι εἶναι τὸ ποικαμισο;

— Ἄμ τί εἶναι γιάδρουμ; Κοντομάνικο και
κολλαρίνα ἀνοιχτή;

— Καί προτιμᾷς νά ζεσταίνεσαι;

— Τί νά ἐκάνω; Εγώ ρεζιλίκια ντὲν κάνω.
Καταλαβαίνεις, Σουρπούτσα μου;

— Ἰστέ και μὰ τὸ Θεός σέ λέω χίτες κοντομά-
νικο ποικαμισο, ἐγώ ντὲν σπκάνω. Εγώ ζορι-
κος ἀντρας ἐνομαι τέτοια ἀστεία ντὲν ἤθελω.

Ρούχα μου ἤθελω σοβαρά νά ἐνοῦνται. Ἀνταν-
τίν; Ἀμα ἐδῶ που τὸ λέμε τὸ ζέστη συνεχί-
σμένο εἶνε. Τὸ μὰ μέρα πολὺ ζέστη ἄκάνει.

Τὸ ἄλλο περισσότερο ἐνεῖται. Ὑρῶ μου ἰδλέ-
πω ὅλο τὸ κόσμο, σακκάκια πεταμένα ἔκανε.

καί ἐγώ μέσῃ στο σακκάκι μου τὸ ἰλαρά θά
ἰδγάλω. Ἰδρώτα μου ποτάμι τὶρέχει.

— Βάι, βάι, ντινίλι ἱμανί, λέω. Τί θά ἔ-
νεται; Χίτες αὐτὸ τὸ πιράμιο ἄλλο ντὲν τρα-
δίεται!

Σουρπούτσα μου με λέει:

— Μὰ βλάκας εἶσαι;

— Κουζουμι, γιατί εἰμαι ἰδλάκας;

— Μὰ ἄκομα τὸ φοράς αὐτὸ τὸ ἔρημο;
Πεταξέ το ἀπὸ πάνω σου.

Τὸ λοιπόν, τί νά ἰκάνω. Ἀπὸ ἐδῶ τὸ ἰσκέ-
φτηκα, ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ἰσκέφτηκα, σὲ τέλος λέω

— κομμάτια νά ἐνεται! Ἐπῆς στὰ μασιὰ
καί ἕνα ὄρατο ὄρατο κίτρινο κοντομάνικο που-
κάμισο ἀγορασμένο ἔκανα.

— Βλέπεις, Σουρπούτσα;

— Μπράβο! με λέει τὸ Σουρπούτσα. Δό-
ξα σοῦ ο Θεός!

Τὸ λοιπόν ἄμωσας σακκάκι μου πεταμένο
ἔκάνω, κίτρινο κοντομάνικο φορεμένο, ἔκάνω,
καθρέφτη κυταγμένος ἐνομαι. Τί νά σέ πῶ
γιάδρουμ! Χίτες αὐτὸ που εἶδα ντὲν με ἤρεσε.

Ἐμένα χέρια μου, ἰσθήκος μου πολλές τὶρίχες
ἔχουν — μὰ τὸ Θεός σέ λέω, σάν ἀρκουδα
ἐμοιάζα.

— Σουρπούτσα μου, λέω, ἄμα ἐξω ἐτσι
θὰ ἰδγαίνω, σὲ γιούχα θά με ἱπαίνουν ὅλο
τὸ κόσμο.

— Σάπα, καυμένο, ποῖος θά σέ πάρη σὲ
γιούχα;

Τέλος σπάγγων ἀπὸ δῶ με εἶχε ἀπὸ κεῖ με
εἶχε σὲ τέλος πῆς, πῆς, πῆς, ἀπόσας ἐπῆρα.

— Ἄιντε, λέω, Σουρπούτσα μου, πηγαίνω
κι' ο Θεός βοηθός!

Τὸ λοιπόν μόλις ἀπὸ τὸ ἰστίτι μου ἰδγῆκα,
σιγά σιγά καζούρα ἀρχινισμένο, εἶνε. Πιρώ-
τα πωρῶτα τὸ μανάφι, με λέει:

— Τί χάλι εἶναι αὐτὸ, ρέ Καραμπέτ;

— Ὑστερα τὸ χασάπι, φωναγμένο με κάνει:

— Ρέ Καραμπετακι! Πῶς ἐγίνες ἐτσι;

— Ὑστερα τὸ μπακάλης με φωνάζει:

— Καραμπέτ! Μὲ γειά τὸ κομπιναζόν!...

Αὐτὸ πολὺ με ἱπεύραξε, ἄμα λέω νά κάνω
καυγά με τους γείτονες; Ἄιντε νά δίνω τόπο
σὴν ὄργη. Ἄμμμα ὅσο πέρα πιροχωρημένος
εἶνόμεν, τόσο τὸ μαρίδα μαζέμενο ἴνεται:

— Ὁσάαα!

— Γειά σου ἀρκουδα!

— Ἐλάτε νά δῆτε τὸν
Καραμπέτ με τὰ κοντομά-
νικα!

Ἄμάν κιοπόγλου κιο-
τεκλέρ. Ἀπὸ κάτω πέτι-
ρες ἱπῆρα και τὰ ἀλανά-
κια κυνηγημένα ἔκανα. Ὑ-
στερα ἕνα κεφάλι ἀνοιμέ-
νο ἔκανα ἱμῆμα με ἱπῆρα!

Βάι, βάι μετὰ μέλο ἱ-
βρήκα, ἄμμμα ποικαμισο-
κι ντὲν ἰδγάλω. Καί
ὅποιανού του ἀρῆσει, ἰστέ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὸ ἄσανσέρ

Πάλι ἡ ἐπιγραφή «Δὲν ἐργάζεται».
Πάλι σταματήσαν τὸ ἄτιμο! Καί ὅχι
μόνο σήμερα. Μία βδομάδα τώρα, μία
ὀλόκληρη βδομάδα, κύριε θυρῶρὲ ἡ ἐπι-
γραφή στὴ θάσι τῆς καί τὸ ἄσανσέρ ἐν
ἀκινήσει. Διστί, κύριε θυρῶρὲ; Τί ἐπα-
θε πάλι αὐτὸς ο διάβολος; Πῶς; Βλάβη
λέει; Εὐχριστὸ πολὺ γιὰ τὴν πληρο-
φορία. Γιά φαντάσου καί δὲν τὸ εἶχα
βάλει σὲ τὸ νου μου!

Βλάβη, λοιπόν!
Καί διατί δὲν ἐπα-
νοράνεται ἡ βλά-
δη; Σέμια βδομάδα
διορθώνονται βλά-
δες ἐργαστῶν, ἀ-
πομνηχανῶν, ἀε-
ροπλάνων, ἀντιτο-
πιλικῶν. Καί τὸ
ἄσανσέρ γιατί ὅ-
χι; Ὅριστε; Ἀπο-
σταξέ ο ἰδιοκτῆτης;
Κι' ἐπειδὴ ἀπουσι-
άζει ο ἰδιοκτῆτης,
εἶναι οἱ ἐνοικοὶ ὑ-
ποχρεωμένοι ν' ἀνε-
δοκατεθείουν δις,
τρῖς, τετράκις καί
ἐξάκις, ὀκτάκις τῆς ἡμέρας τὰ τρία, τέσ-
σερα, ἑπτά, ὀκτὼ πατάματα, ἦτοι ἑξή-
ντα, ὀγδόντα, ἑκατὸν εἰκοσι σκαλοπά-
τια; Ἐπειδὴ ἀπουσιάζει ο ἰδιοκτῆτης;
Καί πρῶπει νά ἐπιστρέψῃ ο ἰδιοκτῆτης
γιὰ νά δώσῃ ἐντολή νά διορθωθῇ ἡ βλά-
δη; Καί πότε θά ἐπιστρέψῃ ο κ. ἰδιοκτῆ-
της; Πῶς; Δὲν γνωρίζεις; Τὸν κακό σου
τὸν καιρὸ καί τὸ δικό σου καί τὸ δικό
του. Ἀκούς ἐκεῖ κουδέντα! Δὲν ἔβριε!

Τί εἶπες; Γιατί σοὺ μιλάω ἐτσι;

Πρώτα—πρώτα γιὰ τὸ ὕψος σου. Αὐτὸ
τὸ ἐλκωνικό, σαρκαστικό καί κακεντρέ-
χες ὕψος καί τὸ εὐχαριστήσιμο μείδιμα
που ἔχεις ἀπὸ τὴν ἡμέρα που μοὺ κρέμα-
σες τὸ «Δὲν ἐργάζεται». Γιατί, ἐσύ εἶσαι
πολύ, πάρα πολὺ εὐχαριστήσιμος, που
δὲν ἐργάζεται αὐτὸς ο διάβολος. Μάλι-
στα. Αἰσθάνεσαι βαρὺτῶν ἰσχυροτήτων
νὰ βλέπεις τοὺς ἐνοίκους καί τοὺς ἐπι-
σκέπτας νά λαχανιάζουν νά τοὺς πιάνη
ταχυπαλμία, νά κάθονται τὰ γόνατά
τους καί νά φτάνουν ἡμιθανεῖς σὲν ὄρο-
φο, που ἐπιθυμοῦν. Ἡ χαρὰ σου δὲν λέ-
γεται!

Ὅριστε! Ἐξακολουθεῖ νά μειδιά τὸ
ζῶν! Ἀλλὰ μήπως εἶναι ἡ πρώτη φορά;
Μήπως παρήλθε ἡ ἐθνομας χωρίς ν' ανα-
στηθῇ ἡ ταμπέλλα «Δὲν ἐργάζεται»; Πό-
τε χαλάει ἡ ἀσφάλεια, πότε τὰ κομπιὰ
πῶτε τὰ σχοινιά, πότε τὸ μωτέρ. Καί
βάζω στοίχημα ὅτι κατὶ συμβαίνει ἐδῶ.

Βάζω στοίχημα ὅτι ἐπὶ τῆς τῆς χαλᾶς
μόνος σου, γιὰ ν' ἀπολαμβάνεις τὸ θέα-
μα τῶν βασανιζομένων ἐνοίκων. Ἐξοκα-
λουθεῖς νά μειδιάς! Αὐτὸ καί μόνο τὸ
κακόβουλο μείδιμα σέ ἀποκαλύπτει,
βδελυρὸν ὑποκείμενον.

Ὅποτε δὲν ἔβριμε πότε θά ἐπιστρέψῃ
ο ἰδιοκτῆτης. Μπορεῖ σέ δυὸ βδομάδες,
μπορεῖ σέ ἔξκα. Καί ὡς τότε θ' ἀνεβαί-
νουμε με τὰ πόδια. Διηλαθῇ, με ἄλλα
λόγια, τὸ ἄσανσέρ δὲν ἐργάζεται λόγω
θερινῶν διακοπῶν.

Τί γελάς βρέ; Ἀστεῖο σοὺ φαίνεται;
Τί νά σοὺ κάνω. Δὲν φταῖς ἐσύ. Φταῖνε
οἱ ἐνοικοὶ, που δὲν ἀρπάζουν ἀπὸ μιά
καρέκλα νά σοὺ δώσουν τὴν ὁμοιότη, που
σοὺ χρειάζεται, που δὲν σταματοῦν νά
σοὺ πληρώνουν νοῖκι, που δὲν σηκώνουν ἐπα-
νάστασι, που δὲν παίρνουν ἕναν κασμά
νά γκορμισοῦν τὸ παλημαγῶρο σας.
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ
Μὴν ἀνησυχεῖτε όμως. Ἄς ἔρθῃ με τὸ

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΛΕΙΛΑ

Η ὁμορφὴ Λεῖλὰ καθόταν σὲ τὸ μάρμαρο τοῦ πηγιδιού.
Λουλούδια κόκκινα στόλιζαν τὰ μαῦρα μακρὰ μαλλιά
τῆς, που κυμάτιζαν πάνω στοὺς ὤμους τῆς. Τὰ γυνά
τῆς πόδια ἐπαίξαν με τὴν ἄμμο... Τὸ τραγοῦδι τῆς
φλογέρας ἐνός βεδουίνου βοσκοῦ συνῶδευε τὸ παχνί-
τις νὰ πιῇ. Μὰ καθώς ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ νερό, εἶδε ἕνα
λουλούδι, ἀπ' αὐτὰ που ἀτόλιζαν τὰ μαλλιά τῆς.

— Δεν εἶδῶ πιά, εἶπε.

Καί τῆς φάνηκε πῶς ἀκούγε μακρὰ τὸ τραγοῦδι τοῦ βοσκοῦ
λυπητέρου, γεμάτο πόνο...

Ὁ Χάκεμ τὴ νύχτα ἐκείνη, ἄφησε τὴ σκηνὴ τῆς Λεῖλὰ γιὰ
νὰ κάνει ἐπιθεώρησι τοῦ στρατοπέδου του.

Σαφνικὰ ἀκούσε ἀναστεναγμούς. Πλησίασε καί σὲ πῶς τοῦ
φεγγαριοῦ ἀναγνώρισε τὸ βοσκό. Ἦταν πλავισμένος στὴ γῆ.
Τὰ χέρια του ἐψακνῶν, σάν ν' ἀναζητοῦσαν ἕνα ἀγαπημένο
σῶμα καί τὰ φιλία τοῦ ἔσκαζαν στὴν ἄμμο.

— Τί κάνεις ἐδῶ ἀ

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΧΡΗΣΙΑΤΙΚΟΥ

Από πέρυσι άρχισε κάποια κίνηση δημιουργίας χωριάτικης μόδας. Παρατηρήθηκε μία τάση για περισσότερο ντυσιμο σε ό,τι αφορά την πλάξ, την έξοχή, το βουνό. Όλα αυτά ενετάθησαν έφετος.

Τα κοστούμια του μπάνιου, τα πιο μοντέρνα, είναι έμπνευσμένα από τις κολυμβήτριες του 1920. Το ντυσιμο της πλάξ, της έξοχης γενικά είναι έμπνευσμένο από τις χωριάτικες φορεσιές, τις τόσο χαριτωμένες. Κι' έμεις στην Ελλάδα έχουμε τόσο ποικιλία από χωριάτικες φορεσιές, που μπορούν να ικανοποιηθούν όλα τα γούστα.

Θα μιλήσουμε για όλα αυτά έκτενώς. Τώρα, έπειδή η εποχή το ζητάει, άς μιλήσουμε για τα μαγιώ. Γίνονται άς επί το πλείστον από μαύρο τρικό με φαρδιές μπρετέλλες ή και με μανικάκια άκομη. Τα πιο πολλά, γίνονται μονοκόμματα, άλλα δεν αποκλείονται και τα δυο κομμάτια.

Μετά τα μαύρα, έχουμε πολλά κοστούμια χρωματιστά και ριγέ.

Για την πλάξ, πολλά ντυσίματα. Και μπαρμποτέξ και φούστες κοντές και φαρδιές και σόρτς με μπλουζέξ.

Και φτάνουμε στα χωριάτικα, που είναι τα κατ' έξοχήν ντυσίματα της έξοχης.

Τα φιογυρίνια μας σάς δίνουν μία ιδέα άραιοτάτων συνδυασμών, που μπορούμε να επιτύχουμε.

Πρώτα άπ' όλα οι διάφορες κοτονάντ, είναι σταμπαρισμένες ειδικά για τα χωριάτικα αυτά σύνολα. Έχουν για σχέδια παπαρούνες, στάχια, μαργαρίτες, μπλυέ, μπουτόν ντ' όρ. Τα σχέδια ποικίλλουν, άλλα όλα θυμίζουν κάτι χωριάτικο.

Το ένα με μία ποδιά γαρνιρισμένη με βολανάκι, το άλλο με σαλοπέτ, με φουστίτσα και μπουτόν, με φορεματάκι που έχει άπλώς μπρετέλλες κι' από μέσα βγαίνει μία άσπρη μπλουζίτσα με λουλουδάκια κίτρινα.

Τα σχέδια όλα, το πλατύγυρο καπέλλο, ή σάκκα από κρετόν ή λινό, έχουν τον τύπο που θυμίζει χωριάτικο.

Μη ξεχνάμε πώς, έκτος των κοτονάντ, χρησιμοποιούμε πολλά λινά, ήμίλινα, βατίστες και άπλα τσιτάκια.

ΜΑΡΙΝΙΕΡ ΑΠΟ ΥΦΑΣΜΑ

Η μόδα ξανάφερε πάλι στόν άφρό τις μαρινιέρ και αυτό είναι πολύ ευχάριστο, γιατί μπορούμε να παρουσιάσουμε διάφορα είδη του πρακτικού αυτού ένδυματος. Με μία φούστα πλισέ από όποιοδήποτε βαμβάκερο ή μεταξωτό ύφασμα ή με ένα σόρτ φορούμε μία μαρινιέρ του γούστου μας: Άπό πικέ έμπριμέ γαρνιρισμένη με δυο τσέπες, ένα ναυτικό γιακά και ένα άσπρο φιογκάκι. Τα μανικάκια είναι κοντά, με ρε-βέρ.

Άπό λινό ή ήμίλινο, σε χρώμα μπρίκ, με άνοιγμα λαιμού σε σχήμα πλαστρόν. Άπό μέσα βγαίνει ένα άσπρο πλισσεδωτό πλαστρόνάκι με γιακά όρθιο λευκό.

Το κάτω μέρος, στις μαρινιέρ, δεν διαφέρει, μόνο ποικίλλει το άνοιγμα του λαιμού: Είναι μυτερό, στρογγυλό, μακρυνό, με γιακά, χωρίς γιακά κλπ.

Μη ξεχνούμε, ότι μπορούμε να πλέξουμε και μόνη μας μία όμορφη μαρινιέρ, χρησιμοποιώντας κροσέ ή δελόνες και κοτόν περλέ, μερσερίζ ή λεπτό μαλλι στριφτό σε δυο χρώματα.

Είναι πρακτικωτάτη, ιδίως για την έξοχή.

ΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΟΝΤΑ

Τα βραδυνά φορέματα, για να είναι καμωμένα σύμφωνα με το πνεύμα της εποχής, έχουν φούστες κοντές. Οι μακριές φούστες θεωρούνται άναχρονισμός, γιατί θα έμπόδιζαν μία γυναίκα που εργάζεται, να πάη κατ' ευθείαν από το γραφείο της σ' ένα κοκταίηλ ή σε μία άλλη συγκέντρωση. Έπειδή δε οι εργαζόμενες γυναίκες πλεο-

νάζουν στην εποχή μας, ή μόδα τις έσκέφθηκε και βρήκε τον τρόπο να τις κάμη να μπορούν να παρακολουθούν τη ζωή.

Όταν πρωτοεμφανίστηκε η κοντή έπισημη φούστα, έγινε άφορμή σχολίων, την κατηγορήσαν, έίπαν, ότι δεν είχε καμία θέσι στις έπίσημες συγκεντρώσεις. Άλλ' όταν ή γυναίκα θέλη... Και μη ξεχνάμε πώς τη μόδα την εκπροσωπούν οι γυναίκες, έπομένως ή κοντή έπίσημη φούστα δεν άργησε να έπιδληθή και να πάρη θέσι στη γυναικεία γκαρνταρόμπα.

Τώρα πια ή κοντή φούστα σε πολλά βραδυνά, είναι πράγμα σύνηθες και δεν την κυττάζουν περίεργα.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΑΠΟ ΦΟΥΣΤΕΣ

Οι φτείνες φούστες παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία.

Είναι οι περισσότερες φαρδιές, άλλα το φάρδος τους έπιτυγχάνεται με σούρες, με κόψιμο άν φόρμ, με λώξες και λιγώτερο με πλισσέδες.

Μερικές έχουν κάποιο σχέδιο, που θυμίζει Ζουάβους, άλλες, αντίθετα, θυμίζουν εύζώνους. Πολλές κλείνουν μπροστά με μία σειρά κουμπιά, άλλες έχουν βολάν ή μπάντες.

Είναι επίσης πολύ εργασιμένες και αυτό παρατηρείται ειδικώς στα ριγέ ύφασματα.

Έκεί που βλέπουμε μία φούστα με τις ρίγες κατακόρυφες, ξάφνου ή φούστα κόβεται στη μέση με μία μπάντα, που έχει τις ρίγες όριζόντιες ή διαγώνιες.

Άλλοτε πάλι ένα σουτάξ βαμβάκερο, έρχεται να σχηματίση ποικίλα σχέδια από πάνω ως κάτω.

Και κάτι άλλο: Άν ή φούστα είναι μονόχρωμη με ένα ύφασμα στόν ίδιο τόνο, άλλα καρρεδάτο, σχηματίζουμε διαγώνια σχέδια.

Όλες αυτές οι παραλλαγές είναι χαριτωμένες.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Πάει πια ό καιρός που ή γυναίκα έμενε πιστή στο χτένισμά της. Τώρα, κάθε εποχή, έχει και το δικό της χτένισμα. Κάποτε, ή άλλαγή είναι έπαισιώδης, πάντως όμως είναι άλλαγή. Ένα διαφορετικό όντολάρισμα, ένα κύρεμα ιδιότροπο, μία διαφορετική χωρίστρα, μία άφέλεια, μία φράντζα.

Κάθε χρόνο ή κομμωτάι παίρνουν άποφάσεις και προσδιορίζουν τη νέα γραμμή. Έπειτα άρχίζουν οι λεπτομέρειες, στις άποιες βάζει ό καθένας το προσωπικό του γούστο, σε συνδυασμό με τη φυσιογνωμία της κάθε γυναίκας.

Ο Άντουάν, ένας από τους πιο φημισμένους κομμωτάς του Παρισιού, κλίνει υπέρ της γραμμής V. Τη σχηματίζει μπαουκλάροντας έλαφρά τα μαλλιά και στολίζοντας τα για το βράδυ με μικροσκοπικά λουλούδια, που σχηματίζουν γύρω από το κεφάλι ένα είδος διάδημα.

Άλλος Παρισινός κομμωτής, ό Άλεξάντρ κλίνει υπέρ των πολύ κοντών μαλλιών.

Ένα από τα φημισμένα χτενίσματά του, που λέγεται «Μινιάρξ», γίνεται με τούφες πολύ κοντές, που ξεπροβάλλουν άτίθασες στην κορυφή του κεφαλιού.

Τούναντιόν, ό γνωστός κομμωτής Ζερβαί θέλει τα μαλλιά γύρω από το πρόσωπο, με κλσι πρξς τα πιάσ, καθώς μακραίνουν. Βρίσκει επίσης πώς το χτένισμα αυτό διατηρεί στη γυναίκα τη χάρη της, την όντότητα της, την άρχοντία.

Άλλοι πάλιν κομμωτάι δεν λανσάρουν στερεότυπο χτένισμα, γιατί διατείνονται και μ' όλο τους το δίκιο, πως ή κάθε γυναίκα έχει μία δική της φυσιογνωμία, που θέλει το δικό της ξεχωριστό χτένισμα.

Όσες είναι οι γυναίκες, τόσα είναι και τα χτενίσματα, λένε.

Έτσι δεν διστάζουν στη μία να κόβουν τα μαλλιά πολύ κοντά, στην άλλη να τ' άφίνουν λίγο μακρύτερα, σε άλλη να τα μπαουκλάρουν, σε άλλη να τ' άφίνουν ίσια.

Έφαρμόζουν το σχήμα V όταν τα χαρακτηριστικά του προσώπου τ' άπαιτούν. Σχηματίζουν επίσης ένα φωτοστέφανο γύρω από το πρόσωπο, όταν ταιριάζει στόν τύπο της φυσιογνωμίας.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Σε κάτι επίσης που δίδεται ιδιαίτερη σημασία, είναι στο χρώμα των μαλλιών. Γι' αυτό, όλα τα τελευταία σαμπούαν έπιτρέπουν στη γυναίκα με ένα άπλο λούσιμο να αλλάξη το χρώμα των μαλλιών της. Ακριβώς με την ίδια εύκολία που αλλάζει ένα φόρεμα.

Πολύ της μόδας είναι τα κοκκινωπά μαλλιά με άνταυγεις «φείγ-μώρτ» ή άνταυγεις χρυσές ή άσημένες.

Έξ άλλου, μία έπίσης τελευταία μόδα έγκαινιάζει το ντεγκραντέ χρώμα στα μαλλιά, που έπιτυγχάνεται με αντίθετες ντεκολασιόν, σε διάφορες τούφες μαλλιών.

Αυτό γίνεται με χρησιμοποίησι μιάς ειδικής πούδρας που κολλάει πάνω στις τρίχες. Έτσι αλλάζουμε το χρώμα ή τα χρώματα των μαλλιών μας, άνάλογα με το φόρεμα που θα φορέσουμε και τους δίνουμε μία σχετική άνταύγεια.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Τα διάφορα έξαρτήματα παίζουν μεγάλο ρόλο στη γυναικεία εμφάνισι, γι' αυτό ή ποικιλία που παρουσιάζουν έφετος, είναι μεγάλη. Άς δούμε μερικά:

— Σκουλαρίκια χρυσά που δεν είναι άλλο από μικρές άγκυρες.

— Τσάντες από σελλοφάν για την πλάξ, γαρνιρισμένες με κέλυφος από στρείδια.

— Ζώνες φαρδιές από μαύρο μπόξ.

— Κορσάξ ριγέ από σατέν άσπρο και γκρι με ένα κίτρινο τριαντάφυλλο κεντημένο στο στήθος.

— Άσπρα γάντια, με κεντημένους επάνω δυο μικρούς σκαραβαίους.

— Κολλίε καμωμένα από γυάλινες χάνδρες πράσινες, γαρνιρισμένες με χρυσά φύλλα.

— Μεγάλο καπέλλο, καμωμένο από κροσέ, γαρνιρισμένο με μία κορνελιέρ που τελειώνει σε φράντζα.

— Φούστες από λινό, γαρνιρισμένες με γαζιά ή βελονιές.

— Κοστούμια του μπάνιου μπλέ ριγέ με κόκκινες ζώνες.

— Όμορφες μαρινιέρ μάλλινες και πολύ σουίπλ από καλλι Πυρηνιάν.

— Όμβρέλλινς λευκές για την πλάξ.

ΤΙ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ

Άν τα μέσα που διαθέτετε σάς έπιτρέπουν να πάρετε δυο ζευγη υποδήματα, άποφύγετε να άγοράσετε και τα δυο με ψηλά τακούνια.

Πάρετε ένα ζευγάρι σκαρπίνια με τακούνια χαμηλά που να μπορούν να φορεθούν και πρωί και άπόγευμα και το άλλο σας ζευγάρι άς είναι λιγάκι πιο άμυγιέ με ψηλά τακούνια.

Άν μπορείτε ν' άγοράσετε τρία ζευγάρια, πάρετε κι' ένα ζευγάρι με σόλες κρεπ για δρόμους ή προτιμήστε για το κλίμα μας λινά υποδήματα με σόλες από φελλό.

Έκείνο που πρέπει άπολύτως να άποφύγουμε, είναι οι λαστιχένιες σόλες, που είναι τελείως άκατάλληλες για το ζεστό κλίμα μας. Ζεσταίνουν πολύ τα πόδια, κάνουν φουσκάλες και είναι φοβερά άνθυγιεινά, ιδιαιτέρως για όσους ιδρώνουν.

Άν πάλι έχετε τη δυνατότητα να παραγγείλετε 4 ζευγάρια υποδήματα, τότε μη παραλείψετε να κάμετε και ένα ζευγάρι από μαύρο λουστρίν, που θα σάς έξυπηρετή τα βράδια.

Η ΦΟΥΣΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Θά έχετε καταλάβει, βέβαια, και μόνης σας ποιά είναι ή φούστα της μόδας, άφού την συναντάτε διαρκώς μπροστά σας, ή πρώινα που βγαίνετε για τα ψώνια σας ή για περίπατο ή για να πάτε στη δουλειά σας.

Άς σάς την υπενθυμίσουμε ώστόσο. Είναι ή φούστα της σιγγάνας, «ζιπ-ζιτάν», όπως την λένε οι Γάλλοι, που λανσάρισαν πρώτοι τη μόδα της.

Είναι μία μόδα που έπιασε, μπορούμε να πούμε, περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη.

Δεν υπάρχει σχεδόν γυναίκα, που να μην έχη στην γκαρνταρόμπα της μία τέτοια φούστα, δεν υπάρχει γυναίκα που δεν θα την προτιμήση από ό,τι δήποτε άλλο για την πρώινη της έξοδο.

Μα γιατί, άρα γε, να είναι τόσο περιζήτητη αυτή ή φούστα; Άπλοούστα, γιατί το χαρακτηριστικό της είναι το φάρδος. Με τη ζέση του καλοκαιριού, είναι κατάλληλη για ν' άφινι στο σώμα την έλευθερία του, δίνοντας συγχρόνως στη γυναίκα κάτι από την σιγγάνικη χάρη, την τόσο ξακουστή.

Οι σιγγάνικες φούστες άλλοτε είναι καμμένες «άν φόρμ» κι' άλλοτε είναι σουρωτές. Τα χρώματά τους δε είναι πάντοτε ζωηρά μονόχρωμα ή σταμπάτα.

Τις φούστες «άν φόρμ» τις βλέπουμε να στολίζονται με μία φαρδιά μπορντούρα σε αντίθετο χρώμα.

Τις σουρωτές φούστες τις βλέπουμε να γαρνίζονται άλλοτε με δυο ή τρεις σειρές από ένα ιδιότροπο γαλονάκι και άλλοτε με ένα φαρδύ βολάν, που προσθέτει κι' αυτό τη δική του σούρα στο φάρδος και είναι ευθύγραμμο όλοτρίγυρα ή «άν φόρμ».

Η σιγγάνικη φούστα από τουά ή βαμβάκερο ύφασμα, συμπληρώνεται με άσπρες μπλουζίτσες βατιστένιες ή ναύλον, χωρίς μανίκια ή με μανίκια πολύ κοντά και μεγάλο άνοιγμα στο λαιμό.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Με διάφορες τροποποιήσεις, το ίδιο φόρεμα μας έξυπηρετεί από τις πρώινες ώρες ως τις βραδυνές. (1) Άπό ύφασμα βαμβάκερο ριγέ, φούστα, πολύ φαρδιά με τέσσερα φύλλα, μπουτόνος πολύ έφαρμωστος χωρίς ζώνη. Το κομψωμά γίνεται στην πλάτη. (2) Μονόχρωμο φορεματάκι πολύ κατάλληλο για την έξοχή. Η φούστα είναι μονταρισμένη στόν μπουστό και άφίνεται έλευθερη πρξς το κάτω. Ένα κοντό μπολερό άποτελεί το συμπλήρωμα με μανίκια κίμονό. (3) Με την προσθήκη ενός μεγάλου γιακά από άσπρο πικέ ή τουαλέττα αυτή άποκτά μία έξαιρετική εμφάνισι. Φοριέται στην πόλι με γιακά και στη θάλασσα χωρίς γιακά.

Ο μικρός

τά περασμένα. Ή συνειδησι του δεν τον ε-
τυπτε. Τι έφταιγε αυτός, αν δεν μπόρεσε να
κρατήσει την υπόσχεσή του;

— Άρχισε λοιπόν να ζη αμέριμνος. Ο μπά-
ρμπα περιποιόταν ιδιαίτερως τον φυ-
λακισμένο του βασιλιά. Την ημέρα του ο
Μπόμπυ την περνούσε παίζοντας με τους φί-
λους του ή διαβάζοντας βιβλία, που του έ-
φερνε ο δεσμοφύλακας από τη βιβλιοθήκη της
φυλακής.

Ένα πρωί, την ώρα που ντυνόταν, είδε ότι
τά ρούχα του τον στενοχωρούσαν.

— Μπα! αυτά μη σου κακοφαίνεται του εί-
πε ο μπάρμπα-Μπριού, που βρέθηκε εκεί. Θά
σου κάνουμε καινούργια ρούχα με έξοδα του
βασιλιά. «Προσκαλέσμενος» του δεν είσαι;
Λοιπόν, τι χρώμα θέλεις το καινούργιο σου
κοστούμι; Πες μου και σε τρεις ημέρες θα
το έχεις και μάλιστα της μόδας!

Ο Μπόμπυ όμως δεν φαινόταν ενθουσια-
σμένος από την πρόταση αυτή. Έκπληττε το
γελέκο του που έχασκε δύο δαχτυλίδα στο στή-
θος, και το έρχοταν να κλάψει.
— Έπαυσε, παιδί μου! του είπε ο δεσμο-
φύλακας. Είναι κανένα κακό αυτό; Θά πη ότι
η διαίτα της φυλακής σε ωφελεί. Γιατί είσαι
έτσι λιμνιμένος;

Ο Μπόμπυ (αποφάσισε να μιλήσει για πού
λόγο ήταν στενοχωρημένος.

— Από τα λόγια σας, μπάρμπα-Μπριού, φαί-
νεται ότι δεν έχετε τι να πείτε τζοκέυ!

— Νά πω την αλήθεια, όχι, δεν ξέρω...

— Ο τζοκέυ είναι κασάλαρης ελαφρός, πο-
λύ ελαφρός! Αν παραπαύουν, λοιπόν, θα βα-
ρύνω. Και όταν βγώ από δω μέσα, δεν θα
μπορώ να ξαναγίνω τζοκέυ! Ο μπάρμπα
Τομ δεν θα με θέλη...

Ο μπάρμπα Μπριού έδωσε τα γέλια.
— Μπα! γι' αυτό μου είσαι λιμνιμένος; Με-
γάλο δυστύχημα! φώναξε. Μα, μήπως, προς
το παρόν πρόκειται να κασάλακίζεις; Έπει-
τα άσπασε να βγής από δω μέσα...

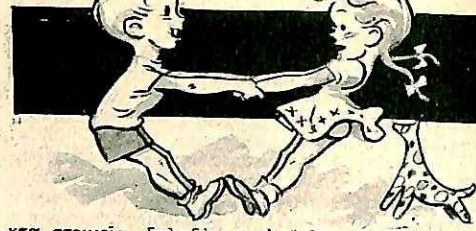
Δεν άπασσε το λόγο του για να μην πι-
κράνη τον Μπόμπυ. Ήθελε να του πη ότι
δεν ήταν τόσο εύκολο να νομίζει ότι θα άφαινε
γρήγορα από τη Βασιλεία. Είχαν δη τόσα
τά ματιά του μπάρμπα-Μπριού! Γι' αυτόν κά-
θε άνθρωπος πομπήναι εκεί μέσα, θα περνού-
σε εκεί όλη του τη ζωή. Αυτό μάλιστα το
θεωρούσε ως μεγάλο καλό. Γιατί η Βασιλεία
του φαινόταν σαν μοναστήρι, σαν άσυλο, ό-
που κανένας μπορούσε να βρεί την ησυχία
του, μακριά από τις αθλιότητες του κόσμου.
Κλεισμένος κι' ο ίδιος στα χοντρά εκείνα τει-
χη της φυλακής, όπου ο θόρυβος απ' έξω δεν
άκουγεται καθόλου, ο αγαθός δεσμοφύλακας
δεν ήξερε ούτε μάθαινε τα σπουδαία γεγονό-
τα που γινόντουσαν τότε στο Παρίσι...

Είναι ανάγκη δέ να σας πούμε μερικά πρά-
γματα, που συνέβησαν στους μήνες ο φίλος
μας ο Μπόμπυ βρισκόταν κλεισμένος στη Βα-
σιλεία.

Η Γαλλική Έπανάσταση, που είχαν αρχί-
σει στις 5 Μαΐου, προχωρούσε με ταχύ ρυ-
θμό για την κατάλυση της βασιλείας. Ο δυ-
στυχής Λουδοβίκος 16ος, άρρωστος κι' ανα-
ποφασιστος, δεν ήταν σε θέση να περιορίση το
μεγάλο αυτό κίνημα. Η Έθνική Συνέλευσι
είχε θρονιαστή και είχε αρχίσει να πολεμά
τη βασιλική εξουσία.

Στο Παρίσι τα γεγονότα ξετυλίγονταν πιο
ραγδαία. Στις 13 Ιουλίου 1789 ο λαός εξα-
γριωμένος, εναντίον του βασιλιά, ζητούσε ό-
πλα για να πολεμήση το στρατό. Έτσι σχη-
ματίσθηκε η πολυπληθής της εθνικής φρουράς
από εκλεκτά λαϊκά στοιχεία. Άνάμεσα όμως
στους καλούς αυτούς, βρισκόταν και άτα-

κτα στοιχεία, δηλαδή κακοί άνθρωποι, εγκλη-
ματίες και λωποδύτες. Αυτοί, ώπλισμένοι με
λοσιούς και ρόπαλα, περνούσαν τους δρόμους
της βραδυάς της 12ης προς την 13ην Ιουλίου
και τρομοκρατούσαν τους διαδότες, αρπάζον-
τας και κλέβοντας ό,τι εύρισκαν στα μαγα-
ζιά και καταστρέφοντας τα πάντα. Σκεπτόν-
τουσαν μάλιστα να πάνε να λεηλατήσουν και
το Δημόσιο Ταμείο, όταν άκούστηκε μία φωνή:

— Στη Βασιλεία!

Ο λαός παρασύρθηκε από τη φωνή αυτή
και προχώρησε προς τη φυλακή του Κράτους.

Τη νύχτα της 12ης Ιουλίου μερικοί φώνα-
ζαν ακόμα «Ζήτω ο βασιλεύς!» ενώ από το
άλλο μέρος λεηλατούσαν τους θούρνους και
τά μαγαζιά, που βρίσκονταν κοντά στη Βα-
σιλεία. Έπειτα ο λαός στάθηκε στην πλα-
τεία και πέρασε τη νύχτα πίνοντας, τραγου-
δώντας και κυττάζοντας τα μεγάλα τείχη της
φυλακής.

Κι' ενώ γινόντουσαν αυτά έξω, μέσα στη
Βασιλεία η ζωή εξακολουθούσε η ίδια. Το
προσωπικό κι' η φρουρά δεν είχαν καθόλου
άνησυχία. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν βέβαιοι
ότι το φρούριο τους ήταν άπαραντητό. Οι φυ-
λακισμένοι δεν είχαν μάθει τίποτε απ' όσα
συνέβαιναν έξω. Μόνο ο διοικητής Λωναί έ-
δειχνε κάποια άνησυχία.

Κι' όταν νύχτωσε, ανέθηκε σ' έναν από
τους πύργους. Άκουμπώντας πάνω στο τηλε-
βόλα κύτταζε πολλήν ώρα τον κόσμο εκεί-
νον που είχε πλημμυρίσει τριγύρω το φρούριο.
Από εκεί άκουγε τις φωνές του και τα τρα-
γούδια του.

Κατέβηκε ύστερα στην αυλή του Διοικη-
τηρίου και κάλεσε τους αξιωματικούς.

Ο ταγματάρχης Ντελόν προχώρησε και
χαϊρετώντας τον διοικητή του, είπε:

— Όλοι οι στρατιώτες της Βασιλλίης εί-
ναι έτοιμοι να θυσιασθούν σ' ένα νεύμα του
κυρίου διοικητού!

— Πολύ καλά, είπε ο Λωναί. Πόσους άνδρες
έχει η φρουρά;

— Ένενηντα πέντε απόμαχους και είκοσι
Έλβετους.

— Πολύ λίγοι, αλλά θα κάνουμε το χρέος
μας... Καληνύχτα σας, κύριοι! Άπλυσάστε
τους φρουρούς και άς κοιμηθούμε... Άν μπο-
ρέσουμε!

Και ενώ ο κ. Λωναί καληνύχτισε τους ά-
ξιωματικούς κι' ανέβαινε στα δωμάτιά του,
έκείνοι γύρισαν για να συνεχίσουν το παιχνί-
δι τους...

Σκυλοδρομίες!

«Αν ανέδοιμε τώρα σ' έναν διάδρομο της
φυλακής θα βρεθούμε μπρος σ' ένα περίεργο
θέαμα.

Φωνές, γέλια παιδιών, γαυγίσματα σκύ-
λων, χαλασμός κόσμου... Τι συνέβαινε λοι-
πόν; Ο φίλος μας ο Μπόμπυ είχε βρή ένα
καινούργιο παιχνίδι. Όπως είχε μανία με τα
άλογα, τώρα είχε διαργανώσει μιά... σκυλο-
δρομία!

Οι δυο φίλοι του, τα παιδιά του δεσμοφύ-
λακα, είχαν τρία μικρά λογαρίσματα, που του
τά έδωσαν πρόθυμα για να διασκεδάσει.

Ο μικρός τζοκέυ, βασανίστηκε αρκετές βδο-
μάδες, ώπου να τα γυμνάσει και να τα μάθει
να τρέχουν. Το βράδυ λοιπόν εκείνο γινόταν
στον διάδρομο της τρίτης Μπερτωδίαςας με-
γάλη σκυλοδρομία.

Ο μπάρμπα-Μπριού, καλόβολος πάντοτε και
θέλοντας να γίνεται η ζωή των φυλακισμέ-
νων του πύργου πιο εύχρηστη, είχε κρεμάσει
στον διάδρομο εκείνο πέντε-έξι ακόμα φανα-
ρια για να δώση εστίαση όλη.

Είχε μάλιστα επιτρέψει και στους άλλους
φυλακισμένους ν' αφήσουν τις πόρτες τους ά-
νοιχτές για ν' απολαύσουν κι' αυτοί το θέαμα.

Οι άλλοι θεατές ήταν ή γυναίκα του, ή
κόρη του ή Νανέττα όχτώ χρόνων και τα δυο
του άγόρια, οι τακτικοί σύντροφοι του Μπό-
μπυ.

Ο τζοκέυ, θέλοντας να κάνει φιγούρα μπρο-
στά σε τόσοι θεατές, κρατούσε τους σκύ-
λους με τη φωνή και το νεύμα πριν από την
άφετηρία, που την σημειώνει ένα σκουρόχλο
στην άκρη του οποίου γιά σήμα είχε κρεμά-
σει ένα άσπρο μαντήλι.

Όλα λοιπόν ήταν έτοιμα για τον άγώνα.
Ο Μπόμπυ υποκλίθηκε σοδασρά μπρος στη
Νανέττα, και την παρακάλεσε να δώση αυτή
το σύνθημα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ή άπληστη πριγκήπισσα

Μιά φορά κι' ένα καιρό μιά γρηά ξεκι-
νισε να παπ στο δάσος για ζύλο. Εκεί
που πήγαινε, είδε ξαφνικά ένα μεγάλο
κασόνι.

— Καλό είναι κι' αυτό για τη φωτιά
μου! σκέφτηκε.

Μα μόλις πλησίασε, είδε να κάθεται
μέσα μιά κοπέλλα με μαύρα μαλλιά και
μεσάλευκο πρόσωπο, αλλά κοντούλα, τέ-
λειος νάνος.

— Τι θέλεις εδώ έσύ; τη ρώτησε η
γρηά. Δεν φοβάσαι τα άγρια θηρία;

— Φοβάμαι, αλλά δεν έχω άλλο σπίτι
να καθίσω...

— Και πώς βρέθηκες εδώ;

— Άχ, κυρούλα μου, είπε η κοπέλλα,
πριν χαθώ μέσα σ' αυτό το δάσος, ζούσα
παλάτι του βασιλιά, του πατέρα
μου. Έπειδή γεννήθηκα κοντούλα, ή μπ-
τέρα μου δεν μ' άφηνε να βγαίνω έξω.

Μιά μέρα, ενώ δεν την άκουσα και έφυ-
γα, στο δρόμο τότε με συνάντησε ένας
κακός άνθρωπος, που είχε ένα ταίρκο.
Με πήρε μαζί του για να με δείχνει
Με πήρε κόσμο και να μαζεύει λεπτά. Καθέ-
στον κόσμο, που έβλεπε το προσωπάκι μου,
νας άσπρος μου μαλλιά, το κοντό μου σω-
τάκι, τους τρούπους μου, ενθουσιαζό-
ματάκι. Τότε αυτός άρχισε να ζηλεύει και
ταν. Τότε αυτός άρχισε να κάνει και
φρόντιζε με κάθε τρόπο να μου κάνει κα-
κό...

Ένα βράδυ, που γυρίζαμε από μιά
πόλη, άρραξε. Έμπηξα τις φωνές, μα ή-
ταν έρημη και δεν μ' άκουσε κανείς.
Από το φόβο μου σωριάστηκα σε μιάν ά-
κρη. Εκεί έκλαψα τόσο πολύ, που στο
τέλος με πήρε ο ύπνος...

Όταν ξύπνησα το πρωί, είδα πως
βρισκόμουν μέσα σ' αυτό δάσος. Έπειδή
όμως πενούσα, άρχισα να γυρίζω από δω
κι' από εκεί για να βρω τίποτα να φάω.
Από τα πολλά, θάρκα φρούλας κι' έτσι
έσθαινα τήν πείνα και την δίψα μου. Την
έσθαινα μέρα, φάκωντας θάρκα αυγά που
άλλη μέρα στις φωλιές τους. Και την άλ-
λίαν μέρα θάρκα αυτό το κασόνάκι που
ήλπ μέσα θάρκα μου, για να κλείνωμαι έ-
τάκανα σπιτάκι μου, για να θηρία.

Δώ, να μη με φάνε τα θηρία.

Με όλα όσα έπαθες, της άποκρίθηκε
η γρηά, πρέπει νάσαι εύχαριστήμενη
τώρα.

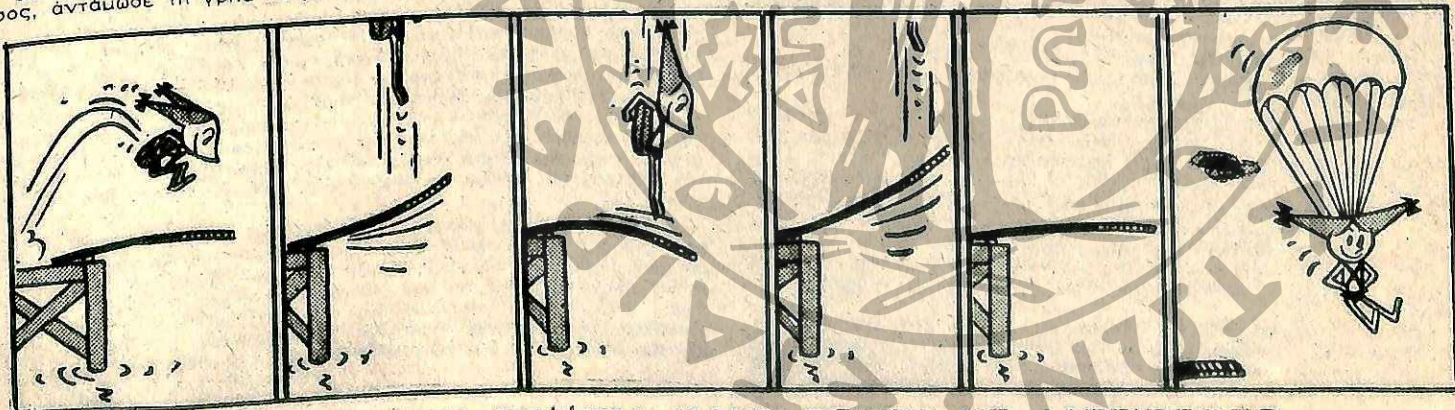
— Θάμουνα όμως εύχριστήμενη, αν είχα
ένα αληθινό σπιτάκι... μουρμούρισε ή κο-
πέλλα.

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τα λόγια
της, όταν ξαφνικά άκούστηκε μιά μεγάλη
βουή. Η γρηά πάτησε από μπροστά της
κι' ένα άσπρο παλάτι, κάστρο είχε
οιπθή στη θέση της κασόνιας.

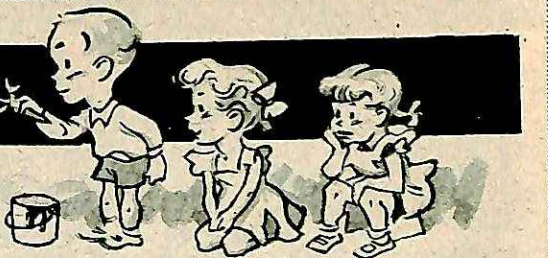
Χωρίς να σκεφθή καθόλου τη γρηού-
λα, ή πριγκήπισσα θρονιάστηκε μέσα σε
μιάν όμορφη τραπέζια, που είχε τρα-
πέζι στρωμένο με άσπρα φαγητά. Πλάι εί-
πεζι στρωμένο γεμάτο παιχνίδια και
σε ένα σαλονάκι γεμάτο παιχνίδια και
πιο πέρα μιά όμορφη κρεβατοκάμαρα με
μιά ντουλάπα γεμάτη φορέματα.

Η πριγκήπισσα ήταν τώρα αληθινά χα-
ρούμενη κι' εύχριστήμενη.

Έτσι οι ημέρες περνούσαν περίφημα.
Είχε όλα της τα καλά, μα σιγά-σιγά άρ-
χιζε να μην εύχαριστιέται με τα υπέρο-
χα αυτά δώρα, που περπατούσε στο δά-
σο, αντίκρισε τη γρηά να μαζεύει ζύλο.

Η ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΗ ΖΩΪΤΣΑ ΚΑΝΕΙ ΒΟΥΤΙΑ ΜΕ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ

— Καλημέρα, πριγκήπισσα μου,
της είπε εκείνη. Έλπίζω τώρα να
είσαι εύχριστήμενη.

— Μάλιστα, κυρούλα μου, άποκρί-
θηκε ή πριγκήπισσα, μα... στενοχω-
ριέμαι λιγάκι.

— Και τί σου χρειάζεται για να διασκε-
δάσεις;

— Όχι πολλά πράγματα: Θάθελα έ-
να σκυλάκι για συντροφιά μου.

Δεν πρόφτασε να τελειώσει την παρά-
κλησή της κι' ένα όμορφο σκυλάκι ήρθε
κοντά στην πριγκήπισσα κι' άρχισε να
της κάνει χιλιά χάδια. Το πήρε τότε εκεί-
νη και το πήγε στο παλάτι της.

Δεν πέρασε λίγος καιρός, όταν ή γρηά
πέρασε από εκεί.

— Είσαι τώρα εύχριστήμενη; τη ρώτησε.

— Μάλιστα, κυρούλα μου, άποκρίθηκε ή
πριγκήπισσα, μόνο... που θαρέθκα να
τρώω άφνα πουλιών και φρούλας. Άν
είχα μιά κατοικούλα...

Την ώρα λοιπόν, που ή γρηά κανόταν
στο γύρισμα του δρόμου, πλάι στην πρι-
γκήπισσα ήρθε και στάθηκε μιά άσπρη
κατοικούλα.

Η κοπέλλα άρχισε άμέσως να την άρ-
μην. Και μαζί με το σκυλάκι έπιναν κά-
θε μέρα το γάλα της.

Ένα άπόγευμα πάλι, που περνούσε ή
γρηά από εκεί, είδε την πριγκήπισσα και
της είπε:

— Είμαι σίγουρη πως κάτι ακόμα θα σου
λείπει...

— Έχεις δίκιο, κυρούλα μου, της ά-
πάντησε εκείνη. Πως θαθελα ένα άμα-
ζάκι μ' ένα άσπρο άλογο να πηγαινώ πά-
νω σ' αυτό περίπατο!...

Και μόλις ή γρηά γύρισε την πλάτη
της, φάνηκε ένα άσπρο άλογάκι να σέρ-
νει ένα χρυσό άμαζάκι. Η πριγκήπισσα
μόλις το είδε παρ' όλίγο να λιποθυμήσει
από τη χαρά της. Άμέσως ανέβασε πά-
νω σ' αυτό το σκυλάκι, την κατοικούλα,
πήδησε κι' ή ίδια και ξεκίνησε να κάνει
έναν περίπατο ως την άκρη του δάσους.

Δεν πρόφτασε όμως να κάνει μιά βόλ-
τα, όταν είδε σε μιά γωνιά τη γρηά πε-
σμένη κάτω.

Πριγκήπισσα μου, άρχισε να φωνάζει
εκείνη, έλάτε να με δοθήσετε. Έπεσα
και κτύπησα...

Μα ή πριγκήπισσα, έπειδή σκετείνιαζε
και φοβόταν, έδωσε μιά καμουτιά σ' ή
λογάκι κι' έφυγε σαν άστραπή.

Καθώς όμως έτρεχε, μιά ρόδα χτύπησε
πάνω σε μιά πέτρα και το άμαζάκι άνα-
στασε.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Στόν άγρό

Στόν άγρό, στόν άγρό,
πάμε τώρα έμεις δυο-δυό,
χαρωπά και τραγουδώντας
και δεζα-δεζα πηδώντας,
ο καθένας μ' ένα φυτάρι
σάν το γέρο περβολάρι.
Στόν άγρό, στόν άγρό,
πάμε τώρα έμεις δυο-δυό!

Πέρα στους άγρους, παιδάκια,
θα φυτέψουμε δεντροκάκια,
κι' όπως όλα τα παιδιά
θα τρανέψουνε κι' αυτά,
θα ψηλώσουν, θα φουντώσουν,
και λουλούδια θα μας δώσουν.

Στόν άγρό, στόν άγρό,
πάμε τώρα έμεις δυο-δυό.
(Μετάφρασι) ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ποδογύρισε. Το άλογάκι έσπασε τα λου-
ριά του κι' ή πριγκήπισσα εξαπλώθηκε κα-
τά γης, φωνάζοντας:

— Κυρούλα, κυρούλα μου, που είσαι;
Έλα να με δοθήσεις!...

Η γρηά όμως δεν άποκρίθηκε. Ο σού-
ρανός τότε σκεπάστηκε μ' ένα μαύρο
σύννεφο και πκάι στην πριγκήπισσα ήρ-
θε και στάθηκε μιά κυρία φορτωμένη με
πολύτιμα πετράδια.

Πριγκήπισσα μου, της είπε, είμαι ή
Νεράιδα Έπιθυμία. Πολλές φορές παρου-
σιάστηκα μπροστά σου με τη μορφή
γρηάς, γιατί θέλησα να φανώ καλή μαζί
σου και να ικανοποιήσω τις επιθυμίες
σου. Έσύ όμως φάνηκες άκόρταγη κι' ό-
κομα έδειξες την κακή σου καρδιά, που
άρνηθήκα να με δοθήσεις. Γι' αυτό
δεν είσαι άξια να ζήσης σε παλάτι.

Και με τα λόγια αυτά ή Νεράιδα Έπι-
θυμία εξαφανίστηκε κι' ή μικρή πριγκί-
πισσα καταδικάστηκε να κλειστεί πάλι μέ-
σα στο καροναάκι ώπου να μάθει να μην
είναι άπληστη και άχάριστη.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ο μεσημεριανός ύπνος

Ο Παυλάκης περνά περίφημα τις δια-
κοπές του στην έξοχή, γεμάτη πεύκα και
με υπέροχη θάλασσα για μπάνιο και βαρ-
κάδα. Η μαμά του όμως επιμένει να κοι-
μάται το μεσημέρι δυο-τρεις ώρες. Ο
Παυλάκης για την άποφασί αυτή της μα-
μάς του γκρινιάζει:

— Μα τα άλλα, παιδιά παίζουν το μεση-
μέρι στην άκροναλία, και δεν κοιμάται
κανένα σαν καί μένα!

— Ναι, αλλά έτσι, παιδί μου, θα γίνης
πιο δυνατός από τους άλλους! του άπαν-
τάει ή μαμά του για να τον καλοπιάσει.

Ο Παυλάκης φαίνεται ότι συμφωνεί με
τη γνώμη της και δεν χάνει κανένα μεση-
μεριανό ύπνο του.

Υστερ' από μιά βδομάδα ο Παυλάκης
τρακύνεται με τους φίλους του και θέλει
να παλέψη με το μεγαλύτερο, το Μάκη.

— Μα τί πάς να κάνης; του λένε οι άλ-
λοι. Ο Μάκης είναι μεγαλύτερός σου και
θα σε νικήση!

— Μπορεί να είναι μεγαλύτερός μου, ά-
παντά με καμάρι ο Παυλάκης, αλλά σύ-
τος δεν κοιμώμαι το μεσημέρι όπως έ-
γώ, για να ναι πιο δυνατός!... Γι' αυτό
δεν τον φοβάμαι!...

MIKY MAOUS

Χιούμορ

Ο εισπράκτορας του λεωφο-
ρείου: Πόση χρόνον είσαι, μικρούλα;
— Πέντε, άλλ' ή μαμά μου είπε να λέω τέσ-
σερα, για να μην πληρώνω εισιτήριο...

Στο μάθημα της Ιστορίας:
— Που ήσαν το πρώτο πράγμα που έκαμε ο
Λουδοβίκος 11ος, μόλις ανέθηκε στο θρόνο;
— Κάθισε άπάνω σ' αυτόν, κύριε!...

Η μαμά: Πρόπει να μπαλώσω αυτή την
ποδιά. Έχει τρυπήσει.

Η κόρη: Γιατί δεν κάψεις κάτι εύκολο-
τερο, μαμά; Γύρισέ την άναπόδα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΙΘΗΚΟ

71

ραϊτικοί λόγοι, προχώρησε το πρώτο τραίνο που θα περνούσε τον Ατλαντικό. Οι νεοσύμφωνοι ανέβηκαν στο βαγόνι. Οι προοριζόμενοι γι' αυτούς, και που ήταν εφοδιασμένο με κάθε δυνατή άνεση, κομψό, πολυτελέστατο — αληθινή φωλιά, για το σύγγραφο εκείνο ταξίδι, κά-τω απ' τον ήλιο.

Μόλις μια κανονία θάδινε το σύνθημα, το ηλεκτρικό εκείνο τραίνο θα ξεκινούσε ολόταχως προς το Νέο Κόσμο.

Στο μεταξύ, ένα πλοίο στο νεύμα είχε έτοιμα στο βαγ-

κόν-ρεστωράν. Θα λάβαιναν μέρος σ' αυτό, εκτός απ' τους νεοσύμφωνους, ο Μπούρνε Ντάβενपोर्ट, κι ένας φίλος του. Πραγματικά, ο θείος της Νινίτας θα ταξίδευε κι αυτός με το ίδιο τραίνο για την Αμερική, όπου τον περίμεναν οι δουλειές του.

Όλοι οι άλλοι προσκεκλημένοι είχαν κατεβεί απ' το τραίνο, αφού το επισκέφθηκαν. Αφίσαν όμως πίσω τους τόσα λουλούδια, ώστε τα βαγόνια μοιάζανε με κοσμικά σαλόνια στολισμένα για κάποια μεγάλη γιορτή.

Ο Τζακ Ντάβενपोर्ट αποχαιρέτησε τα παιδιά του. Κι' εκείνα του σύστησαν να φυλάγεται — γιατί έπρεκε να λάβει μέρος στην πολιτοκρία Ράιντελμιν.

Τέλος, αντήχησε η κανονία, μέσα στη γενική σιωπή που είχε απλωθεί τώρα στο πλήθος. Όλοι έσπασαν τότε σ' ένθουσιώδεις ζητωκραυγές για τους νέους που θα φεύγανε για το θαυμασιώτερο ταξίδι. Μια αληθινή βροχή λουλουδιών έπεσε πάνω στο τραίνο, απ' όπου κατέβαινε ο Τζακ Ντάβενपोर्ट, κατασυγκινημένος.

Τη στιγμή που ξεκινούσε το τραίνο, ένας άνθρωπος διέσχισε το πλήθος και πρόλαβε να πηδήσει πάνω σ' ένα βαγόνι.

— Ο Σνόμπς! φώναξε με-ρικοί που τον ήξεραν. Ο Τζών Σνόμπς, ο ασφαλιστής.

Ο Τζακ Ντάβενपोर्ट θέλησε να τον πιάσει απ' το μπράτσο, να τον κρατήσει, άλλ' εκείνος του έφυγε.

— Πού πάτε; του φώναξε ο εφοπλιστής, ενώ απομακρύνονταν το τραίνο.

— Πού πάω; Ταξιδιάκι! απάντησε γελώντας ο ασφαλιστής.

Και μπήκε στο βαγόνι - ρεστωράν, ενώ το τραίνο εισχωρούσε στον τεράστιο μεταλλικό σωλήνα.

Όσοι βρίσκονταν εκεί έμειναν για μια στιγμή σαστισμένοι, βλέποντας τον Έντι Ερφινγκ. Μά ο Άντριεν Ζάν τον αναγνώρισε αμέσως.

— Ο Σνόμπς! φώναξε. Ο Τζών Σνόμπς, ο παλιός συνταξιδιώτης μου, που ναυαγήσαμε μαζί! Έπιπρωσάτε μου να σας τον παρουσιάσω. Νινέτα και σεις, κύριοι! Είναι ο πιο ευχάριστος άνθρωπος του κόσμου! Θάχουμε λοιπόν μια ανέλπιστη καλή συντροφιά στο ταξίδι μας!

Πραγματικά, κύριε, δεν σας περιμέναμε καθόλου, του είπε ο Μπούρνε Ντάβενपोर्ट, σφίγγοντας του το χέρι.

— Μα πώς ήταν δυνατόν να μην τρέξω να σας προφτάσω; Ήταν απαραίτητο να σας ανακοινώσω πως ασφαλίσα τη ζωή του κυρίου Άντριεν. Η εταιρεία μου προτείνει αυτή την ασφαλία στη δική σας, που δεχθηκε αμέσως.

— Α, νομίζω πως θυμάμαι, είπε ο μηχανικός, ψάχνοντας στις αναμνήσεις του.

— Συγχαρητήρια για τη μνήμη σας, κύριε. Γιατί έχουν συμβεί τόσα πράγματα στο μεταξύ!

— Ναι, αν δεν κάνω λάθος, είχατε συντάξει το ασφαλιστήριο συμβόλαιο πάνω στο «Ζάν» το άτυχό εκείνο πλοίο μας...

— Ακριβώς. Χάθηκε όμως στο ναυάγιο... πράγμα πολύ δυσάρεστο για τους κληρονόμους σας!

— Τί θέλετε να πείτε; — Διάβολο! Άν εκείνος ο κακούργος, ο Μάκ Ρόλλερ, σας είχε δολοφονήσει τότε, όπως επιχείρησε να κάνει, οι κληρονόμοι σας δεν θα μπορούσαν να εισπράξουν ούτε μονόλεπτο...

— Α, έχω ελάχιστους συγγενείς, κι' αυτούς μακρινούς.

— Ναι, μα τώρα τα πράγματα άλλαξαν, αγαπητέ μου! Δεν είσαστε πια μόνος, έχετε τη γυναίκα σας.

— Πραγματικά... απάντησε ο Άντριεν, κυττάζοντας μ' ένα τουφέκο χαμόγελο τη Νινίτα.

— Γι' αυτό σας φέρνω ένα καινούργιο συμβόλαιο ασφαλείας, ζωής και άτυχιαστών, και σας παρακαλώ να το υπογράψετε αμέσως.

— Γι' αυτό λοιπόν πέσατε έτσι ξαφνικά, σαν υπόμνημα; — Ήταν η καταλληλότερη στιγμή για έναν έξυπνο ασφαλιστή που ήθελε να καταφέρει τον πελάτη του! Μια που φεύγετε για ταξίδι, ή κοινή λογική επέδρασε να ασφαλισθώ. Άλλωστε, έψαχνα από μέρες να σας βρω, αλλά δεν κατάρθω να 'ανακαλύψω τη διεύθυνσή σας.

— Γιατί, απλούστατα, ή προσωπική κατοικία μου ήταν... στο βάθος της θάλασσας, παρέα με τα ψάρια!

— Αν τότε, θα πέθαινα απ' το ανησυχία! Πραγματικά, σ' ένα μέρος τόσο επικίνδυνο θα σας ήταν ακόμα πιο απαραίτητη η ασφαλία ζωής!

— Μα δεν ήμουν ακόμη παντομίμας.

— Αδιάφορο! Όπωςδήποτε, ορίστε το συμβόλαιο. Φαντάζομαι πως δεν θ' αρνηθήτε να το υπογράψετε, έστω και για ν' αποδείξετε μονάχα την αγάπη σας στη γυναίκα σας!

— Ο Άντριεν Ζάν χαμογέλασε κι' απάντησε, κυττάζοντας τη Νινίτα.

— Ναι, δέχομαι, γι' αυτήν... — Έχετε δίκιο. Δεν ξέρω ποτέ κανείς τι μπορεί να του συμβεί σ' ένα τέτοιο ταξίδι... Θα περάσουμε κάτω απ' τον ήλιο... Πρέπει να παραδεχθώτε πως είν' επικίνδυνο, όχι και λίγο!

— Τότε λοιπόν πως αποφασίσατε ναρόητε και σεις μαζί μας; — Μα για να σας προσέχω!

— Μεγάλη ευγένεια και καλωσύνη σας!

— Υπογράψετε λοιπόν... Ο Άντριεν Ζάν έβαλε αδιάστακτα την υπογραφή του κάτω από δυο χαρτιά που του παρουσίαζε ο ασφαλιστής.

— Έν τάξει! πρόσθεσε εκείνος. Κρατήστε σεις το ένα αντίγραφο και δώστε μου το άλλο... Ευχαριστώ!

— Ένώ φύλαγε στην τσέπη του το ένα συμβόλαιο, ο μηχανικός ρώτησε:

— Γιατί είπατε, Σνόμπς, πως έρχεσθε μαζί μου για να με φυλάξε; Μυρρίζεσθε λοιπόν κανένα κίνδυνο;

— Ναι, αγαπητέ μου φίλε, αν ανέλθω σ' αυτό το τραίνο δεν τρέκω μονάχα για να σας πάρω την υπογραφή σας, αλλά και για να φροντίσω για την ασφαλεία σας στο ταξίδι, για λογαριασμό της εταιρείας μου.

— Σας ευχαριστώ και πολύ, αγαπητέ μου Σνόμπς, γι' αυτό το ρόλο του αγγέλου φύλακος. Μα δεν μου είπατε τί φοβόσαστε...

— Επιμένετε να το μώθετε; — Θέλει και ρώτημα; — Μα... ή ψυχική ήρεμία σας;

— Δεν πρόκειται να ταραχθώ από τις αποκαλύψεις σας. Σας το υπόσχομαι. Έχουμε περάσει τόσες δοκιμασίες, κι' όμως τρώμε τώρα μ' όλη μας την ήσυχια, όπως βλέπετε... Ελάτε, καθίστε και σεις να μας κάνετε συντροφιά στο φαγητό! Σας βάλαμε το σερβίτσιό σας.

— Δεν λέω όχι... — Επιμένω όμως να μου πείτε, τι έχετε. Έμπρός, αρχίστε!

— Ακούστε λοιπόν. Καθώς κυκλοφορούσα ανάμεσα στον κόσμο, πήρε τ' αυτό μου κάτι λόγια που μ' αναστάτωσαν! Έλεγε κάποιος κοντά μου: «Θα τους τινάξουμε στον αέρα, νάσσετε βεβαίως! Έχω ό,τι χρειάζεται γι' αυτό. Το σύστημά μου είναι αλάνθαστο».

— Αδύνατον! — Κι' όμως... Καταλαβαίνετε πόσο άνωσε η περιέργειά μου, η αυτιά που άκουσα! Παρακολούθησα εκείνον που μιλούσαν, κι' είδα πως επιβίβασθάνε σ' ένα πλοίο που μου φάνηκε γνωστό. Μερικές ώρες δε πριν ξεκίνησε αυτό το τραίνο, το πλοίο τους σαλπάρισε κι' ανοίχτηκε στο πέλαγος. Ήθελα να σας ειδοποιήσω αμέσως. Πως όμως να το κατορθώσω; Ο κόσμος μ' εμπόδιζε να προχωρήσω... Χρειάστηκε όμως ολόκληρος για ν' ανοίξω δρόμο και να φτάσω ως εσάς... Φεύγατε πια. Άν διατακά, αν καθυστερούσα μια στιγμή, θα μένατε απροετοίμητοι...

— Και, παρ' όλη αυτή την απειλή, δεν διατάσατε ν' ανε-

χνη μαζί μας στο ίδιο τραίνο; — Είχα ρητή διαταγή από το διεθυντή μου να πάρω την υπογραφή σας στο συμβόλαιο. Άν δεν το κατάρθω, μπορούσε να χάσω τη θέση μου.

— Καταλαβαίνω, Σνόμπς... Μ' άλλα λόγια, ήρθατε μαζί μας από επαγγελματικό συμφέρον... Έν πάση περιπτώσει, οφείλω να σας ευχαριστήσω για το ζήλο σας.

— Μπα, ως μη γίνεται λόγος!

Αφού σκέφθηκε ένα λεπτό, ο Άντριεν Ζάν ψιθύρισε:

— Αναρωτιέμαι ποιοι νάναι άραγε οι άνθρωποι που προφέρουν τις απειλές εκείνες.

— Μήπως είναι σταλμένοι απ' το Ράιντελμιν; — Δεν το πιστεύω. Το νησί αυτό είναι αποκλεισμένο απ' τον αγγλικό στόλο. Έπειτα δε από τον τραγικό θάνατο του Μάκ Ρόλλερ, δεν θα τολμούσαν ποτέ οι σύντροφοί του...

— Ποιοι νάναι λοιπόν; — Κατά τη γνώμη μου, τα λέγανε σ' αστεία. Εκτός αν ο Τζών Σνόμπς δεν άκουσε καλά, ή αν υπερβάλλη τα πράγματα.

— Δεν καυχήμαι πως είμαι αλάθητος, είπε ο Σνόμπς. Εύχομαι δε νάναι όπως τα λέτε, για το καλό σας, το δικό μου και της κοινωνίας.

— Εγώ είμαι βέβαιος πως θα πάψω περίφημα το ταξίδι μας, δήλωσε ο Μπούρνε Ντάβενपोर्ट, σηκώνοντας το ποτήρι του. Πίνω στην υγεία σου, Άντριεν. Ήσουν ο μηχανικός μου. Τώρα έγινες ανηψιός μου, τ' αξίζεις και σε συχαίρω γι' αυτό... Όσο για σάς, κύριε Σνόμπς, ετοιμάστε αμέσως κι' άλλο ένα συμβόλαιο ασφαλείας ζωής, με δικαίωμα έμμενα.

— Ποιανού τη ζωή θέλετε ν' ασφαλίσετε; — Αυτού του κακούργου, του Μάκ Ρόλλερ. Γιατί, αν δεν έχω πεθάνει κι' εγώ να μου ενοχλήσει, θα τον ξεκάνω με τα χέρια μου!

— Στην περίπτωση όμως αυτή, η εταιρεία μας δεν θα σας πληρώσει την ασφαλία! απάντησε ο Σνόμπς γελώντας.

— Ύστερα τσούγκρισαν όλοι μ' ευθυμία τα ποτήριά τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Όστόσο, αυτά που είχε άφηνει ο Σνόμπς, ήταν αληθινά.

Μερικές ώρες πριν ξεκινήσει το τραίνο μέσα στο τούννελ, ένα γιγώτ άφινε το λιμάνι κι' ανοιγότανε στο πέλαγος.

Κανείς δεν του είχε δώσει προσοχή, μέσα στο γενικό ένθουςισμο του πλήθους, που

ένδιαφερότανε μόνο για τα εγκαίνια του τούννελ. Κι' αυτό ήταν μεγάλο δυστύχημα, γιατί αλλιώς θα το σταματούσαν, θάκαναν έρευνα και θα συνελάμβαναν πιθανά τα τόν ανθρωπο που έσπειρε τόσο τρόμο στον κόσμο.

Πραγματικά, το πλοίο αυτό δεν ήταν παρά το «Στρή». Και βρισκότανε πάνω σ' αυτό ο Μάκ Ρόλλερ, ο αρχηγός των ληστών του Ράιντελμιν, που είχε το θράσος ναρθή στο ακρωτήριο Σαίν - Ματιέ.

Το γιγώτ ήταν καμουφλαρισμένο στην εντέλεια, έτσι που δεν μπορούσαν κανείς να τ' αναγνωρίσει. Βγήκε λοιπόν δίχως κανένα εμπόδιο απ' το λιμάνι, όπου είχαν μαζεμένη έκτακτως τόσα σκάφη, και τράβηξε προς το σημείο που είχε διαλέξει ο αρχηγός των κακοποιών για την πραγματοποίησή του εγκληματικού σχεδίου του.

Τέσσερες ώρες αργότερα, πλεύσισε σ' ένα από τους πελώριους πλωτήρες, που συγκρατούσαν τους σωλήνες του τούννελ παντού όπου η θάλασσα είχε μεγάλο βάθος.

Μερικοί άνθρωποι με σκάφανδρα γλίστρησαν τότε στα πλευρά του πλοίου, βούλιαξαν στο νερό και χάθηκαν. Τους κατέβασαν ύστερα από το γιγώτ, με τους γερανούς, μερικά βορεία κιβώτια. Αφού η θάλασσα αναταράχθηκε για λίγο, οι δυτές ξαναέβηκαν στο γιγώτ.

— Έγιναν όλα σύμφωνα με τις οδηγίες μου; τους ρώτησε αμέσως ο Μάκ Ρόλλερ.

— Όλα! — Το σύμμα; — Το εγκατέστησαμε στο μέρος που έπρεπε. Η προσωπική εξωτερική δόνηση, ακόμη κι' ελαφρεία, θάταν αρκετή για να προκαλέσει την έκρηξη.

— Βράϊα! Πάμε να φύγουμε τώρα. Είναι πολύ επικίνδυνο να μένουμε σ' αυτά τα μέρη.

— Θα παρακολουθήσουμε από μακριά τ' αποτελέσματα των ναρκών μας κι' ύστερα θα ξανακατεβούμε για να βεβαιώσουμε για την επιτυχία τους και την καταστροφή του τούννελ.

— Ακριβώς! Μα την Κόλαση, θ' απολαύσω επιτέλους την εκδίκησή μου! Ένας τρομακτικός χειμαρρος νερού θ' πλημμυρίσει το σωλήνα, απ' τη μία ως την άλλη άκρη του, καταστρέφοντας το κάθε τι στο πέλαγός του. Ο Άντριεν Ζάν, η γυναίκα του, ο Μπούρνε κι' όλοι οι άλλοι σύντροφοί τους θα πληρώσουν επιτέλους με τη ζωή τους όλα τα μαρτύρια και τους

έξευτελισμούς που μου έπέβαλαν! — Ύστερα θα τραβήξουμε για το Λονδίνο, κι' εκεί, μεταμφιεσμένοι σε Τζακ Ντάβενपोर्ट, θα εισπράξω το ποσό της ασφαλείας του τούννελ.

— Μα τί θα πείτε σ' εκείνους που, νομίζοντας σας για τον εφοπλιστή, θ' απορρήσουν πως σωθήκατε;

— Πρώτον, δεν θάχουν λόγο να με υποπτεύθουν, εφόσον θα τους παρουσιάσω το ασφαλιστήριο συμβόλαιο. Θα τους διηγηθώ εξ' άλλου πως γλύτωσα από ένα θαύμα... Πώς; Δεν ξέρω ακόμη. Μα θα το βρω ως τότε...

— Φτάνει να σας πιστέψουν τόσο εύκολα!

— Μην ανησυχήτε καθόλου γι' αυτό.

— Και τότε ακριβώς υπολογίζετε πως θα πραγματοποιηθεί η εκδίκησή σας;

— Απέχουμε τώρα 150 μίλια απ' το ακρωτήριο Σαίν - Ματιέ. Το τραίνο θα ξεκινήσει μετ' ένα τέταρτο. Τρέχει με 200 μίλια την ώρα περίπου. Θα φτάσει επομένως σε μια ώρα στο σημείο που έχουμε προετοιμάσει την υποδοχή του!

— Έχωμε λοιπόν όλο τον καιρό ν' απομακρυνθούμε.

— Ασφαλώς. Ακόμα και να κάνουμε ένα γύρο, αν θέλουμε. Το γιγώτ γλιστρούσε ελαφρά και γρήγορα πάνω στην ήσυχη θάλασσα. Ο Μάκ Ρόλλερ, ένθουσιάζοντας απ' τη σκέψη πως πλησίαζε η άγρια εκδίκησή του, ανέβηκε στη γέφυρα και παρακολουθούσε το άσπρο αυλάκι που άφινε πίσω του το πλοίο πάνω στη θάλασσα.

Η μακριά γραμμή των πλωτήρων χάθηκε σε λίγο απ' τα μάτια του. Τώρα το «Στρή» φαινόταν ολόμωνο πάνω στην απέραντη ύγρη έκτασι...

Στο μεταξύ, το τραίνο ταξίδευε μετ' στο τούννελ με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Ο θόρυβός του αντήχουσε στο εσωτερικό του μεταλλικού σωλήνος, δυναμμένος, σαν μουγκρητό κάποιου φανταστικού τέρατος. Η ήχη των επαναλαμβανόμενων σ' απόστασι πολλών μιλίων, κάτω απ' τη θάλασσα.

Τα τοιματένια τοιχώματα που σκέπαζαν εσωτερικά το σωλήνα, είχαν τέτοια παλμική δόνηση απ' την κίνηση του τράινου, ώστε θάλεγε κανείς πως το τούννελ θα διαλυόταν από στιγμή σε στιγμή, πως θάσπαζαν τα μπουλόνια που συγκρατούσαν ενωμένα τα κομμάτια του.

Μόνο το φως των χιλιάδων λαμπτήρων, που φώτιζαν το εσωτερικό του τούννελ, έμενε ακίνητο. Φαινόταν σαν άμετροτα μάτια, που κύτταζαν με καταπληξή το πέραςμα του τράινου - βολίδας.

Ο Μάκ Ρόλλερ, το πνεύμα αυτό της καταστροφής, περίμενε στο ανοιχτό πέλαγος τ' αποτελέσματα της τρομερής προετοιμασίας του.

Ακίνητος κι' άπαθής, πάνω στη γέφυρα, φαινόταν σαν να λογαρίαζε πόσες στροφές των τροχών του τράινου χώριζαν ακόμη τους θανάσιμους εχθρούς του απ' τα θάνατα που τους είχε καταδικάσει.

Αληθινά, θάταν αρκετός ο ελαφρότερος κραδασμός, απ' το πέραςμα του τράινου, για να κουνή να έκοζαυον οι υποδούλικες νάρκες που είχαν εγκαταστήσει οι άνθρωποι του κάτω απ' το τούννελ.

Και πραγματικά, η καταστροφή έγινε, όπως την είχε προσχεδιάσει!

Το τραίνο έφτασε, με ιλιγγιώδη ταχύτητα, στο ύπνο-μενόμενο σημείο. Το τούννελ λυγισε ελαφρά από το βάρος του. Το μεταλλικό τοίχωμά του άγγιξε μια από τις νάρκες κι' έσπασε ένα γυάλινο σωλήνα της που προεξείχε. Το νερό ώρμησε τότε στο εσωτερικό της και προκάλεσε την έκρηξη.

Ένας φοβερός κρότος αντήχησε κάτω απ' τη θάλασσα.

Καί πραγματικά, η καταστροφή έγινε, όπως την είχε προσχεδιάσει!

Το τραίνο έφτασε, με ιλιγγιώδη ταχύτητα, στο ύπνο-μενόμενο σημείο. Το τούννελ λυγισε ελαφρά από το βάρος του. Το μεταλλικό τοίχωμά του άγγιξε μια από τις νάρκες κι' έσπασε ένα γυάλινο σωλήνα της που προεξείχε. Το νερό ώρμησε τότε στο εσωτερικό της και προκάλεσε την έκρηξη.

Ένας φοβερός κρότος αντήχησε κάτω απ' τη θάλασσα.

Καί πραγματικά, η καταστροφή έγινε, όπως την είχε προσχεδιάσει!

Το τραίνο έφτασε, με ιλιγγιώδη ταχύτητα, στο ύπνο-μενόμενο σημείο. Το τούννελ λυγισε ελαφρά από το βάρος του. Το μεταλλικό τοίχωμά του άγγιξε μια από τις νάρκες κι' έσπασε ένα γυάλινο σωλήνα της που προεξείχε. Το νερό ώρμησε τότε στο εσωτερικό της και προκάλεσε την έκρηξη.

Ένας φοβερός κρότος αντήχησε κάτω απ' τη θάλασσα.

Καί πραγματικά, η καταστροφή έγινε, όπως την είχε προσχεδιάσει!

Το τραίνο έφτασε, με ιλιγγιώδη ταχύτητα, στο ύπνο-μενόμενο σημείο. Το τούννελ λυγισε ελαφρά από το βάρος του. Το μεταλλικό τοίχωμά του άγγιξε μια από τις νάρκες κι' έσπασε ένα γυάλινο σωλήνα της που προεξείχε. Το νερό ώρμησε τότε στο εσωτερικό της και προκάλεσε την έκρηξη.

Ένας φοβερός κρότος αντήχησε κάτω απ' τη θάλασσα.

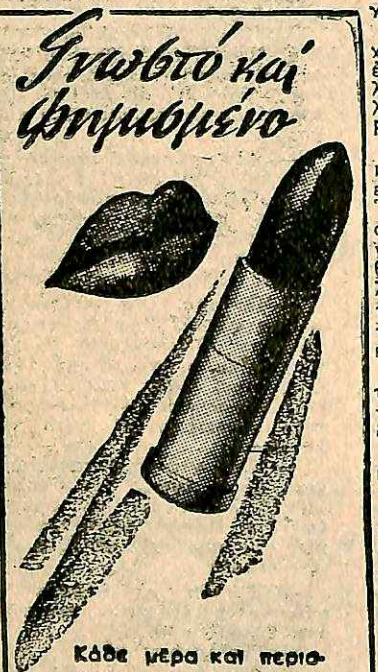
Καί πραγματικά, η καταστροφή έγινε, όπως την είχε προσχεδιάσει!

Το τραίνο έφτασε, με ιλιγγιώδη ταχύτητα, στο ύπνο-μενόμενο σημείο. Το τούννελ λυγισε ελαφρά από το βάρος του. Το μεταλλικό τοίχωμά του άγγιξε μια από τις νάρκες κι' έσπασε ένα γυάλινο σωλήνα της που προεξείχε. Το νερό ώρμησε τότε στο εσωτερικό της και προκάλεσε την έκρηξη.

Ένας φοβερός κρότος αντήχησε κάτω απ' τη θάλασσα.

Καί πραγματικά, η καταστροφή έγινε, όπως την είχε προσχεδιάσει!

Το τραίνο έφτασε, με ιλιγγιώδη ταχύτητα, στο ύπνο-μενόμενο σημείο. Το τούννελ λυγισε ελαφρά από το βάρος του. Το μεταλλικό τοίχωμά του άγγιξε μια από τις νάρκες κι' έσπασε ένα γυάλινο σωλήνα της που προεξείχε. Το νερό ώρμησε τότε στο εσωτερικό της και προκάλεσε την έκρηξη.

Κάθε μέρα και περισσότερες γυναίκες βρίσκουν πως το κραγιόν ZANDE διαρκεί πολύ, δίνει λιγότερο και δίνει στα χείλη τους την φυσική χάρη και γοητεία που επιδιώκουν

Zande
MADE IN U.S.A.
KΡΑΓΙΟΝ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΛΛΑΚΑ
PIMMEΛ ΚΑΙ ΑΝΤΑΛΛΑΚΑ
ΡΟΥΖ ΕΙΣ ΚΡΕΜΑ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΕΙΣ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοελιδίων και Αποτελεσματική Θεραπεία πτώσεως μαλλιών. Συμβουλαί δωρεάν.
Αισθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, τηλ. 29-548

ARIZONA
δά πή βερνίκι

η ΜΟΝΗ "φθόριον"

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΓΕΡΗΔΟΝΑ ΚΑΙ ΕΞΑΙΣΘΑΛΙΖΕΙ ΔΟΝΤΙΑ ΓΕΡΑ ΚΑΙ ΛΕΥΚΑ

ADELCO
ΠΡΟΪΟΝ ΧΡΩΜΑΤΟΥΡΓΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Κάθε μέρο γίνεται ωραιότερη!

Και το δικό σας δέρμα μπορεί να όμορφήνη χάρις στην κρέμα Tokalon

* Την ημέρα το δέρμα σας έχει ανάγκη, από την λευκή κρέμα TOKALON, που το κό-νει φωτεινό, καθαρό, μόν, απαλό.

* Το θρόδύβαλετε την ροζ κρέμα TOKALON, που είναι η καλύτερη τροφή για το δέρμα, το κάνει λείο και του δίνει την λάμψη της νεότητας.

Η πιο δραστήκη κρέμα χάρις στη σύνθεσή της.

Χειρην σαν ασπιδιο

Με το κραγιόν ΝΕΛΣΟΝ

Το μόνον ηγγυημένον ότι μισή ώρα μετά την τοποθέτησή του δεν βγαίνει από τα χείλη ακόμη και αν το σκουπίσετε.

Τα χείλη σας δεν ξεβαίνουν ούτε στο φαγητό ούτε στο φίλημα.

Κατέστη άσυναργόνη στον επί σειράν έτών χωρίς είς τας ανω ιδιότητάς του.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΟ ΓΗΝΕΙΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ

ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΥΖΑ - ΠΑΛΗΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ός και έκπ. συνεντεύξε. Χρυσ. Τριφυλίας 113 - Τηλ. 613-610

ΙΡΙΣ

ΣΕ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
ΕΤΟΙΜΟ ΓΑΓΗΤΟ
ΚΑΛΟΜΑΓΙΕΡΜΕΝΟ!

"SILVER"
Η ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΧΥΤΡΑ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

ΕΓΓ. Μ. ΣΙΓΑΛΑ - ΕΡΜΙΟΥ 161 - ΤΗΛ 53.310

**ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ**

της 'Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας μακράς απόστασεως. Μετσόβου 19 (Στ Μουσείου). 8-1 π.μ. και 5-7 μ. ν. Τηλ 663-673

Μ' ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ - ΑΜΠΑΖΩ

Ειδικός εκπαιδευθείσα εις Παρισίους διά την περιποίηση προσώπου - δερματός, Μασάζ, ρυτίδες, φακίδες, παχυσαρκία. Δέχεται εις το ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ.

*Αγ. Κων/νίνου 14

ΛΟΚΑΟΥΤ!

Ο μόνος τρόπος να πάρετε
τά εΙΔΗ σας
από ΑΠΟΘΗΚΗ
σε ΤΙΜΕΣ ΧΩΝΑΡΙΚΗΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΔΕΙΓΜΑΤΑ:

Συρφεκία Σιλτ πακέτ.	δρχ. 3,60
Σοπούνια άρωματικά τεμ.	» 1
Κολυμός	» 6,50
Σοπούνια Ευρ/τος ΕΡΜΗΣ	» 2,50
ΓΥΛΑΔΙΑ από 11 έως 165	
Γυαλιά Γερμ. Ιθρή	» 29
Γυαλιά Γερμ. σελουλ. κρ. όπ.	» 52
Γυαλιά Ιταλ. χοχρός οκλ.	» 42
Γυαλιά Γερμ. μοντέρ. χοχδ.	» 85
Στυλό διορκείας Γαλλικό	» 2,50
Στυλό τύπου Πάρκερ	» 6,50
Μολύβια Ηλεκτρικά	» 4
Αναπτήρες Τρίπλες Αυστρ.	» 15
Δοκτυλίδια Αμετάβλ. Γερμ.	» 9,50
Βραχιόλια	» 14,50
Λουρακία Ωρολογίων	» 2
Ζώνες δερματινές	» 7
Καλτσες ΑΑ ΒΕΤΑΠ Πλουσία συλλογή σε πάνθηρες τιμές	
Κραγιόν, πούδρες, κρέμες, κολώνες κλπ. των καλύτερων Έργ/σίων	

**ΑΠΟΘΗΚΗ
ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ**
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ 15

Μιά στήλη νερού τινάχτηκε ψηλά, πολύ ψηλά, και ξανάπεσε στην επιφάνεια που άφριζε.

Ο Μάκ Ρόλλερ είδε αυτό τον κατακλυσμό... κι άκουσε άμέσως κατόπιν κάτι σαν ούλιασμα από πολλές χιλιάδες σειρήνες.

Παρ' όλο το δυνατό τράνταγμα που είχε ύποστή, το τράινο συνέχισε το δρόμο του, κινούμενο από τις ισχυρές μηχανές του. Μά το νερό είχε δρυμώσει μέσα στο τούννελ, απ' το τεράστιο ρήγμα που είχε ανοίξει η έκρηξι, και το κυνηγόσκι... Τόφτασε, το σκέπασε, το σταμάτησε!

Ύστερα γέμισε με το φοβερό του πάταγο τα δυο κομμάτια του χαλύβδινου σωλήνος, απ' όπου κυλούσαν τώρα δυο μανιασμένα ποτάμια προς την Ευρώπη και προς την Αμερική.

Το γιγάντιο εκείνο έργο, που είχε κοστίσει τόσους κόπους και τόσα εκατομμύρια, είχε εκμηδενισθή σε λίγα λεπτά της ώρας από ένα ανθρώπινο κτήνος διψασμένο για εκδίκηση.

Ήταν ένα φριχτό έγκλημα κατά της προόδου της ανθρωπότητας — έγκλημα που δεν άρκούσε καμμία καταδίκη, όσοδήποτε αυστηρή, για να το τιμωρήση!

Όταν το σταμάτησε η εισβολή του νερού, το τράινο βρέθηκε άμέσως έρμητικά κλειστό, χωρίς σε μια έφευρεσι του Άντριεν Ζαν. Ένας ειδικός μηχανισμός έκλεισε αστραπιαία τα κρύσταλλα των παραθύρων, που είχαν μείνει ανοιχτά για τον αερισμό των βαγονιών. Συγχρόνως, έφραξε κάθε τρύπα, κάθε ανοίγμα.

Τα βαγονία έγιναν έτσι ένα είδος κιβωτίων τελείως στεγανών.

Τα ηλεκτρικά φώτα έλαμψαν άκομα για μια στιγμή, μεσ' απ' το νερό. Ύστερα έσβησαν — ίσως γιατί ο άρμητικός χειμαρρός είχε κόψει τα καλώδια του ρεύματος — κι απλώθηκε σκοτάδι απόλυτο μέσα στο τούννελ.

Μόνο το τράινο έμενε φωτισμένο, γιατί έπαιρνε ρεύμα από δικές του ηλεκτρικές μπαταρίες.

Ύστερ' από την καταστροφή αυτή, ο Άντριεν Ζαν έμεινε για μια στιγμή βουβός, ά-

κίνητος, σαν τσακισμένος. Ήταν τέτοιος ο ψυχικός κλονισμός του, ώστε δεν είχε πιά φωνή...

Ο Μπούρνε Ντάβενπορτ μίλησε πρώτος.

— Πιαστήκαμε σαν ποντικοί στη φάκα! είπε. Τί θα κάνουμε τώρα;

— Τί θα κάνουμε;... Τί θα κάνουμε;... πρόσφερε ο μηχανικός, σαν να μην είχαν νόημα γι' αυτόν οι λέξεις εκείνες. Άν ήμουνα μονάχος, δεν θάβελαι πιά παρα να πεθάνω, τώρα που όλα μου τα όνειρα κι' οι προσπάθειες κατέρρευσαν σ' έρείπια!

— Μα έμ' εγώ κοντά σου, τού είπε με άπειρη γλυκά η Νινίτα.

— Ναί, αγαπημένη μου! Γι' αυτό πρέπει να ζήσω, όσο κι' αν είναι ανεπαρόρθωτη η συμφορά που με βρήκε.

— Καταλαβαίνουμε όλοι την άπελπισία σου. Μα δεν ώφελει σε τίποτε να χάνουμε τον καιρό μας κλαίγοντας για κάτι που δεν υπάρχει πιά. Άς μακαρίσουμε μάλλον την Τύχη μας που γλυτώσαμε!

— Χάρis στην έφευρετικότητα και την προνοητικότητα του Άντριεν Ζαν, συμπλήρωσε ο Σνόμπς. Άλλοίως, η εταιρεία μου θάχε να πληρώση τεράστια ποσά!

— Ίσως αυτό θάταν καλλίτερο... ψιθύρισε ο Άντριεν Ζαν ανάμεσα στα δόντια του.

— Μα γι' αυτό ήσαστε μαζί μας; για να μάς προσφυλάξετε απ' τα δυστυχήματα! είπε ο Μπούρνε λίγο ειρωνικά στον ασφαλιστή.

— Εγώ σας προειδοποίησα για την πλεκτάνη εναντίον σας.

— Μα δεν μπορέσατε να εμπροδίστε την πραγματοποίησή της.

— Ούτε και την καταστροφή του έργου μου, πρόσθεσε ο Άντριεν Ζαν, που χάθηκε πιά για πάντα!

Ύπηρχε τάση θλίψι στον τόνο του μηχανικού, ώστε η Νινίτα επενέβη και πάλι και τού είπε:

— Κουράγιο, καλέ μου φίλε! Η αγάπη μου θα σου δώσει όλες τις χαρές που περιμένεις απ' την επιτυχία του έργου σου.

— Άλλοίμονο!... Μαζί με

μένα, καταστρέφεται κι' ο πατέρας σου!

— Ο πατέρας μου; Γιατί;... Ο Μάκ Ρόλλερ τού είχε πάρει το ασφαλιστήριο συμβόλαιο του τούννελ. Σίγουρα, αυτός προκάλεσε την καταστροφή!

— Νομίζεις;

— Είμαι βέβαιος! Προκειται για δική του έγκληματική επέμβασι.

— Μα ίσως ν' ανέλαβαν οι συνενοχοί του την έφαρμογή του σχεδίου του.

— Ίσως... Πάντως, ο πατέρας σου δεν έχει το συμβόλαιο. Κι' η ασφαλιστική εταιρεία θ' άρνηθή να πληρώση την αποζημίωσι, που ανεδείναι σε πολλά εκατομμύρια. Ο Τζακ Ντάβενπορτ είχε διαθέσει σχεδόν όλοκληρη την περιουσία του για το τούννελ. Βρίσκεται λοιπόν εσθνικά τελείως κατεστραμμένος.

— Και γι' αυτό στενοχωριέσαι τόσο;

— Μα φυσικά! Δεν σκέπτομαι τον έαυτό μου, αλλά εκείνον καί σένα...

— Εμένα δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου. Πιστεύω δε ότι κι' ο μπαμπάς δεν είναι άνθρωπος που να καταβάλλεται τόσο εύκολα... Άλλωστε, αυτό το συμβόλαιο θά ξαναβρεθί μια μέρα... Κι' αν άκομα δεν μπαρέσουμε να το άποσπάσουμε απ' τα νύχια του Μάκ Ρόλλερ ή των συνενόχων του, θά ριχτούμε στη δουλειά. Μήπως ο πατέρας μου δεν δημιούργησε μόνος του την περιουσία του, σιγά - σιγά, όπως κι' ο θείος μου;

— Ναί, αλλά...

— Τίποτε λοιπόν δεν μάς εμπροδίζει να τους μιμηθούμε. Τη στιγμή εκείνη, επενέβη ο Τζων Σνόμπς.

— Τί πρόκειται να κάνουμε τώρα, μίστερ Ζαν; ρώτησε. Γαλιανισμένος απ' το παράδειγμα της σταθερής στήσεως που τούδινε η γυναίκα του, ο μηχανικός άπάντησε:

— Θα φορέσουμε τα σκάφανδρά μας και θα προσπαθήσουμε να βγαύμε απ' αυτή τη φυλακή.

— Δίχως να έπιχειρήσουμε να είδοποιήσουμε από μακριά τους φίλους μας για την καταστροφή;

— Ω, τώρα πιά θά την ξέ-

ρουν, γιατί το νερό θά έχη φτάσει κοντά στα ανοίγματα του τούννελ.

— Δεν άρκει αυτό. Πρέπει να τους ανακοινώσουμε με κάπο δυνατό μέσον την κατάσταση μας και το μέρος που βρίσκόμαστε, για να μάς βοηθήσουν όπως μπορούνε.

— Μπορείτε λοιπόν έσείς να τους είδοποιήσετε;

— Οχι, αλλά έσείς...

— Με νομίζετε ίκανό για όλα;

— Μα την πίστι μου, μάς έχετε δώσει τόσα δείγματα της ιδιοφυίας σας και της προνοητικότητός σας!...

— Η αλήθεια είναι πως είμαι προνοητικός. Πραγματικά, έχω πάρει μαζί μου μια μικρή τηλεγραφική συσκευή.

— Περιφώνη! Πώς όμως θά τη χρησιμοποιήσετε;

— Έννοια σας, το έχω σκεφθή κι' αυτό! Άς φορέσουμε τώρα τα σκάφανδρά μας, άς πάσουμε τα ηλεκτρικά φανάρια μας κι' άς ξεκινήσουμε!

— Έβγαλαν πράγματι τα σκάφανδρα από ένα κιβώτιο και φόρεσαν γρήγορα - γρήγορα. Οι λίγοι υπάλληλοι του τράινου είχαν συγκεντρωθή, απ' τον έσωτερικό και συνεχή διάδρομό του, στο βαγονί όπου βρίσκονταν οι ταξειδιώτες. Φόρεσαν κι' αυτοί σκάφανδρα και στερώνσαν στην πλάτη τους την ειδική αναπνευστική συσκευή με όγρο άέρα, που είχε τελειοποιήσει ο Άντριεν Ζαν.

— Έχουμε άέρα για δυό μέρες το λιγώτερο, είπε ο μηχανικός στη Νινίτα, ενώ της περνούσε στο κεφάλι τη σφαιρική περικεφαλαία του σκάφανδρου.

— Άς ελπίσουμε πως ως τότε θάχουν φτάσει οι φίλοι μας... πρόσθεσε ο Μπούρνε Ντάβενπορτ. Άν μάς λείψη ο άέρας, θάναί η άρχή του τέλους!

— Ξέρετε την καινούργια τελειοποίησι που έχω εφευρίσει σ' αυτά τα σκάφανδρα; είπε ο μηχανικός.

— Κι' άλλη εφεύρεσί σας; Ποιά είναι;

— Ένα σύστημα για να συνεννοούνται μεταξύ τους αυτοί που τα φοράνε.

— Κι' ο Άντριεν έδειξε στο Βασίλεια του Χάλυβος μια τρύπα της περικεφαλαίας, μεγάλη σαν νόμισμα και φραγμένη μ' ένα έλασμα από μέταλλο.

— Είν' ένα είδος μικροφώνου, που πιά και δέκτης συγχρόνως, έξήγησε. Όλοι οι δούχοί που έχουν ένα τέτοιο στο σκάφανδρό τους, μπορούνε να μιλάνε κανονικά και ν' άκούνε ο ένας τον άλλον, άκομα κι' από κάποια άπόστασι.

— Μα αυτό είναι θαυμάσιο! Μπορούνε δηλαδή να κουβεντιάσουνε κάτω απ' το νερό, σαν να βρίσκονταν έξω στον άέρα; — Ακριβώς. Δεν θάχετε άκούσει, βέβαια, να γίνεται ποτέ λόγος γι' αυτή τη συσκευή. Την κράτησα μυστική... μολονότι τη χρησιμοποίησα ήδη στα τέλη των έργασίων του τούννελ για να δίνω εύκολότερα διαταγές στους έργάτες.

— Ενώ μιλούσε συγχρόνως ο Ζαν, φορούσε συγχρόνως το σκάφανδρο και την περικεφαλαία του. Ήταν πιά συνθιμισμένος από πολλόν καιρό σ' αυτή τη δουλειά.

Τώρα οι σύντροφοί του έκουγαν τή φωνή του όπως και πωτά, αλλά πιά καθαρή, πιά

Και στο Μεσάφωνα τον καιρό,
κάθε που έσπηνανε χόρδο,
οι τροβαδούροι έπαίζαν λύρα
και οι κοπελιές κερνούσαν μύρα.

Οι αιδνες εδράλυσαν την πεποίθησή ότι:

Η ΜΠΥΡΑ ΚΑΝΕΙ ΚΑΛΟ!

Agfacolor

UMKEHRFILM
(Έγχρωμον διαφανές - Διά Πρόβολήν)

LEICA ΦΙΛΜ με 20 πόδες Δρχ. 110.-
LEICA ΦΙΛΜ με 36 πόδες » 150.-

συμπεριλαμβανομένης και τις Έμφανίσεως

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΕΝΤΟΣ 8 ΗΜΕΡΩΝ

Agfa

ΑΠΟΤΑΝΘΗΤΕ ΕΙΣ ΤΑ ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

μεταλλική.

Πήσαν μερικά τσεκούρια, μα χαίρια κι' άλλα όπλα, μεσ' απ' το κιβώτιο όπου βρίσκονταν τα σκάφανδρα. Άνάψαν τα ηλεκτρικά φανάρια τους κι' ετοιμάστηκαν να ξεκινήσουν.

Ο Άντριεν είπε στους μηχανοδηγούς του τράινου:

— Ο ένας από σας θά πάρη την τηλεγραφική συσκευή.

— Άν μνήν άκούη λίγος στατικός ηλεκτρισμός στα καλώδια που έφεραν το ρεύμα, θά καταρθώσουμε να στείλουμε ειδήσεις μας στη Νέα Υόρκη και στη Γαλλία — γιατί υπάρχουν και στίς δυό άκρες του τούννελ τηλεγραφικοί δέκτες.

— Όλα τα πρόσέψατε τελολογάντων! μουμούρισε ο Μπούρνε Ντάβενπορτ...

— Αφού τελείωσαν οι προετοιμασίες και βεβαιώθηκε καθένας ότι η αναπνευστική συσκευή του λειτουργούσε κανονικά, οι έπιβάτες του τράινου πλησίασαν στο χοντρό κοστέλλο που προφύλαγε το βαγονί από την εισβολή του νερού.

Τα φώτα του τράινου είχαν προσελκύσει χιλιάδες ψάρια όλογοσά του, που στριφογύριζαν κι' άνοιγαν το στόμα τους σαν για να χάψουνε κάποια άόρατη λεία.

— Δεν μού είναι πολύ εύχάριστο που θ' άφισω αυτό το βαγονί... είπε ο Άντριεν στη Νινίτα.

— Μα περιμένουμε τα ψάρια, για να το κάνουνε φαγητό τους! άστεινέθηκε ο Μπούρνε Ντάβενπορτ.

— Κι' η Νινίτα συμπλήρωσε: — Θάχουμε ώστόσο τη σπανία εύτυχία να συνεχίσουμε το γαμήλιο ταξίδι μας στο βυθό του ώκεανού!

— Είναι μια πρωτοτυπία άληθινά άμερικάνικη! παράτηρησε ο Ντάβενπορτ.

— Καλλίτερα να μάς έλειπε... είπε ο μηχανικός. Μά άς άφισουμε τώρα τ' άστειά! Είσατε βέβαιοι όλοι ότι ουσμίσαστε στην κανονική πίεσι της βαλβίδας των αναπνευστικών συσκευών σας;

— Έτσι μάς φαίνεται... άπάντησαν μερικές φωνές.

— Άς άποχαιρέτησουμε λοιπόν το τράινο κι' άς κατεβούμε στο βυθό του ώκεανού.

— Θα προχωρήσουμε μεσ' απ' το σωλήνα προς τη γαλλική άκτή; ρώτησε ο Μπούρνε.

— Θα προσπαθήσουμε τουλάχιστον. Άμφισβάλλω όμως αν θά το καταρθώσουμε, γιατί το τυήμα αυτό του τούννελ άνηφορίζει πολύ. Κι' ύστερα, μην ξεχνάτε ότι δεν διαθέτουμε άρκετά άέρα, για να κάνουμε τόση διαδρομή. Θα μάς φτάση για 24 ώρες άπάντα - κάτω.

Ο Μπούρνε δεν άπάντησε. Τον είχε άπογοητεύσει αυτή η πληροφορία, γιατί ο μηχανικός μιλούσε πρό όλίγου γελώντας για 48 ώρες...

Ο Άντριεν δεν άντέλλεθη την άποθάρρυνσι που τού είχε προκαλέσει. Άρπάξε το τσεκούρι του και πλησίασε σ' ένα κοστέλλο.

— Προσόνή! φώναξε.

Και τού κατάφερε μια τσεκούρια, μ' όλη του τη δύναμι.

Θάλεγε κανείς πως είχε χτυπήσει ένα βόσχο μ' ένα μαγικό ραβδί κι' είχε κάμει ν' αναβλύσει μεμιάς απ' αυτόν έν' άληθινό ποτάμι! Το θαλασσινό νερό μεγάλωσε άμέσως την τύπα κι' ώρμησε στο έσωτερικό του βαγονιού.

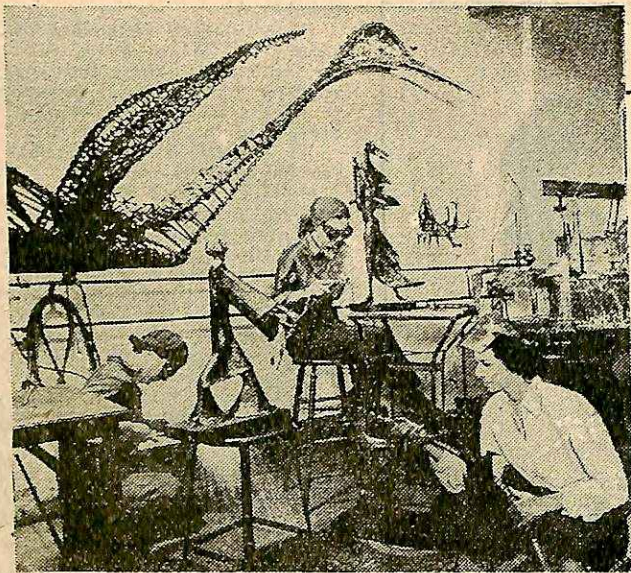
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

*Πώς
έδημιούργησε
τόν τύπο της;*

Με την υπέροχη πούδρα Scherk.
Άφρομαιώνεται με την έπιδερμίδα
Είναι λεπτή σαν άχνός και άρωματισμένη αιδέρια. Κατασκευασμένη με τα πιο άγνά και ειδικά
ύλικά είναι ή...

*..Πούδρα
SCHERK*

Καθαρίζετε τακτικά την έπιδερμίδα με την Λοσιόν προσώπου Scherk για ν' απαλλαγείτε από τα μπιμπικία και ρυτίδες.

Το άτελιέ της μίς Ντέναλσους, όπου εργάζονται μόνο γυναίκες, μοιάζει περισσότερο με βιομηχανικό εργαστήριο...

«Αριστουργήματα» από άτσάλι!...

Μια νέα εκδήλωση τέχνης στη Νέα Υόρκη

Δύο νεαροί γλύπτες της Νέας Υόρκης, ο Θεόδωρος Ρόζακ και ο Ντέιβιντ Σμιθ, ήταν, όπως συνήθως, απέναντι από λίγα χρόνια. Τα έργα τους δεν ήταν ούτε καλά, ούτε άσχημα — απλώς δεν βρίσκαν αγοραστές.

Απελπισμένοι, λοιπόν, καθόντουσαν στο κοινό τους στούντιο και έκλαιγαν την μοίρα τους, όταν ο Θεόδωρος έκανε μια σκέψη: Γιατί τάχα να μην δημιουργήσουν μια νέα μορφή τέχνης, μία και είχαν φανερά αποτύχει με την παλιά;

Ο Θεόδωρος πρότεινε στον φίλο του να δοκιμάσουν να κάνουν τα έργα τους, χρησιμοποιώντας το μηχανήμα... ηλεκτροσυγκόλλησης, που είχε ένας φίλος τους.

Ο κόσμος διψά για κάθε τι το καινούριο, του είπε. Γιατί να μην το δοκιμάσουμε; Το μηχανήμα αυτό κάνει τις πιο μικρές τρύπες που θέλουμε ή που μπορούμε να χρειαστούμε. Τι θα έλεγες, λόγου χάριν, για ένα ψάρι από άτσάλι... άτσάλι; Δεν έχεις τη γνώμη πως θα ήταν πολύ περίεργο — δεν θα έτρεχαν πολλοί να το αγοράσουν, έτσι για γούστο;...

Είσαι τρελλός, του απάντησε ο Ντέιβιντ Σμιθ. Τι έχουμε όμως να χάσουμε; Όρα έχουμε διαθεσιμότητα, όση θέλουμε, το υλικό και το μηχανήμα δεν μας λείπει... Όσο όμως γι' αγοράστή, βάζω στοίχημα εκατό δολάρια ότι δεν θα βρούμε ούτε ένα!

Ο Ρόζακ δέχθηκε το στοίχημα αμέσως και με μεγάλη πεποίθηση. Στην τσέπη του είχε τέσσερα δολάρια και δέκα σέντες, ενώ ο Σμιθ είχε ένανμισο δολάριο λιγότερο απ' αυτόν.

Με πολλούς κόπους κατόπιν και μεγάλη αγωνία

άποκτη ένα πολύ ωραίο στολίδι, που επιπροσθέτως δεν υπάρχει φόβος... να σπάσει!

Αν έχη δίκιο η όχι στις απόψεις της αυτές ή μίς Ντέναλσους δεν ξέρουμε. Ένα πάντως είναι γεγονός: Το στούντιο, που διευθύνει κάνει χουστές δουλιές.

Αλλά, ως ρίξουμε μια ματιά μέσα στο στούντιο της. Είναι μια τεράστια αίθουσα, καλά φωτισμένη, που μοιάζει περισσότερο με βιομηχανικό εργαστήριο παρά με καλλιτεχνικό άτελιέ, όπως του Ρέμπραντ, του Βαν Γκόγκ ή του Ραφαήλου.

Παντού ηλεκτρισμός, παντού ο διαρκής θόρυβος — στ' αλήθεια έκκωφαντικός — των μηχανημάτων ηλεκτροσυγκολλήσεως. Οι καλλιτέχνιδες — εργάζονται εκεί μόνο γυναίκες — φορούν όλες γυαλιά, που τις προστατεύουν από τους σπινθήρες, και τα μικρά κομμάτια από άτσάλι που λυώνουν στη δυνατή φλόγα του μηχανήματος. Κάθε μία εργάζεται και σε δικό της έργο, που έχει παραγγελθεί και πληρωθεί από πριν. Μεγάλα σχήματα κυριαρχούν παντού. Το «κέντρο», που τόσο χαρακτηρισμένα μας ανέφερε η μίς Ντέναλσους, είναι το πιο χτυπητό κοινό γνώρισμα όλων αυτών των καλλιτεχνημάτων. Τεράστια πουλιά με τις φτερούγες τους ανοιγμένες διαπλάτα γυναίκες, που τα φορέματά τους κυματίζουν στην αύρα, δένδρα με κάθε φύλλο τους λεπτά επεξεργασμένο χωριστά κι' ένα σωρό άλλα «αριστουργήματα», γεμίζουν το «άτελιέ».

Η νέα αυτή τέχνη έχει κατακτήσει την Αμερική. Είναι αγνώστη δε αν πρόκειται για μια περαστική μόδα.

Ο καιρός θα δείξει αν θα θεωρηθεί ως ένας από τους κλασσικούς τρόπους επεξεργασίας της ύλης με σκοπό την πληρεστέρα απεικόνιση του ωραίου, ή αν θα περιπέσει στην αφάνεια μετά από ένα σύντομο χρονικό διάστημα θριάμβου. Όπως όμως και αν έχει το πράγμα, η νέα αυτή τέχνη που άρχισε με το στοίχημα δύο νέων σ' ένα άδειο άτελιέ της Νέας Υόρκης πριν από τέσκα περίπου χρόνια, καθιερώθηκε ήδη σαν κάτι το καινούριο, το επαναστατικό.

Και, σαν τέτοιο, έφερε πολλά κέρδη σ' εκείνους που είχαν την εμπνευσι να το δημιουργήσουν.

KON O' SANTY

Το χιούμορ του Κλεμανσώ

Στον πρώτο ευρωπαϊκό πόλεμο, ο Γάλλος στρατηγός Σαράϊν, διοικητής των συμμαχικών δυνάμεων στο Βαλκανικό μέτωπο, παντρεύτηκε μια νέα γυναίκα.

Μόλις πληροφορήθηκε ο Κλεμανσώ το γάμο του, είπε:

— Τώρα ο στρατηγός Σαράϊν θάχει δύο μέτωπα να υπερασπίζεται!...

ΑΤΥΧΗΜΑ ΣΕ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΑ

Στο κέντρο «Μοκάμπο» του Χόλλυγουντ το γλέντι που είχε διοργανώσει η νέα στάρ Μαρί Μακντόναλντ επ' ευκαιρία των γάμων της λίγο έλειψε να μεταβληθεί σε τραγωδία. Κατά την διάρκεια της διασκεδάσεως, το μακρύ φορέμα της Μακντόναλντ πήρε φωτιά από κάποιο αποσίγαρο, που είχε πετάξει καταιγής ένας απρόσεκτος καλεσμένος. Το αποτέλεσμα θα μπορούσε να ήταν τραγικό, εύτυχώς όμως η φωτιά σβύστηκε εγκαίρως χωρίς στην επόμενη του γαμπρού, Χάρρυ Κάρλ, και η νύφη γλύτωσε μ' ένα έγκλημα στο άριστο πόδι.

Η ΠΙΟ ΚΟΜΨΗ ΣΩΦΕΡΙΝΑ

Σ' ένα πρόσγειο του Παρισιού γίνεται κάθε χρόνο η επίδειξη «Αυτοκίνητο και κομψότητα» στην οποία παίρνουν μέρος οι πιο δεινές σωφερίνες της πορτσάνικης αριστοκρατίας. Προκειμένου να βραβεύσει την πιο κομψή σωφερίνα, η ελλα-νόδικος επιτροπή λαμβάνει υπ' όψιν της τόσο την κομψότητα της οδηγού όσο και του αυτοκινήτου που οδηγεί. Εφέτος το βραβείο δόθηκε στην ποιήτρια και ηθοποιό Μαργκερίτ Κασσάν, που είναι κάτοχος μιας θαυμαστικής κούρας σπόρ ή καρσσερί της οποίας είναι από πλαστική ύλη. Στη φωτογραφία μας η νικήτρια κάνει επίδειξη της δικής της κομψότητας ανεβασμένη στο καπό του αυτοκινήτου της.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Περιπετειώδες διήγημα

Ο λοχαγός Άλνσον ντέ Χίνχο, του Γενικού Επιτελείου της Βολιβίας, κατηγορείτο για εσχάτη προδοσία. Οι αποδείξεις του έγκλημάτος του φαινόταν άτράνταχτες: Στην τσάντα του, ανάμεσα στα χαρτιά του, βρισκόταν το σχέδιο του φρουρίου Κουέρβο, της πύλης του εδάφους της πατρίδας του απ' τα νότια σύνορα της.

Όταν τον ρώτησαν πως είχε στην κατοχή του ένα τόσο σοβαρό κι' απόκρυφο χαρτί, ο νέος τραύλιζε: — Δεν ξέρω... δεν μπορώ να το εξηγήσω... Βρισκόμουν στο γραφείο του ταγματάρχη Καγιετάνο Ζουμιέντο για μια σπουδαία συνεργασία. Έκεινος μου ζήτησε να του δείξω τα χαρτιά που είχα στην τσάντα μου. Τά εξέτασε, ενώ εγώ κτύπαζα ένα κάδρο κρεμμένο στον τοίχο. Ύστερα μου τα επέστρεψε. Ίσως, λοιπόν, μασμένο στο φουρίο βρισκόταν τυχαίως πάνω στο τραπέζι του κι' ανακατεύτηκε με τα δικά μου χαρτιά.

Οι στρατοδικές γέλασαν δύσπιστα. Πως να πιστέψουν το λοχαγό, αφού είχαν ήδη τη συντριπτική κατάθεσι του Ζουμιέντο; Νά τι είχε πη ο ταγματάρχης: — Ο λοχαγός ντέ Χίνχο μου πρόσφερε ένα τσιγάρο. Καθώς το κάπνιζα, ένοιωσα ένα είδος νάρκης κι' έχασα για λίγο τη συνείδηση του περιβάλλοντος... Δεν άργησα να συνέλθω. Μά το μικρό έκεινο χρονικό διάστημα, άκουσα βέβαια για να πάρη ο λοχαγός απ' το τραπέζι μου το σχέδιο του φρουρίου. Σίγουρα, το τσιγάρο που μουδωσε, περιείχε κάποιο ναρκωτικό.

Είναι ψέμματα δλ' αυτά! διαμαρτυρήθηκε ο κατηγορούμενος.

— Ησαστέ μενός με τον ταγματάρχη στο γραφείο του; ρώτησε ένας δικαστής.

— Μάλιστα.

— Κανείς έπομένως μάρτυς δεν μπορεί να μάρς πη προς ποιο μέρος βρίσκεται η αλήθεια... Πάντως ο ταγματάρχης, μόλις άντελήφθη πως χάθηκε το σχέδιο, το γατιάγγειλε αμέσως και διατύπωσε την υποψία πως το κατήγγειλε έσεις. Καί, πραγματικά, το βρήκαμε στην χαστε πάρει έσεις. Εύτυχώς πριν προλάβετε να το παραδώσετε στους συνενοχους σας!

Είμ' άθως, σάς τ' όρκίζομαι! φώναξε ο λοχαγός.

Ενώ συνεχιζόταν η δίκη, η δόνα Γιασιντά Γκουασάρα, περνούσε ώρες τρομερής αγωνίας. Η κοπέλλα αυτή άγαπούσε τρελά το λοχαγό κι' ήταν βεβαία για την αθωότητά του. Όταν έμαθε πως είχε καταδικασθ' σε θάνατο και θα τουφεκιζόταν σε δυο μέρες, πήγε να τρελανε θ' έσεις. Καί, πραγματικά, το βρήκαμε στην χαστε πάρει έσεις. Εύτυχώς πριν προλάβετε να το παραδώσετε στους συνενοχους σας!

Ήταν όμορφη και πλούσια κι' είχε πολλές γνωριμιές. Μεταξύ των άλλων, ήξερε το γιατρό των στρατιωτικών φυλακών. Ζήτησε, λοιπόν, να τον δ'η και του είπε:

— Η διακριτικότης κι' η φιλία σας μου επιτρέπουν να σάς εκμυστηρευθώ ένα μυστικό μου. Δυό άνθρωποι μ' αγαπάνε, με το ίδιο πάθος: ο λοχαγός ντέ Χίνχο κι' ο ταγματάρχης Ζουμιέντο. Εγώ αγαπώ τον πρώτο κι' αποστρέφομαι τον άλλο.

— Έχω, λοιπόν, την απόλυτη πεποίθηση, ότι ο λοχαγός έπρεπε θύμα του αντίζήλου του! Θέλω να τον σώσω. Θα με βοηθήσετε;

— Μά, δόνα Γιασιντά... έπιχείρησε ν' απάντηση ο αξιωματικός.

— Διαβάστε αυτά τα γράμματα του ταγματάρχη. Είναι σαφείς οι απειλές του εναντίον του ανθρώπου που τον νίκησε και κατέκτησε την καρδιά μου!... Ξέρω, θα με ρωτήσετε γιατί δεν τα κτση την καρδιά μου!... Ξέρω, θα με ρωτήσετε γιατί δεν τα είπα δλ' αυτά στο δικαστήριο. Μά δεν μπορούσα: Ο πατέρας μου είναι καρδιακός και θα πέθαινε από συγκοπή αν άνακατευόμουν σ' αυτό το σκάνδαλο. Άλλωστε έλιπαζα πως θ' άθωνόταν ο Άλνσον, έχοντας πεποίθησι πως δεν ήταν ένοχος.

— Μά τώρα είμ' έτοιμη για όλα, για να σώσω έναν άθωο... Βοηθήστε με! Πρέπει να μπορέση να δραπετευση ο λοχαγός, για να συγκεντρώση τις αποδείξεις της αθωότητός του!

Ο γιατρός κούνησε το κεφάλι του, χαμογελώντας. — Όμοιολώ, έπρεπε, ότι μ' έπηρεάσατε τόσο με τον ένθουσιασμό σας, ώστε πιστεύω τώρα κι' εγώ στην αθωότητα του λοχαγού. Έχουμε δυο μέρες καιρό. Ίσως να γίνη κάτι...

Τ' άλλο πρωί, κυκλοφόρησε η είδησι πως ο λοχαγός ντέ Χίνχο είχε πεθάνει ξαφνικά απ' την καρδιά του, απ' την τροπή και την άπελπισία του. Ο στρατιωτικός γιατρός των φυλακών, πιστοποίησε το θάνατό του και το σώμα του παραδόθηκε στους δικούς του.

Η κηδεία έγινε σχεδόν κρυφά. Την παρακολούθησαν μόνον οι συγγενείς και μια άγνωστη κυρία με μαύρο βέλο στο πρόσωπο.

Κανείς δεν μπόρεσε να καταλάβη πως ήταν η δόνα Γιασιντά. Αμέσως κατόπιν, η οικογένεια του νεκρού άρχισε τις ενέργειες για να επιτύχη αναθέωρησι της δίκης. Ζήτησε να ληφθ' υπ' όψιν ένα σοβαρό στοιχείο, που είχε παραμεληθ' στην πρώτη δίκη: Άν είχε πάρει πραγματικά ο λοχαγός το σχέδιο απ' το γραφείο του ταγματάρχη, έπρεπε νάχαν μείνει πάνω τα δακτυλικά του άποτυπώματα.

Εξ άλλου, ύπήρχαν αποδείξεις έρωτικής αντίζηλίας και μίσους του ταγματάρχη εναντίον του λοχαγού: Τα γράμματά του σε μια κυρία μιλούσαν αρκετά καθαρά...

Ενώ γίνονταν οι καινούργιες ανακρίσεις, κηρύχθηκε ο πόλεμος Βολιβίας και Παραγουάης. Ο ταγματάρχης Ζουμιέντο έφυγε για το μέτωπο. Όλη η χώρα άπορροφήθηκε απ' τα νέα γεγονότα. Έτσι, η άναγνώρισι της αθωότητος του λοχαγού κι' η άποκατάστασι του ονόματός του πέρασαν σχεδόν άπαρατήρητες.

Στο μεταξύ, είχε διακριθ' στις μάχες ένας άσημος στρατιώτης, που πολέμωσε ήρωικά. Μία μέρα, τον πλησίασε κάποιος αξιωματικός και του έπρεπε:

— Μοιάζεις πολύ, παλληκάρι μου, μ' ένα πεθαμένο φίλο μου: το δυστυχισμένο λοχαγό ντέ Χίνχο, που καταδικάσθηκε σε θάνατο κι' αποδείχθηκε άθως πολύ άργά...

Εκείνος χλώμισε και, μη μπορώντας πιά ν' άνθξη, έπεσε στην άγκαλιά του άλλου.

Είμαι ο ίδιος, ο ντέ Χίνχο! του ώμολόγησε. Μ' έσωσαν ο έρωτας μιας γυναίκας κι' η μεγαλοψυχία του γιατρού των φυλακών, που μουδωσε ένα

— Τώρα είμαι έτοιμη για όλα, για να σώσω έναν άθωο... είπ'ε στο γιατρό.

ναρκωτικό, για να θεωρηθ' νεκρός...

Μερικούς μήνες αργότερα, ο Άλνσον ντέ Χίνχο, ταγματάρχης τώρα, έκανε τους γάμους του με τη δόνα Γιασιντά. Όσο για τον ταγματάρχη Ζουμιέντο, είχε σκοτωθ' στο πεδίο της μάχης...

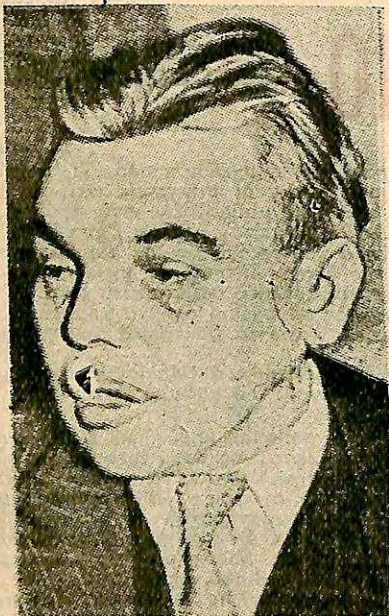
ΓΚΑΡΣΙΑ ΚΑΛΑΝΤΕΡΟΝ

Αυτοκτένησε μαζί με το σκυλί του

Στη γερμανική Βορματία, ένας νέος 18 χρόνων, ο Βόλφραγκ Χαν, ρίχτηκε μαζί με το σκυλό του πάνω στις γραμμές του σιδηροδρόμου, την ώρα που ένα τρένο έδωγαν από μια σήραγγα. Ο άνθρωπος και το ζώο διαμελίσθηκαν με τον πιο οικτρό τρόπο.

Ο νεαρός Βόλφραγκ είχε βρ'η αυτό το σκυλί στο δρόμο και το είχε πάρει στο σπίτι του, παρά τις ζωηρές διαμαρτυρίες των γονέων του.

Την προηγούμενη ήμερα του τραγικού διαδήματός του, είχε μια βίαιη φιλονεικία με τον πατέρα του. Αποφάσισε τότε να τερματίση τη ζωή του μαζί με το αγαπημένο του τετράποδο. Πραγματικά, το άλλο πρωί, έφυγε από το σπίτι μαζί με το ζώο κι' ένα σακί. Όταν βγήκαν από την πόλι, είδε το τρένο Μπίμπλις-Μπόμπαταν που έμπαινε σε μια σήραγγα. Έτρεξε τότε στην έξοδο της σήραγγας, έβαλε το σκυλί μέσα στο σακί και έπεσε μαζί του πάνω στις γραμμές. Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Βόλφραγκ και το σκυλί, είχαν πολτοποιηθ'.

Ο Άμερικανός σεναριοτάς Μάλτεν

Ο ΑΓΕΛΑΣΤΟΣ σεναριοτάς Μάλτεν

Μιά παράξενη αστυνομική
υπόθεση

«Περιήγος άνθρωπος αυτός ο Άμερικανός Μάλτεν! Αυτή ήταν η πεποίθησή μου του αστυνομικού της Παρισιανής Ασφαλείας Κ. Βελτέν.

Είχε βέβαια ένα ελάττωμα, αυτό όμως το παρέθελε ο Γάλλος αστυνομικός: Ο Μάλτεν δεν γελούσε ποτέ, ούτε με το πιο σπαρτιατικό αστείο... Ο Παρισιανός αστυνομικός όμως αγαπούσε τ' αστεία και γελούσε μ' αυτά. Ο Μάλτεν πάλι, όταν βρισκόταν σε αμυχάνια, πάθαινε ένα «τίκι» που ήταν πολύ δυσάρεστο, τόσο για τον ίδιο, όσο και για την συντροφιά του. Το δεξί μέρος του προσώπου του Μάλτεν συνεπατό και το δεξί μάτι του ανοίγανε κλεινέ, δίνοντας στο πρόσωπό του μια άσχημη έκφραση. Ο αστυνομικός Βελτέν είχε δη το ελάττωμα αυτό του φίλου του, όταν μία φορά η κόρη του, κατά τη διάρκεια ενός περιπάτου, θέλησε να τον φωτογραφίσει.

Πώς ζούσε όμως στο Παρίσι ο Μάλτεν; Από τις ιδέες του! Είχε περιήγους ιδέες, που τις αξιοποιούσε επιδέξια και τις μετέβαλλε σε χρήμα. Οι άνθρωποι που κυνηγούσαν τον Μάλτεν, όταν συναντούσαν δυσκολίες σε κάποιο σενάριο, φώναζαν τον Μάλτεν να τους βοηθήσει και ο Μάλτεν εύρισκε πάντα μια διέξοδο. Ο Μάλτεν ξανάγραφε το σενάριο, αφαιρούσε και προσέθετε νέες εξυπνες σκηνές και ήταν με μια λέξη μοναδικός κι αναντικατάστατος στο είδος αυτό. Τι να του πρωτοπαύκαζε κανείς; Τον πλούτο των ιδεών του ή την ακρίβεια και τη λογική του με την οποία τις συνέθετε; Στα αστυνομικά σενάρια, ειδικότερα, ήταν απάραμπος. Το απέδειξε στο φιλμ «Ανθρώπος στη θάλασσα». Κανένας από τους ρεζισέρ δεν ήταν ευχαριστημένος με το σενάριο. Ο ήρωας που σωζόταν χωρίς σε μια απίστευτη και χονδροειδή σύμπτωση. Η υπόθεση εξελίσσεται στον άκρον και το σενάριο ήθελε τον ήρωα να πηδάει από ένα πλοίο και να σώζεται χωρίς σε μια σάνιδα, που βρίσκεται χωρίς στη θάλασσα.

Φώναξαν λοιπόν το Μάλτεν να διορθώσει το σενάριο. Ο Μάλτεν ξανάγραψε την ιστορία και στο πρωτότυπο κείμενο της πρόσθεσε ένα σωρό άλλες σκηνές. Το πολυτέλες υπερκατέβηκε έγινε βαρύτερο μεταναστών και ο ήρωας, αντί να πηδάει ο ίδιος στη θάλασσα, έντυσε μια κουκλιά με τα ρούχα του και την πέταξε απ' το κατάρτι. «Επειτα, για να θεωρηθεί πως πραγματικά πνίγηκε, κρύφτηκε ανάμεσα στους μεταναστες του καταστρώματος.

Η λύση που έδωσε ο Μάλτεν στο σενάριο άρεσε και ο αστυνομικός Βελτέν όταν είδε το φιλμ, στην προμερία, έμεινε κατενθουσιασμένος.

Την άλλη μέρα ο Μάλτεν έφυγε για τη Χαϊδελβέργη, όπως είχε εισηγιστεί

Βελτέν, όπου υπήρχαν πρώτης τάξεως γιατροί για αυτή τη νευρική σύσπαση του προσώπου του. Το ίδιο απόγευμα στο γραφείο του Βελτέν παρουσιάστηκε ένας Άμερικανός ντετεκτίβ.

Το πρακτορείο μας, είπε ο ένας, που λεγότανε Πάρσον, εργάζεται για την ασφαλιστική εταιρία Χ. Κάποιος Νέλσον έκαμε το 1934 μία ασφάλεια ζωής για 100.000 δολάρια. Τ' ασφάλιστρα πληρωνόντουσαν τακτικά. Όταν δε πέθανε άφησε γενικό κληρονόμο το φίλο του Χάρρυ Μάλτεν κι' αυτός όπως ήταν φυσικό εισέπραξε αυτή την ασφάλεια. Ως εδώ τα πράγματα δεν είναι ύποπτα. Οι συνθήκες, όμως, με τις οποίες πέθανε ο Νέλσον είναι κάπως περίεργες...

Ο αστυνομικός Βελτέν κούταξε τους Άμερικανούς με ενδιαφέρον. —Ο Νέλσον, συνέχισε ο Άμερικανός, την νύχτα της 17ης Αυγούστου του 1951, ενώ ταξίδευε με ένα βαπόρι για τη Βενεζουέλα, πήδησε από το κατάρτι... Μάρτυς της σκηνής δεν υπήρχε κανείς. Μερικοί όμως επιδέχτες της πρώτης θέσεως άκουσαν μία φωνή και είδαν ένα σώμα να πέφτει στη θάλασσα. Το βαπόρι σταμάτησε άμεσα και κατέβασε μία ναυαγοσώστική βάρκα. Το πλήρωμά της όμως εκτός από ένα σκακάκι δεν βρήκε τίποτ' άλλο. Απ' το σκακάκι διαπιστώθηκε πως ο άνθρωπος που πήδησε στη θάλασσα ήταν ο Νέλσον... Η διαθήκη του βρισκόταν στη Φιλαδέλφεια, στο γραφείο του δικηγόρου του. Γενικός κληρονόμος του ήταν ο Χάρρυ Μάλτεν, που έδειξε την ταυτότητά του στο αμερικανικό προξενείο του Παρισιού και παρέκκλισε να του στείλουν εδώ τα χρήματα. Νά και η φωτογραφία του Νέλσον...

Ο Βελτέν κούταξε την φωτογραφία, αλλά δεν γνώριζε τον άνθρωπο που παριστάνε. «Παρ' όλο που είναι όμοιος τον Μάλτεν», σκέφτηκε. «Δεν είναι όμως ο Μάλτεν...» Άναψε έπειτα την πίπα του κι' άρχισε να μελετά προσεκτικότερα τη φωτογραφία αυτή και τα έγγραφα που του έδωσαν.

—Δαχτυλικά αποτυπώματα δεν υπήρχαν... είπε ο ένας από τους Άμερικανούς. «Ηρθαμε λοιπόν να γνωρίσουμε προσωπικά το φίλο και κληρονόμο του μακαρίτη Νέλσον...»

—Δεν είναι δύσκολο, τους απάντησε ο Γάλλος αστυνομικός. Κατά σύμπτωση τον γνωρίζω. Είναι καλίστα και φίλος μου...

—Και πού θα τον βρούμε; ρώτησαν οι Άμερικανοί.

—Την στιγμή αυτή βρίσκεται στη Γερμανία, στην Χαϊδελβέργη...

Οι Άμερικανοί είναι πρακτικοί.

—Τότε θα πάμε εκεί, είπε ο Πάρσον. Τα έξοδα θα τα πληρώσουμε εμείς...

Ο Βελτέν πήρε άμεσα το τηλέφωνο. Η υπηρέτρια του Μάλτεν του έδωσε την διεύθυνση ενός ξενοδοχείου στη Χαϊδελβέργη και το απόγευμα και οι τρεις ταξίδευαν με το ξέπρεπ για τα σύνορα.

Στη Χαϊδελβέργη, πήγαν άμεσα στο ξενοδοχείο.

—Ο κ. Μάλτεν βγήκε, τους είπε ο θυρωρός, θα ξαναγυρίσει όμως σε λίγο. Κάθισαν στο χώλ του ξενοδοχείου και περίμεναν.

—Σας είπαμε, πως ο μακαρίτης ο Νέλσον είχε κι' ένα «τίκι» και πως το μισό πρόσωπό του συνεπατό κατά περίεργο τρόπο; ρώτησε ξαφνικά ο Πάρσον τον Παρισιανό αστυνομικό.

Ο Βελτέν παρ' όλη την έκπληξη του δεν απάντησε, γιατί στο μεταξύ φάνηκε στην εισοδο ο Μάλτεν.

Ανύποπτος τους επλησίασε και τους χαιρέτησε ευγενικά. Καθώς όμως βρισκόταν απέναντι στον Πάρσον, αυτός του είπε:

—Μα εσύ έκανες περίφημη πλαστική στο πρόσωπό σου...

Και γελώντας τον χτύπησε στην πλάτη, σαν να τον γνώριζε από χρόνια.

—Πώς τα κατάφερες; αλθθθθ τότε και βγήκες απ' τη θάλασσα;

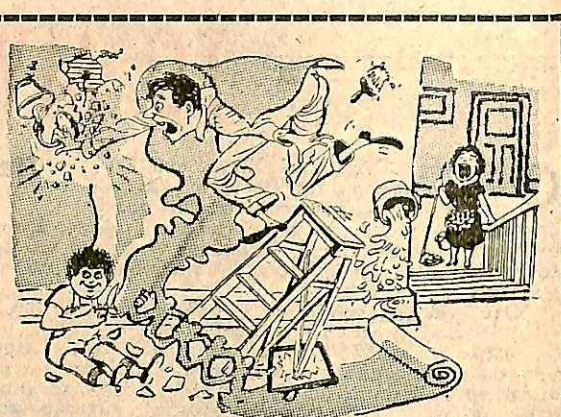
Ο Μάλτεν αντί ν' απαντήσει κούταξε το φίλο του Βελτέν ερωτηματικά. «Εκείνος τότε του είπε:

—Για να μην κάνουμε φασαρία, πάμε στο δωμάτιό σου...

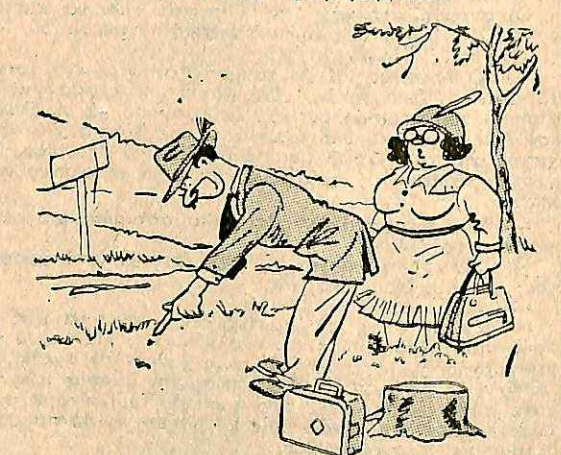
Τη στιγμή εκείνη έπιασε τον Μάλτεν, τον γνώστο «τίκι», βάσταξε αρκετά, όταν δε έπαψε και ο Μάλτεν μπόρεσε ν' απαντήσει, είπε στον Βελτέν: «Κανονικά, θα πρέπει να με όπτινυλας απ' το σενάριο του φιλμ που άλλα και πού σου άρεσε τόσο...

—Το έζηνα πούλι από τη μύτη πιά...

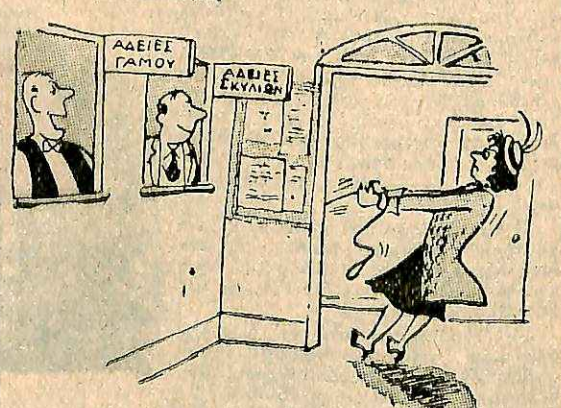
«Επειτα όμολόγησε την απάτη του και άφησε τους αστυνομικούς να τον φυλάξουν.

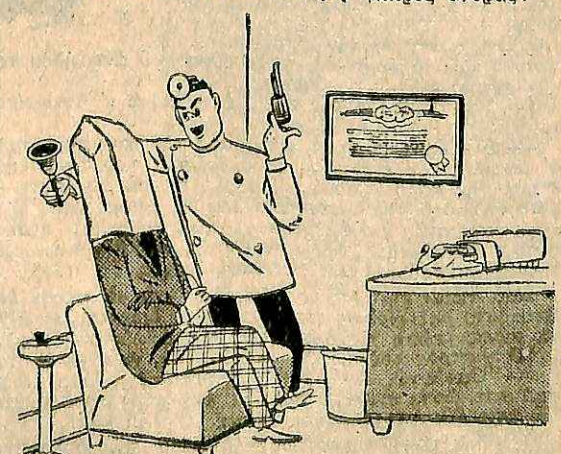
«Η σύζυγος: "Αν δεν κάνεις τίποτα, Γιάννη, έλα μία στιγμή να με βοηθήσεις!..."

—Περίμενε να βάλλω πρώτα το θερμομότρο, Κλαίρη, να δούμε μήπως έχει υγρασία, και δεν ναι να ξαπλώσουμε.

—«Η μεγάλο σκυλί είναι, ή μικρός άντρας!

—Μη φοβάσαι... Είμαι μοναδικός για τη θεραπεία του λόξυγκα!...

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Τζέννυ Λάμπρου, Άλεξάνδρα Αιγυπτίου: Δυστυχώς τα στοιχεία που μας στέλνετε είναι τελείως ανεπαρκή για να βρεθεί το πρόσωπο που σας ενδιαφέρει. Μιχαήλ Κρίστην, Θεοκλήνη: Η διεύθυνση του προέδρου Αιγυπτίου είναι: Dwight D. Eisenhower, President, Washington, D.C. U.S.A. Την άλλη διεύθυνση θα σας την δώσουμε σε προσεχές τεύχος μας. Μιχαήλ Κρίστην, Αιγυπτίου: Κανένα από τα μετέφρασμα του «Θεοκλήνη» δεν έχει εκδοθεί με βιβλίο. Αδυνατούμε να βρούμε να ικανοποιήσουμε την επιθυμία σας. Μιχαήλ Κρίστην: Αδυνατούμε να βρούμε να ικανοποιήσουμε την επιθυμία σας. Μιχαήλ Κρίστην: Αδυνατούμε να βρούμε να ικανοποιήσουμε την επιθυμία σας.

Οι κάτωθι Έλληνες της Κύπρου ζητούν αλληλογραφία με αναγνωστές μας: Ο Κίρκης Κωνσταντίνου, Τ.Κ. 221 και ο Μάριος Έλευθεριάδης, Καντάρια 11, Βαρύσια, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα. Ο Κώστας Τουμάζος, ο Αχιλλεύς Κουφαλίδης, και ο Σίμος Κοκκίνης, Μόρφου, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες ηλικίας 15-18 χρόνων. Ο Ανδρέας Βουτουριάδης (20 χρόνων) Παλιόμτοχον, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες της Ελλάδας. Ο Νικόλαος Γρηγορόπουλος, Λεωφόρος Αθηνών 90, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα. Ο Βάνιος Σπανιάς, Φασούλα, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. Ο Λάμπρος Κλεάνθους, Ονήσου 17, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες της Ελλάδας και της αγγλικής γλώσσας. Ο Μίκης Γεωργίου, Έλευθερίας 4, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες της Ελλάδας ηλικίας 15-18 χρόνων.

Οι κάτωθι αναγνώστες

μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες της Ελλάδας: Ανδρέας Κανταρής, 33, Αθήναι, Γκρε. Θεόδωρος Καρδουνόπουλος, Κασταμονής 5, Νίκαια, Πειραιεύς, Γκρε. Πρίμας Μπίλκας (20 χρόνων) και Γεώργιος Κωστόπουλος (20 χρόνων), Χωριον Νέα Ζωή, Θεοκλήνη, Γκρε. Παναγιώτης Χαλιδιάς, Σανατόριον «Σωτηρία», 9η Κλινική, Λοβερδίου Τμήμα, Αθήναι, Γκρε. Ιωάννης Δακτυλίδης, Χρυσόστομος 12, Τρίκαλα, Θεσσαλία, Γκρε. Θεοφάνης Τσάκνης, Μυκηνών 18, Νίκαια, Πειραιεύς, Γκρε. Άγγελος Ρώτας (23 χρόνων), Καλλιρρόης 27, Αθήναι, Γκρε. Ο Γεώργιος Μπαζέ, θανιδής και ο Γάσος Πινάτσος, Πάρωνας 6, Καλλιθέα, Αθήναι, Γκρε. Ζητούν αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού στην ελληνική, αγγλική και γαλλική γλώσσα. Ο Μόδεστος Αθανασιάδης (18 χρόνων), Μορέας 42, Θεσσαλονίκη, Γκρε. Ζητεί αλληλογραφία με νέες της Κύπρου. Ο Αριστότελης Φακίολας, Σταθμός «Χωρ» Κηφισού, Αθήναι, Γκρε. Ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού με σκοπό το γάμο. Ο Αλέκτος Αποστολάκης, Ινστιτούτο Αγγλικής, Τριπολιέ, Γκρε. Ζητεί αλληλογραφία με νέες στην ελληνική, γαλλική, ιταλική, σουηδική και αλγυπτιακή γλώσσα. Ο Ευστάθιος Ευσταθιάδης, Παρρηγοπούλου 31, Θεοκλήνη, Γκρε. Ζητεί αλληλογραφία με νέες της Κύπρου και της Αλεξανδρείας.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες: Ιωάννης Γεωργίου, 68, Αθήναι, Γκρε. Ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. Ο Λάμπρος Κλεάνθους, Ονήσου 17, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες της Ελλάδας και της αγγλικής γλώσσας. Ο Μίκης Γεωργίου, Έλευθερίας 4, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες της Ελλάδας ηλικίας 15-18 χρόνων.

Οι κάτωθι αναγνώστες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες: Ιωάννης Γεωργίου, 68, Αθήναι, Γκρε. Ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. Ο Λάμπρος Κλεάνθους, Ονήσου 17, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες της Ελλάδας και της αγγλικής γλώσσας. Ο Μίκης Γεωργίου, Έλευθερίας 4, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες της Ελλάδας ηλικίας 15-18 χρόνων.

Οι κάτωθι αναγνώστες

ΕΡΜΗΣ, Εμπιστευθείτε την επιδερμίδα του προσώπου σας την ημέρα και τη νύχτα. ΦΙΡΜΑ ΝΕΛΣΟΝ. Η κρέμα προσώπου ΝΕΛΣΟΝ χρησιμοποιείται η ίδια & την ημέρα και τη νύχτα. Καθαρίζει & προφυλάσσει την επιδερμίδα σας από μπιμπίκια, εξανθήματα και λοιπούς ερεθισμούς (ήλιακα εγκαύματα, συγκαύματα, κνισμούς κ.λ.π.) ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ ΛΕΙΟ & ΑΠΑΛΟ Συνιστάται επίσης & μετά το ξύρισμα ΝΕΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜ. ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ ΝΕΛΣΟΝ

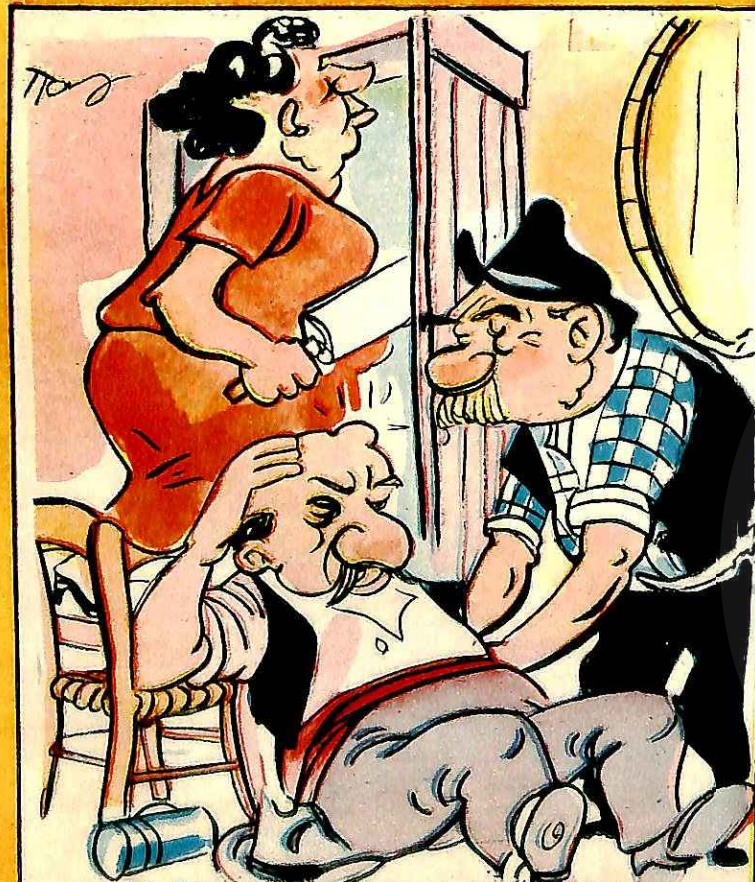
A ΜΠΕΡΝΣ

— Πρόσεχε, αγάπη μου, μη βουτᾶς καὶ σπάσης τὰ μούτρα σου στὰ βράχια!...

— Ἡ ἀδελφή μου, ἐκείνη ἡ ψηλὴ ξανθεῖά μὲ τὸ μπλὲ μπικίνι, μού εἶπε νὰ σᾶς πῶ πὺς πνίγεται!

— Ρέ Λεάντρο, εὖν στὸ κρασί ἀντέχεις, ἀλλὰ καὶ θὰ σοῦ... ρίξανε!

(Τοῦ Π. Παυλίδη)

— Οὐ δύσκολο γοῦ. Πρώτων βοηθειῶν ἐκεῖ. Εἶναι ἡ τελευταία φορὰ πὺς τηλεφωνῶ! Στείλτε νὰ πάρете κάποιον πὺς... πρόκειται νὰ ἀνιγῇ!

(Τοῦ Π. Παυλίδη)